

ФИЛИП К. ДИК

ЮБИК

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1994

chitanka.info

1

Приятели, време е за почистване и ние ви предлагаме на половин цена нашия безшумен електрически Юбик. Направо без пари. Но не забравяйте, приятели, използвайте нашия Юбик винаги според указанията.

В три и половина сутринта на 5 юни 1992 година най-добрият телепат в Слънчевата система изчезна от картата в офиса на „Рунсайтър асошиейтс“ в Ню Йорк. Започнаха да звънят видеофони. През последните няколко седмици организацията на Рунсайтър бе изгубила дирите на твърде много от пси-специалистите на Холис и с този случай чашата преля.

— Мистър Рунсайтър? Извинете че ви безпокоя — дежурният техник от нощната смяна в картографската се покашля нервно, без да откъсва поглед от изплувалата на видеоекрана едра глава на Глен Рунсайтър. — Получихме сведението от един от нашите неутрализатори. Само за момент — той се зарови в купчината съобщения от записващия автомат. — Съобщението е изпратено от мис Дорн, която, може би си спомняте, го проследи до Грийн Ривър, Юта, където...

Рунсайтър го прекъсна сънено.

— Кого? Не мога да помня постоянно кой от нашите неутрализатори кого от ясновидците или телепатите следва — той приглади с ръка посивелите си къдрици. — Накратко, кой от хората на Холис е изчезнал този път?

— С. Доул Мелипоун — отвърна техникът.

— Какво? Мелипоун е изчезнал? Да не се майтапиш?

— Не се майтапя — увери го техникът. — Еди Дорн и още двама неутрализатори са го проследили до един мотел на име „Оковите на еротичното полиморфно усещане“ — шейсет етажна подземна сграда,

където се забавляват бизнесмени и проститутки. Еди и колегите ѝ не смятат че е тръгнал на операция, но въпреки това, за да се подсигурим изпратихме един от нашите телепати — Дж. Дж. Ашууд. Той открил заглушаващо поле около мозъка на Мелипоун и тъй като с това възможностите му се изчерпвали, отправил се към Топека, Канзас, където в момента работи по друга задача.

Вече съвсем буден, Рунсайтър запали цигара и подпря замислено брадичка.

— Сигурен ли си, че телепатът е бил именно Мелипоун? Защото никой не знае със сигурност как изглежда този тип, твърдят че ежесечно променял чертите на лицето си. А какво е станало с неговото поле?

— Помолихме Джо Чип да посети района и да измери мощността и ширината на телепатичното поле в хотел „Оковите на еротичното полиморфно усещане“. Чип докладва, че в най-високите си стойности телепатичната аура достига до 68.2 единици — мощност, сред всички познати ни телепати достъпна единствено на Мелипоун. След това съобщение поставихме флагчето на Мелипоун върху този участък от картата. А сега... сега го няма.

— Погледнахте ли да не е паднало на пода? Зад картата?

— Изчезнало е електронно. Човекът, когото олицетворява, вече не се намира на Земята, нито пък на някоя от колониите.

— Ще трябва да се консултирам с моята починала съпруга — рече Рунсайтър.

— Нощ е. Всички мораториуми са затворени.

— Не и в Швейцария — отвърна с навъсена усмивка Рунсайтър, сякаш в гърлото му бе нахлул неприятен на вкус среднощен полъх. — Лека нощ — той затвори.

Като управител на „Мораториума на любимите събрата“, Херберт фон Фогелсанг естествено винаги идваше на работа преди подчинените си. Сградата все още се пробуждаше, а в приемната вече чакаше някакъв разтревожен чиновник с дебели непрозрачни очила, облечен в кожен блейзър и обут в жълти обувки със заострени върхове. В ръката си държеше попълнена входна разписка. Без съмнение бе дошъл тук за да се срещне с някой свой близък. А и днес бе Денят на възкресението — официален празник за всички полуживци и скоро тук щеше да се изсипе цяло стълпотворение.

— Да, сър? — посрещна го с вежлива усмивка Херберт. — Веднага ще приема поръчката ви.

— Търся една възрастна дама — поясни клиентът. — Около осемдесет годишна, дребничка, съсухрена. Баба ми.

— Ще ми отнеме само миг — Херберт пое към хангара с охладителните камери за да потърси номер 3054039-Б.

Намери камерата и прегледа доклада за състоянието. Според него на старицата ѝ оставаха не повече от петнадесет дни полуживот. Не е много, помисли си той, докато включваше с автоматични движения преносимия протофазонен усилвател в прозрачния пластмасов капак на ковчега. След като съедини кабела, той включи захранването и прослуша честотата за да установи наличието на мозъчна активност.

От говорителя се чу едва доловим глас:

— ...и тогава Тили си навехна глезена, а ние си мислехме, че никога няма да ѝ мине. Такова глупаче беше, искаше веднага да стане и да тръгне...

Удовлетворен, той разедини кабела на усилвателя и нареди на един носач да откара 3054039-Б в стаята за срещи, където клиентът ще може да си побъбри с възрастната дама.

— Проверихте я, нали? — запита мъжът, докато плащаше входната такса.

— Лично — отвърна Херберт. — В чудесно състояние е. — Той натисна поредица от клавиши, след това отстъпи. — Честит Ден на възкресението, сър.

— Благодаря — клиентът се настани срещу пластмасовия ковчег, обвит в димяща охладителна камера, постави слушалките и произнесе с уверен глас в микрофона: — Флора, скъпа, чуваш ли ме? Струва ми се, че вече те чувам. Флора?

Когато издъхна, помисли си Херберт Шонхайт фон Фогелсанг, ще завещая на наследниците ми да ме пробуждат по един ден на сто години. Така ще мога да проследя възхода на човечеството. Само че това би означавало неимоверни разходи по поддръжката. Тоест в един хубав ден наследниците щяха да се разбунтуват срещу подобно завещание и да наредят тялото му да бъде извадено от охладителната камера и — Боже мили! — да бъде погребано.

— Погребението е варварски акт — промърмори Херберт. — Остатък от примитивното минало на нашата цивилизация.

В стаята за срещи имаше вече няколко клиента, общуващи със своите полуживи близки, всеки настанил се пред своя ковчег. Картината навяваше някакво спокойствие, всички тези отдадени на роднинската обич посетители, привикнали да се отбиват тук регулярно. Да носят новини, да разказват за онова, което става в света навън, да обсъждат проблемите си с полуживците, в техните кратки интервали на засилена мозъчна активност. И да плащат за това на Херберт Шонхайт фон Фогелсанг. Да притежаваш мораториум беше доста перспективен бизнес.

— Татко изглежда малко отпаднал — обърна се към него един младеж. — Не бихте ли го прегледали. Ще ви бъда много благодарен.

— Разбира се — кимна Херберт и последва клиента до ковчегата с починалия баща. Според доклада оставаха само още няколко дни полуживот, което обясняваше намалената церебрална активност. Но какво да се прави... Херберт завъртя протофазонния усилвател и гласът на починалия закънтя в слушалките. Съвсем на края е, помисли си Херберт. Очевидно бе, че младежът не иска да погледне доклада за състоянието, може би въобще не го е грижа за това, че контактът с починалия му баща все повече отслабва. Херберт премълча този факт и си тръгна, оставяйки сина и бащата насаме. Защо да му казва, че вероятно за последен път идва тук? Скоро сам ще научи.

Пред товарната платформа в задния край на мораториума беше спрял камион, от каросерията слязоха двама мъже с добре познатите бледо-сини униформи. „Атлас — междупланетен транспорт и складиране“ — позна ги Херберт. Докарали са някой току що издъхнал полуживец, или пък идват за да натоварят лишен от мозъчна активност труп. Тъкмо понечи да се приближи, за да наглежда работата им, когато го повика секретарката му.

— Херберт Шонхайт фон Фогелсанг, извинете че прекъсвам мислите ви, но един клиент би желал именно вие да върнете към живот негова близка — тя продължи без да издава с нищо мислите си. — Клиентът е мистър Глен Рунсайтър, долетял при нас направо от Северно Американската Конфедерация.

Към него със забързана, припряна стъпка се приближи висок мъж с едри, мускулести ръце. Облечен бе в променливоцветен костюм от дакрон, препасан с широк пояс, а на шията си бе завързал бледокремава кърпа. Главата му — масивна като на тигър, беше

наклонена напред и той се оглеждаше наоколо с големите си, топли, изпъкналите си очи. Вгледа се за кратко в Херберт, сетне отмести поглед, очевидно погълнат от свои проблеми.

— Как е Ела? — прокътня мощно гласът на Рунсайтър, като че ли идеше от говорители. — Готови ли сте да ѝ завъртите манивелата за малък разговор? Тя е само на двадесет, сигурно се чувства далеч по-добре от вас и мен. — Той се изкиска, но някак отвлечено, непрестанно се усмихваше, смееше се и гласът му кънтеше, но вътре в себе си не забелязваше никого, не го беше грижа за никого, защото тялото му беше, което се смееше, говореше високо и стискаше ръце. Нищо не достигаше до ума, който неизменно запазваше дистанция. Рунсайтър завъртя уверено Херберт и го повлече към хангарите с охладителни камери, където лежеше жена му.

— От доста време не сте се отбивали насам, мистър Рунсайтър — отбеляза Херберт, докато се мъчеше да си припомни колко дни живот според доклада оставаха на мисис Рунсайтър.

Притиснал настойчиво широката си длан на рамото му, Рунсайтър отвърна:

— Моментът е важен, фон Фогелсанг. Аз и сътрудниците ми, попаднахме в ситуация, която се намира отвъд пределите на рационалното разбиране. Нямам право да съобщавам подробности, но според нас положението макар и объркано, не е съвсем безнадеждно. Сега не е време за отчаяние. В никакъв случай. Къде е Ела? — той спря и се огледа.

— Лично аз ще ви я докарам в стаята за срещи — увери го Херберт. Клиентите нямаха право да влизат в хангара. — Носите ли със себе си картон, мистър Рунсайтър?

— Божичко, не — отвърна Рунсайтър. — Загубих го преди месеци. Но вие познавате жена ми, ще можете лесно да я откриете. Ела Рунсайтър, двадесет годишна. Кестенява коса, кафяви очи — той се огледа нетърпеливо. — Къде ви беше стаята за срещи? Все не мога да си спомня.

— Заведете мистър Рунсайтър до стаята за срещи — нареди Херберт на един от подчинените си, който се навърташе наблизко, любопитен да зърне световноизвестния основател на организацията за борба с екстрасенси, или както им викаха съкратено — е.с.

От към входа на стаята за срещи се чу гласът на Рунсайтър:

— Но тук е пълно. Не мога да разговарям с Ела в подобна обстановка — той се обърна и настигна Херберт. — Мистър фон Фогелсанг, нямате ли някое кътче за поверителни разговори? Това което възнамерявам да обсъдя с жена ми Ела, засега трябва да бъде запазено в тайна от света.

Силно впечатлен от тревогата в гласа му, Херберт чу устата си да промълвява в отговор:

— Бих могъл да ви я доставя в някой от нашите кабинети, сър. — Питаше се какво ли се е случило, какво ли е накарало Рунсайтър да зареже всичко и да долети тук в „Мораториума на любимите събрата“, за да „завърти манивелата“ — както грубичко се бе изразил — на своята полужива съпруга. Трябва да е нещо свързано с бизнеса, реши Херберт. Напоследък в рекламите по телевизията и във вестниците все по-често се споменаваха охранителните против-екстрасенсни организации. Пазете неприкосновеността на мислите си, внушаваха непрестанно в тези реклами. Нямате ли чувството, че някакъв непознат слухти около вас? Наистина ли смятате, че сте сами? Това за телепатите... а сетне опасенията от ясновидците. Представете си, че действията ви се предвиждат от човек, когото не сте срещали никога. И когото дори не бихте поканили в дома си. Премахнете тревогата, свържете се с най-близката Организация Бдителност, където незабавно ще научите дали не сте обект на нелегално следене, а след това — стига да желаете — следенето ще бъде неутрализирано срещу не особено високо заплащане.

— Организация Бдителност — харесваше му наименованието, в него се криеше достойнство, а и беше съвсем точно. Знаеше го от личен опит, преди две години сред подчинените му в мораториума се бе промъкнал телепат с намерения, които така и никой не можа да открие. Най-вероятно за да проследи разговорите между клиентите и полуживците — както и да е, разузнавач от близката анти-е.с. организация бе засякъл неговото телепатично поле след което го уведомиха. Подписаха договор и от организацията изпратиха телепато-неутрализатор, който постъпи на работа в мораториума. Така и не можаха да открият телепата, но го неутрализираха, точно както се обещаваше в телевизионните реклами. Мораториумът беше прочистен от телепатическо следене, а организацията бе поела ангажимент да извършва периодични профилактични прегледи.

— Много ви благодаря, мистър Фогелсанг, — произнесе Рунсайтър, следвайки го през различни стаи, в които чиновниците се прегърбваха над безчислени и безполезни микродокументи.

Разбира се, мислеше си Херберт, аз приех на доверие твърдението им, че при мен има телепат. Показаха ми някаква графика, съставена от тях и се обосноваха само с нея. Може би графиката е била фалшива. Приех на доверие и твърдението им, че телепатът си е отишъл, дошъл, отишъл си, а аз платих две хиляди поскредита. Възможно ли е тази организация всъщност да се занимава с рекет? Да твърди, че се нуждае от помощта ѝ, когато всъщност такава необходимост не съществува?

Замислен над това, Херберт продължи неусетно по пътя си. Този път Рунсайтър не го последва, вместо това шумно се разположи в най-близкото кресло. Рунсайтър въздъхна и за пръв път Херберт осъзна, че под привидната енергичност се крие един уморен и изплашен човек.

Предполагам, такива са правилата на играта, с която се е захванал, мислеше си Херберт. Кой знае, тялото му сигурно се състои от десетки изкуствени органи, закърпени един към друг, на мястото на остарелите истински органи. Медицината стигна далеч и сега от предишния Рунсайтър е останала само обединяващата идея, мисълта. Интересно, на колко години ли е той? Трудно е да се прецени по външния вид, особено когато преминат деветдесетте.

— Мис Бисън, — поръча той на секретарката си, — наредете незабавно да докарат в кабинета ми мисис Ела Рунсайтър. Той приседна на ръба на бюрото и извади кутийка енфие, докато мис Бисън изпълняваше заръката му.

2

Единственият начин да получите хубава бира е като произнесете вълшебната думичка Юбик. Продукт на специално подбран хмел и чудесна на вкус вода, с отлежал аромат, Юбик е най-добрата бира в страната. Произведена в Кливланд.

Ела Рунсайтър лежеше в прозрачния ковчег, обвита в ледена мъгла — със затворени очи и ръце, вдигнати към безстрастното ѝ лице. Рунсайтър не беше я виждал от три години, но тя разбира се, не изглеждаше променена. Въпреки това, с всяко поредно възкресяване, колкото и кратко да бе то, Ела умираше по малко. Времето, което ѝ оставаше изтичаше като пясък.

Именно тази мисъл го караше да я търси колкото се може по-рядко. Струваше му се, че с всяка среща извършва по един грях спрямо нея. Що се отнася до нейните желания — заявени предсмъртно — с годините те се бяха замъглили в съзнанието му. Пък и в края на краищата, правото да решава е негово — ако не друго, то той е четири пъти по-възрастен от нея. Какво всъщност искаше тя? Да продължи да работи като съпритежател на „Рунсайтър асошиейтс“, нещо от този род. Е, той изпълняваше желанието ѝ. В момента, например. Както и шест, седем пъти в миналото. Съветваше се с нея при всяко възникнало затруднение. Затова бе дошъл и сега.

Проклети слушалки, ядосваше се той, докато прилепваше до ухото си пластмасовия диск. А и този досаден микрофон — все пречки пред нормалното общуване. Чувстваше как нетърпението в него расте, докато се въртеше на креслото в кабинета на този — как се казваше? — Фогелсанг или дявол знае какво. Сетне го завладя паника, докато си мислеше: Ами ако този път не успее да се събуди. Ако е изчерпала цялата си енергия и те не смеят да ми го съобщят. Или пък още не

знаят. Дали да не повикам този тип — Фогелсанг — за да ми даде обяснение. Ако се е случило непоправимото?

Ела, красива, с нежна кожа и блестящи, сини очи, в онова отминало време, когато бяха отворени. Никога вече нямаше да надзърне в тях, можеше да разговаря с нея, да седи до нея, но не можеше да види очите ѝ. Нямаше да се усмихва при появата му. Нито да плаче, когато си тръгва. Имаше ли смисъл? — питаше се той. Кой от двата пътя към смъртта е по-добрият — този, или директния? Все пак, сега тя е с мен. Другата алтернатива е небитието.

В слушалките бавно се оформяха думите ѝ — объркани мисли, без особено значение, фрагменти от мистериозни сънища, които сега обитаваше. Какво ли е, запита се той, да живееш полуживот? Така и не успя да го разбере от мъгливите обяснения на Ела, невъзможно бе да се предаде с думи усещането, смисъла на това съществуване. Гравитацията, обясни му тя веднъж, вече не е в състояние да ти въздейства и неусетно политаш. Нагоре и нагоре. И когато полуживотът угасне, бе продължила тя, мисля че ще напусна Слънчевата система и ще отлетя сред звездите. Но тя не знаеше със сигурност, това бяха само предположения и впечатления. И въпреки това не се боеше. Не беше нещастна. И това го радваше.

— Здравей, Ела — произнесе неуверено в микрофона.

— Ох! — чу нейния отговор, изглежда я бе изненадал. Лицето ѝ естествено остана неподвижно. Нито едно мускулче не трепна и той отклони поглед. — Здравей, Глен — произнесе тя с леко учудване. — Какво... — тя се поколеба. — Колко време е изминало?

— Няколко години.

— Разкажи ми какво се е случило.

— О, Боже, — възкликна той, — всичко се разпада, цялата организация. Затова съм тук, нали искаше да участваш във взимането на важни политически решения и един Господ знае колко ни е нужно това сега, нова политика или каквото и да било за да се измъкнем от калта.

— Сънувах, — рече Ела, — видях мъглива червена светлина, ужасна светлина. И въпреки това продължавах да се нося към нея. Не можех да спра.

— Да — кимна Рунсайтър. — В Бардо Тходол — „Тибетската книга на мъртвите“ се говори за това. Спомняш ли си, чете я по заръка

на докторите, малко преди да... — той се поколеба, — ...да умреш — рече накрая.

— Тази мъглива червена светлина е лоша, нали?

— Да, трябва да я избягваш — той се покашля. — Слушай, Ела, имаме проблеми. Искаш ли да ти разкажа за тях? Може би си твърде уморена, или нещо подобно и не би желала тъкмо сега да те занимавам?

— Толкова е странно. Имам чувството, че съм сънувала през цялото време след последната ни среща. Наистина ли са изминали две години? Знаеш ли какво си мисля, Глен? Мисля че всички хора, които са край мен — че ставаме все по-близки. Много от сънищата не са мои. Понякога съм малко момче, друг път — мъж, или старица с разширени вени... виждам места, където не съм била никога, занимавам се с непонятни неща.

— Е, както казват, ти си поела към новата утроба, от която ще се родиш. И мъгливата червена светлина — това е злата утроба, където не бива да ходиш. Вероятно предчувстваш своя бъдещ живот, или каквото е там. — Съзнаваше, че дърдори глупости, той самият нямаше никакви религиозни убеждения. Но полуживците водеха съвсем реално съществуване и този факт караше теолозите да излязат от кожата си. — Ей — досети се, че трябва да смени темата. — Чакай да ти разкажа какво се случи и защо съм тук. С. Доул Мелипоун изчезна от погледа ни.

След кратко мълчание Ела се разсмя.

— Кой или какво е С. Доул Мелипоун? Не може да има подобно нещо — от смеха ѝ, познатия, неповторим смях на Ела по гърба му полазиха тръпки. Не можеше да го забрави, дори след толкова години.

— Не си ли спомняш? — попита той.

— Спомням си — отвърна Ела. — Как бих могла да забравя С. Доул Мелипоун? Не приличаше ли на хобит?

— Той е най-добрият телепат на Реймънд Холис. От година и половина насам — откакто го откри Дж. Дж. Ашууд — непрестанно го държи под око поне един от нашите неутрализатори. И за миг не сме го изпускали. Мелипоун е в състояние да генерира два пъти по-мощно е.с. поле от всеки друг служител на Холис. Засега това е последното от цяла поредица изчезвания на хора от службата на Холис — изчезнали поне от наша гледна точка. От гледна точка на всички Служби

Бдителност. Ето защо си рекох, по дяволите, ще ида да попитам Ела какво да правим. Нали така поръча в завещанието си — не помниш ли?

— Помня — но гласът ѝ звучеше отнесено. — Трябва да увеличите броя на рекламните съобщения по телевизията. Предупредете хората. Кажете им... — гласът ѝ постепенно утихна.

— Досаждам ти, нали — рече мрачно Рунсайтър.

— Не. Аз... — тя се поколеба и Глен почувства, че отново се отдалечава от него. — Всички изчезнали ли са телепати? — попита го след известно време.

— Повечето са телепати и ясновидци. Не са на Земята, сигурен съм в това. Разполагаме вече с близо дузина бездействащи неутрализатори, лишени от подопечни и това ме безпокои все повече, защото намалява търсенето на анти-е.с. специалисти — напълно естествено, след като я няма първопричината. Но вътре в себе си съм уверен, че са събрани за някаква важна задача. Някой ги е наел за нещо и само Холис знае кой и за какво — той млъкна. С какво ли можеше да му помогне Ела? Напъхана в този проклет ковчег, изолирана от света — тя знаеше само онова, което ѝ казваше. И въпреки това, винаги беше разчитал на нейната прозорливост, на далновидната женска мъдрост родена от вътрешно познание. Никога не бе успял да схване същината ѝ, още докато беше жива и със сигурност не би могъл да го стори сега, когато лежеше вкочанена. Жените, с които се бе сблизил след смъртта ѝ бяха далеч по-слабо надарени с прозорливост. Нищо повече от едва доловими следи — намек за скрити възможности, които така и бяха останали недоразвити — за разлика от Ела.

— Каж ми, — прекъсна мислите му тя, — какво представлява този Мелипоун?

— Чудак.

— За пари ли работи? Или по убеждение? Винаги съм се бояла от онази тяхна екстрасенсна мистика, усещането им за целенасоченост, за единение с космичните сили. Сарапис беше такъв, помниш ли го?

— Сарапис вече го няма. Холис го смачка, когато се опита да създаде собствена служба и да го конкурира. Дори един от телепатите му се бе опитал да подслушва Холис. Но Мелипоун е много по-опасен от Сарапис. Когато загрее, необходими са поне трима неутрализатори за да балансират полето му и от това само губим, защото получаваме хонорар само за един. Така е според новите разпореждания на Съвета

и трябва да се придържаме към тях. — С всяка измината година все по-малко му харесваше Съвета на служби бдителност, гневеше се от нейната безполезност, от цената, която бе длъжен да ѝ плаща. От нейната самовлюбеност. — Доколкото можем да преценим, Мелипоун работи за пари. Става ли ти по-леко от това? — зачака, но не получи отговор. — Ела? — тишина. Той продължи разтревожено. — Ей, Ела, чуваш ли ме? Какво стана? — О, Боже, помисли си той, отишла си е.

След кратка пауза, в слушалката отново започнаха да се материализират нечий мисли.

— Казвам се Джори.

Не бяха мислите на Ела, излъчването беше друго, по-жизнено и някак припряно. Нямаше я доскорошната нежност.

— Разкарай се от линията — рече уплашено Рунсайтър. — Говорех с жена ми, Ела, ти откъде се взе?

— Аз съм Джори, — продължи потокът от мисли — и никой не може да ми говори така. Бих искал да си побъбря малко с вас, мистър, ако нямате нищо против. Как се казвате?

— Искам да чуя жена ми, — отвърна заеквайки Глен. — Името ѝ е Ела Рунсайтър. Платих за да разговарям с нея и сега искам да разговарям с нея. Не с теб.

— Познавам мисис Рунсайтър — продължиха да отекват в слушалката мислите, вече по-силни. — Тя често разговаря с мен, но това не е като да говоря с вас или някой друг от вашия свят. Мисис Рунсайтър е тук, при нас и не знае повече, отколкото знаят останалите. Коя година е сега, мистър? Изпратиха ли онзи грамаден кораб към Проксима? Много съм заинтригуван, не бихте ли ми разказали? А ако искате, после ще предам разказа ви на мисис Рунсайтър. Съгласен?

Рунсайтър ядно смъкна слушалките, захвърли ги на масата, изхвърча от потъналия в прах кабинет и закрачи край безчислените редици от охладителни камери. Наоколо се мяркаха служители и чиновници, но той търсеше управителя на мораториума.

— Нещо не е наред, мистър Рунсайтър? — повика го фон Фогелсанг. — Мога ли да ви помогна?

— Да, някой се вмъква в разговора ни — рече запъхтяно Рунсайтър и спря. — Друг, не е Ела. Проклети да сте с вашата работа, защо допускате подобно нещо и какво въобще значи това? — той пое

след управителя на мораториума, който вече бързаше към кабинета. — Ако и аз си вършех работата така...

— Тази личност идентифицира ли се?

— Да, нарече се Джори.

Намръщен и очевидно разтревожен, фон Фогелсанг продължи:

— Значи става дума за Джори Милър. Мисля че е разположен непосредствено до вашата съпруга. В хангара.

— Но вътре е Ела!

— След продължително пребиваване в подобна близост, — обясни фон Фогелсанг, — изглежда настъпва взаимна осмоза, сливане между съзнанията на полуживците. Мозъчната активност на Джори Милър се отличава с рядко срещана сила, за разлика от тази на вашата съпруга. Вероятно това е причината за подобно неблагоприятно едноразочно движение на протофазони.

— Не можете ли да го коригирате? — запита дрезгаво Рунсайтър и осъзна, че все още е задъхан и разтреперан. — Разкарайте това нещо от ума на жена ми и ме свържете с нея — това ви е работата!

— Ако състоянието остане непроменено, — прекъсна го фон Фогелсанг, — ще ви върнем парите.

— Кой го е грижа за парите? Да вървят по дяволите — влязоха в кабинета и Рунсайтър се настани в креслото с разтуптяно сърце. — Ако не махнете този Джори от линията ще ви дам под съд! Ще затворя това място!

Фон Фогелсанг се наведе над ковчега, пъкна слушалката в ухото си и произнесе в микрофона:

— Изключи се, Джори, бъди добро момче — той вдигна глава към Рунсайтър и рече: — Джори е починал на петнадесет, ето защо кипи от такава жизненост. Всъщност, това се е случвало и преди — появявал се е и на други места, където няма работа. — Той повтори в микрофона: — Не е честно от твоя страна, Джори, мистър Рунсайтър идва от далеч за да се срещне с жена си. Не отслабвай сигнала й, Джори, това не е възпитано. — Той се заслуша. — Знам, че сигналът й е слаб. — Отново пауза, после Фогелсанг свали слушалките и стана.

— Какво каза? — попита Рунсайтър. — Ще се махне ли? Ще ме остави ли да разговарям с Ела?

— Джори не може да направи нищо — отвърна уморено фон Фогелсанг. — Представете си два радиоизлъчвателя, единият близо, но

на изчерпване, разполагащ с петстотин ватова мощност. А другият далеч, на същата честота, но мощността му е пет хиляди вата. И когато настъпи нощта...

— А нощта, — прекъсна го Рунсайтър, — вече е дошла. Поне за Ела.

А може би и за него, ако не успее да открие изчезналите служители на Холис — телепати, паракитеници, ясновидци, възкресители и оживители. Не само че беше изгубил Ела, лишил се бе от съветите ѝ, заглушени от ненавременната поява на Джори.

— Когато я върнем в хангара, — обясняваше фон Фогелсанг, — няма да я поставяме в близост до Джори. Ако се съгласите да заплащате малко по-висока такса, бихме могли да я настаним в самостоятелна изолационна камера, чийто стени са покрити с тефлон-26 за да препятстват хетеро-физична инфузия от такива като Джори.

— Но не е ли твърде късно? — запита Рунсайтър, изплувал внезапно от погълналата го депресия.

— Може би тя ще се върне. Щом изчезне намесата на Джори. А и други биха могли да нахлуят в нея сега, когато е толкова слаба — фон Фогелсанг предъвкваше замислено долната си устна. — Но не е изключено да не ѝ хареса изолацията, мистър Рунсайтър. Ние държим контейнерите — или ковчезите, както ги наричат другите — близо един до друг със съвсем конкретна цел. Като се носят из мислите си, полуживците получават единствената възможност да...

— Поставете я в изолация още сега — прекъсна го Рунсайтър. — По-добре в изолация, отколкото въобще да я не съществува.

— Тя съществува — поправи го фон Фогелсанг. — Просто не може да се свърже с вас. Именно това е разликата.

— Метафизична разлика, която за мен не значи нищо.

— Ще я поставя в изолация — кимна фон Фогелсанг, — но мисля, че в едно сте прав. Твърде късно е. Джори е проникнал в нея за постоянно, или поне докато съществува. Съжалявам.

— Аз също — отвърна мрачно Рунсайтър.

3

Разтворимият Юбик притежава свежия аромат на току що набрано кафе. Мъжът ви ще възкликне: „Божичко, Сали, не знаех че можеш да правиш такова страхотно кафе!“ Безвредно, ако се приготвя според инструкцията.

Все още облечен в раираната си, клоунска пижама, Джо Чип приседна сънено край кухненската маса, запали цигара и след като пъхна една монета в процепа, набра шифъра на наскоро закупения домашен новинарски автомат. Под въздействие на махмурлука, първо избра „междупланетни новини“, премина за кратко през „местни новини“ и накрая се спря на „клюки“.

— Добре, сър — отвърна жизнерадостно автоматът. — Клюки. Знаете ли с какво се занимава в момента Стантън Мик — нашумелият, междупланетен финансист и спекулант? — Механизмът вътре в автомата забръмча и от процепа се подаде свитък ситно напечатана разноцветна хартия, плъзна се по кухненската маса и накрая тупна на пода. С кълтяща от болка глава, Чип вдигна свитъка и го разпъна на масата.

МИК УДРЯ СВЕТОВНАТА БАНКА С ДВА МИЛИАРДА

(АП) Лондон. Какво ли е намислил този път нашумелият финансист и спекулант Стантън Мик? — питаха се всички, когато от Уайтхол дойде вестта, че блестящият индустриалец-чудак, човекът който на времето предложи да построи на свои разноски космически флот, с чиято помощ народът на Израел да колонизира и направи

обитаеми марсианските пустини, е поискал и вероятно ще получи заем от...

— Това не са клюки — обърна се Джо Чип към автомата. — Това са предположения за финансови операции. Предпочитам да науча с кого е спала някоя телевизионна звезда.

Както обикновено, не беше спал добре, поне що се касае до онази част от съня, която бе богата на съновидения. Не искаше да взима приспивателни, защото запасът му от стимуланти, осигуряван от близката аптека, беше на изчерпване, най-вече благодарение на нарасналото пристрастяване към тях. По закон, нямаше право да се появява в аптеката до следващия четвъртък. Два дни. Цели два дни.

В този момент се обади новинарският автомат.

— Нагласете циферблата на „долни клюки“.

Той последва съвета и от процепа се появи нов къс хартия, най-отгоре се мъдреше великолепна карикатура на Лола Херцбург-Райт. Джо облиза доволно устни, вперил поглед в примамливо разголеното ѝ ухо, после зачете текста.

Издебната от джебчия, късно тази нощ в една известна нийоркиска дискотека, ЛОЛА ХЕРЦБУРГ РАЙТ, нанася страхотно дясно кроше на досадника и го претъркулва през масата, зад която ШВЕДСКИЯТ КРАЛ ЕГОН ГРОАТ и неизвестна хубавица с невероятно големи...

На вратата се звънна, Джо Чип вдигна сепната глава, откри че цигарата му се опитва да изгори полираната повърхност на новата маса от тиково дърво, изгаси я и като търкаше сънено очи приближи устни до домофона, окачен непосредствено до бравата на входа.

— Кой е? — попита Джо и погледна часовника си. Още нямаше осем. Сигурно ще е роботът, дете събира наема, помисли си той. Или някой кредитор. Не посмя да отключи.

От говорителя се разнесе възбуден мъжки глас:

— Знам че е рано, Джо, но сега пристигам в града. Дж. Дж. Ашууд е насреща, вода със себе си нещо подходящо за фирмата, на което се натъкнах в Топека. Мисля че откритието си го бива и бих искал да получа потвърждение от теб, преди да го напъхам в лапите на Рунсайтър. И без това той е чак в Швейцария.

— Приборите за изследване не са в апартамента — отвърна Чип.

— Ще прескоча до службата да ги донеса.

— Не са в службата — призна неохотно той. — В колата са. Не можах да ги разговаря снощи. Не можеш ли да почакаш до девет? — попита раздражено Джо. Не можеше да понася маниакалната енергичност на Дж. Дж. Ашууд дори по обед, какво да каже за седем и четирийсет сутринта. Появата му тук беше по-неприятна от тази на някой кредитор.

— Чип, скъпи, това е страхотно откритие, подвижен симпозиум на чудесата, от който стрелките на твоите уреди ще се накъдрят, а фирмата ще получи свежата струя, от която така се нуждае...

— Анти-какво е този път? — попита Джо. — Телепат?

— Ще ти призная честно — не знам. Слушай, Чип — Ашууд зашепна, — поверително е. Не мога да стоя тук долу и да бърборя непрестанно, някой може да ме чуе. Струва ми се, че вече долавям мислите на някакъв тъпак от първия етаж, който...

— Добре — въздъхна Джо Чип. Започнат ли веднъж монолозите на Дж. Дж. Ашууд, краят им не се виждаше. Няма как, ще трябва да го изслуша. — Дай ми пет минути да се облека и да проверя дали е останало кафе в апартамента. — Имаше неясен спомен, че е пазарувал снощи в супермаркета на блока, дори си спомняше че разкъсва някаква блестяща зелена опаковка — кафе, или чай, цигари или някой вносен деликатес.

— Ще я харесаш — продължаваше все така възбудено Дж. Дж. Ашууд. — Макар че, както често се случва, тя е дъщеря на...

— Тя? — попита разтревожено Джо. — апартаментът ми не е подходящ за посетители. От доста време не съм плащал за робот-чистач — най-малко от две седмици.

— Чакай да я питам дали ѝ пука.

— Не я питай. На мен ми пука. Ще я изследвам в службата.

— Вече прочетох мислите ѝ — не ѝ пука.

— На колко е години? — Може да е само дете, помисли си той. Не малка част от потенциалните неутрализатори бяха деца, развили способностите си за да се защитават от своите родители-телепати.

— На колко си, скъпа? — чу се слабият глас на Дж. Дж. Ашууд. На деветнадесет — докладва той на Джо Чип.

Нямаше късмет. Но пък беше заинтригуван. Обикновено възбудените дрънканици на Дж. Дж. Ашууд се появяваха в присъствието на привлекателни жени, може би и момичето се числеше към тази категория.

— Дай ми петнадесет минути — каза той на Дж. Дж. Ашууд. Ако работи достатъчно бързо, пропусне кафето и закуската и извади късмет в кампанията по почистването, може и да се справи до тогава. Поне си заслужаваше да опита.

Той затвори, после претършува шкафовете за метла (ръчна или на батерии) или прахосмукачка (с хелиев акумулатор или електрическо захранване). Не намери нито едното, нито другото. Изглежда, бяха пропуснали да го снабдят от домоуправлението. Ужасен момент, за да го научиш, проклинаше той. Живееше тук от четири години.

Джо вдигна слушалката и набра 214, номерът на домоуправление и поддръжка.

— Слушайте, — заговори той развълнувано. — Тъкмо възнамерявах да прехвърля известна сума за да покрия разходите за робот-чистач. Бих желал да изпратите няколко бройки незабавно в апартамента ми. Ще заплатя веднага след като приключат.

— Сър, трябва да платите цялата сума преди да са започнали работа.

През това време Джо разтвори портфейла си и изсипа на масата целия запас от Вълшебни кредитни ключове — по-голямата част от които в този момент вече бяха невалидни. От край време Джо Чип се славеше със способността си да забърква финансови каши и да трупа дългове. — Добре, готов съм да покрия неизплатената сметка с моя Триъгълен вълшебен ключ — заяви той на непознатия опонент.

— Плюс лихвата и глобата.

— За тях ще използвам Сърцевидния...

— Мистър Чип, агенцията на Ферис и Брукман, занимаваща се с финансови ревизии и анализ на кредитното състояние е изпратила специален доклад, във връзка с вашето положение. Получихме го вчера и още пазим свеж спомена за него. Още през месец юли вашата степен на финансова неблагонадеждност от трета е била променена на четвърта. Нашата служба, смея да кажа всички уреди и автомати в блока, са програмирани да не предлагат никакви отложено платени или кредитирани услуги на подобни патетични аномалии като вас, сър. От

сега нататък, що се отнася до вас, отношенията ни ще се градят само на директно заплащане. В интерес на истината, възнамеряваме да запазим тази форма на обслужване до смъртта ви...

Той затвори, изгубил всякаква надежда да прилъже по някакъв начин работа-чистач в апартамента. Върна се в спалнята и се облече, поне това можеше да върши без чужда помощ.

След като пристегна халата и обу пантофите с извити върхове „ала дядо Коледа“, той претърси кухнята за кафе. Не намери. Върна се в хола и там, до вратата на банята зърна плик с покупки, от който се подаваше пакет оригинално кенийско кафе. Зарадва се, но същевременно се зачуди на подобна скъпа покупка, като се имаше пред вид текущото му финансово състояние.

Върна се обратно в кухнята, претърси всички джобове за дребни монети, най-сетне намери една и с нея включи кафеварката. Пое дълбоко от великолепия — и непознат за него — аромат на скъпото кафе, сетне погледна часовника, видя че са изминали петнадесет минути, изтича при вратата и натисна дръжката.

Вратата не се отваряше. Вместо това произнесе:

— Пет цента, моля.

Той отново прерови джобовете си. Нямахше повече монети, нито цент.

— Ще ти платя утре — рече той на вратата. Отново завъртя дръжката, но вратата неумолимо не помръдваше. — Не съм длъжен да ти плащам, — продължи да я убеждава той, — правех го за да ти се отблагодаря.

— Не съм на същото мнение — отвърна вратата. — Погледни в договора за закупуване на апартамента.

Без да губи време за размисъл, Джо изрови в едно от чекмеджетата договора — откакто го беше подписал се налагаше доста често да го преглежда. Така си и беше — таксата за вратата бе отбелязана като постоянна и задължителна вноска. А не като бакшиш.

— Виждаш, че не греша — отбеляза вратата. Звучеше тържествуващо.

Джо Чип измъкна една отверка и се зае систематично да отвърна болтовете на бравата.

— Ще те дам под съд — заяви вратата при първия болт.

— Досега не съм бил съден от врата. Мисля че ще го преживея някак.

На вратата се почука.

— Ей, Джо, приятелче, това съм аз, Дж. Дж. Ашууд. Водя я с мен. Отваряй.

— Пъхни една монета в процепа — викна му Джо. — Механизмът изглежда е зайл от тази страна.

С металическо дрънчене в касата на вратата тупна една монета, пантите изскърцаха и от прага с блеснало лице гордо му се ухили Дж. Дж. Ашууд. Той протегна величествено ръка и побутна в апартамента момичето до него.

Не беше на повече от седемнадесет, стройна, с мургава кожа и големи черни очи. Майчице, помисли си той, колко е красива. Носеше платнена риза, джинси и тежки обувки, изцапани с нещо, наподобяващо истинска кал. Косата ѝ бе привързана назад с червена панделка. Ръкавите на ризата бяха навити, разкривайки уверените ѝ, тъмнокафяви ръце. В колана ѝ, от изкуствена кожа, бяха затъкнати нож, портативен телефон и малък пакет с неприкосновен запас от храна и вода. На едната ѝ ръка беше татуирано с едри букви „CAVEAT EMPTOR“. Зачуди се какво ли означава това.

— Ето я и Пат — каза Ашууд, обвинил фамилиарно ръка около талията на девойката. — Фамилията ѝ няма значение.

Нисичък и пухкав, като възголяма тухла, облечен в неизменното си вълнено пончо, оранжева филцова шапка, шарени ски чорапи и мокасини, той се приближи към Джо Чип, излъчващ самодоволство с всяка молекула на тялото си — открил бе нещо ценно и сега възнамеряваше да извлече колкото се може по-голяма полза от този факт. — Пат, пред теб е най-големият електрически специалист по изследване на екстрасенсните прояви.

Момичето кимна хладно на Джо Чип.

— Вие самият ли сте електрически? Или вашите изследвания?

— Както се случи — отвърна Джо. Усещаше по-ясно от всякога вонята на собствения си апартамент, излъчвана от безчислените, отдавна забравени боклуци. Не се съмняваше, че и Пат я усеща. — Седнете — покани я объркано той. — Ще ви направя по чашка оригинално кафе.

— Какъв лукс — рече Пат и приседна на масата, придръпвайки рефлексивно отрязъка от сутрешния вестник. — Нима можете да си позволите оригинално кафе, мистър Чип?

— Джо получава страшно много — намеси се Ашууд. — Фирмата едва ли би се справила без него — той протегна ръка и измъкна една цигара от лежащия на масата пакет.

— Върни я обратно — сопна се Джо. — На привършване съм с цигарите, а последните си пари дадох за кафето.

— Аз пък платих на вратата — възропта Ашууд. Той предложи пакета на момичето. — Джо само се преструва, не му обръщай внимание. Виж например как изглежда това място. Прави се на прекалено зает, нали всички гении са живели в бъркотия. Къде са ти приборите за изследване, Джо? Губим време.

— Доста странно сте облечена — рече Джо на момичето.

— Работя по поддръжката на подземните видеофонни линии в един кибуц на Топека — обясни тя. — В нашия кибуц само на жените е позволена да се занимават с физическа работа. Затова и се заселих там, а не в кибуца на Уичита Фолз — в очите ѝ блесна гордост.

— Татуировката на ръката ви — на еврейски ли е?

— На латински — на лицето ѝ се изписа изненада. — Никога не съм виждала по-мръсно жилище. Нямате ли чистачка?

— Така е с големите специалисти — нямат време за глупости — подвижна раздражено Ашууд. — Слушай, Чип, родителите ѝ работят при Рей Холис. Ако научат, че е тук, ще ѝ направят фронтална лоботомия.

— Те знаят ли, че притежавате неутрализираща дарба — попита Джо момичето.

— Не — тя поклати глава. — Аз самата не знаех, докато не ми го съобщих един от вашите разузнавачи в кибуца. Може и да е вярно — тя сви рамене. — Той твърдеше, че разполагате с прибори, за да го докажете обективно.

— И как ще се почувствате, — запита я Джо, — ако се окаже, че наистина имате подобна дарба?

— Но аз не усещам нищо — възпротиви се Пат. — Нищо не умея да правя — не мога да премествам обекти, да превръщам камъни в хляб, да раждам без да зачена или да преустановявам болестните процеси у хората. Нито пък да чета мисли, да гледам в бъдещето — не

мога нито едно от тези неща. Единственото, което умея, е да неутрализирам способностите на другите. И това ми се струва... безсмислено.

— Като оцеляващ фактор на човешката раса, — възрази Джо, — този дар е толкова полезен, колкото и останалите е.с. таланти. Особено за нас — нормалните. Анти-е.с. факторът е естествена реакция, целяща запазване на екологичното равновесие. Едно насекомо се научава да лети и тогава друго придобива уменията да разпъва мрежи, за да го улови. Не е ли такъв вашият талант? Мидите, например, са снабдени с твърди черупки за да се защитават. Ето защо птиците ги вдигат на високо с ноктите си и после ги изпускат над скалите. В известен смисъл може да се твърди, че за телепатите вие сте хищник, както те се явяват хищници спрямо нас — нормалните. Това ви прави наш приятел. Равновесие, пълен кръг — хищник и жертва. Принципите на тази система са вечни и да си призная честно, не виждам пътища за по-нататъшно усъвършенстване.

— Но други биха ме сметнали за предател — рече Пат.

— Това тревожи ли ви?

— Тревожи ме мисълта, че хората ще бъдат враждебно настроени към мен. Но предполагам, че не можеш да живееш дълго, без да пробуждаш нечия ненавист, не можеш да угодиш на всички, защото хората искат различни неща. Угодиш ли на един, ще ядосаш друг.

— Каква е вашата неутрализираща дарба? — попита Джо.

— Трудно е да се обясни.

— Както вече споменах, — намеси се Дж. Дж. Ашууд, — тя е уникална по рода си. Никога не съм чувал за нещо подобно.

— И кои от екстрасенсите неутрализира? — обърна се Джо към момичето.

— Ясновидците — рече Пат. — Така предполагам. — Тя посочи с пръст Ашууд, чийто ентузиазъм още не беше угаснал. — Така ми обясни вашият разузнавач — мистър Ашууд. Знаех, че мога да върша странни неща, още от шест годишна възраст ми се случва. Никога не съм казвала за това на родителите си, досещах се, че не ще им хареса.

— Те ясновидци ли са?

— Да.

— Права сте. Вероятно нямаше да им хареса. Но дори само веднъж да бяхте използвали дарбата си край тях — и те щяха да научат за нея. Не ви ли подозираха? Не се ли опитахте да неутрализирате техните способности?

— Аз... — Пат махна с ръка. — Мисля че го правех без да заподозрат — на лицето ѝ се изписа объркване.

— Позволете да ви обясня, — заговори Джо Чип, — как функционират в най-общи линии ясновидците. Поне доколкото ние сме в състояние да си обясним. Ясновидецът вижда множество възможни бъдещи, подредени едно до друго като клетки на пчелна пита. Едно от тях е по-ярко от останалите и той избира него. Избере ли го веднъж, неутрализаторът не е в състояние да направи нищо, с други думи, неутрализаторът трябва да присъства в момента на взимане на решение — не по-късно. И тогава всички бъдещи ще изглеждат еднакво възможни, тоест подтисната е способността на ясновидеца за избор. Именно поради тази причина, ясновидецът мигновено може да определи наличието на неутрализатор в близост до него. Подобно е и положението при телепатите...

— Тя се връща назад във времето — прекъсна го Дж. Дж. Ашууд.

Джо облеци очи в него.

— Назад във времето — повтори Ашууд наслаждавайки се на впечатлението, което бяха направили думите му. — Ясновидецът, който се намира в пределите на нейното поле, продължава да вижда една доминираща възможност, или както я нарече — по-ярка възможност. Той я избира и е прав. Но защо е прав? И защо тази възможност е по-ярка от останалите? Защото това момиче — той кимна към нея, — Пат, контролира бъдещето и ярката възможност е такава, тъй като тя се е върнала в миналото и го е променила. Променяйки миналото, тя е променила настоящето, в което се намира ясновидецът и така той е неутрализиран без да го осъзнава и талантът му остава съхранен само на пръв поглед, докато всъщност не е. Ето това е предимството на нейната дарба, пред всички други анти е.с. дарби. Но другото — по-важното — е, че тя е в състояние да неутрализира решението на ясновидеца след като го е взел. Тя може да се намесва в ситуацията и на по-късен етап, а ти сам знаеш колко важно е това за нас — изпуснем ли момента, губим всичко. Никога

досега не сме съумявали да неутрализираме напълно ясновидските дарби, съгласен ли си? И това беше слабото звено на нашата служба, нали? — той погледна очаквателно Джо Чип.

— Интересно — рече Джо.

— По дяволите — „интересно“? — Дж. Дж. Ашууд избухна гневно. — Та това е най-великата неутрализаторска дарба, на която сме се натъквали досега!

— Аз не се връщам назад във времето — рече с тих глас Пат. — Мога наистина някои неща, но това което каза мистър Ашууд е само неговата гледна точка.

— Аз пък мога да чета мисли — заяви Ашууд. — И знам, че променяш миналото. Правила си го.

— Мога да променям миналото, но не като се връщам назад във времето. Не пътувам във времето, както вероятно си е помислил вашият изследовател.

— И как променяте миналото? — запита я Джо.

— Като мисля за него. За някой особен момент, случка, за нещо, което някой е казал. За нещо дребно, което се е случило, а аз не искам да се е случвало. За пръв път го направих като малка...

— Когато е била на шест — прекъсна я Дж. Дж. Ашууд, — живяла е в Детройт с родителите си и е счупила антична керамична статуетка, която баща ѝ много ценял.

— Баща ви не можа ли да го предвиди? — попита я Джо. — Нали е ясновидец?

— Беше го предвидил — отвърна Пат, — и ме наказва още предната седмица. Но каза, че е неизбежно, нали знаете, как е с дарбата на ясновидците. Могат да предвиждат бъдещето, но не могат да го променят. После, след като се счупи статуетката — след като я счупих, по-точно — аз се замислих за случката и за цялата предишна седмица, в която ме лишиха от десерт и ме караха да си лягам в пет следобед. Рекох си, Божичко, не може ли по някакъв начин да се избягват тези нещастни случаи? Не бях особено впечатлена от ясновидските възможности на баща ми, след като те с нищо не допринасяха за предотвратяване на подобни инциденти. Цял месец мислено се опитвах да възстановя проклетата статуетка. Връщах се към времето преди да я счупя, припомнях си всички нейни подробности... И после, когато една сутрин станах — помня, че дори

го сънувах, — тя си стоеше на мястото — цяла целеничка — Пат премести напрегнат поглед към Джо Чип. — И никой от родителите ми не забеляза нищо. Струваше им се съвсем естествено, че статуетката е цяла, уверени бяха, че винаги е била такава. Единствено аз помнех — тя се усмихна, облегна се назад и запали още една цигара.

— Ще отида да си взема приборите от колата — рече Джо и се отправи към вратата.

— Пет цента, моля — рече вратата, в мига когато хвана дръжката.

— Плати й — обърна се Джо към Ашууд.

След като домъкна тежката екипировка и я разположи, той нареди на разузнавача на фирмата да се разкара.

— Какво? — погледна го изненадано Ашууд. — Нали аз я намерих, премията е моя. Цели десет дни засичах полето й...

— Не мога да я изследвам в близост до твоето поле, сам го знаеш — отвърна Джо. — Нейното и твоето поле ще се деформират взаимно, пък и ако не го правеха, едва ли щяхме да се захванем с тази работа — той вдигна ръка към неохотно изправилия се Дж. Дж. — И ми остави шепа дребни монети. Иначе никога няма да се измъкнем от тук.

— Аз имам дребни — рече Пат. — В чантата.

— Можеш да измериш силата й, — предложи Ашууд — по отслабването на моето поле. Правил си го и преди — стотици пъти.

— Сега е различно — поклати глава Джо.

— Нямам повече дребни — викна Дж. Дж. Ашууд. — Не мога да изляза.

— Вземи едно от моите — рече Пат и погледна към Джо. Тя подхвърли на Дж. Дж. една монета и той я улови с объркано изражение. После объркването му постепенно бе заменено от мрачна вгълбеност.

— Изритахте ме значи — промърмори той, докато пъхаше монетата в процепа. — И двамата — вратата се затвори зад него. — Аз я открих. В тая работа наистина могат да ти прережат гърлото, само и само... — гласът му утихна зад плътно затворената врата. Настъпи тишина.

— Когато ентузиазмът му угасне, — отбеляза Пат, — не остава много.

— Свястно момче е — рече Джо. Чувстваше се виновен. Но не много. — Както и да е — тръгна си вече. А сега...

— Сега е твой ред — рече Пат. — Така да се каже. Мога ли да си сваля обувките?

— Разбира се — отвърна той. После се зае да настройва приборите, провери захранването, пушна няколко тест-сигнала и вдигна поглед към индикаторите.

— А душ? — попита тя, докато подреждаше обувките си на пода.

— Четвърт долар — промърмори той. — Струва четвърт. — Погледна я и видя, че си разкопчава ризата. — Нямам толкова — каза Джо.

— В кибуца — каза Пат — всичко е бесплатно.

— Безплатно! — той се облеци в нея. — Ами това е икономически неиздържано. Как може да съществува на подобна основа? И то повече от месец.

Тя продължи да разкопчава ризата.

— Получаваме заплати и дял от това, което сме произвели. Със спестеното издържаме кибуца. Дори през последните няколко години реализирахме печалба — като група, взимаме по-малко, отколкото влагаме. — След като разкопча ризата си, тя я постави на облегалката на стола. Отдолу не носеше нищо и той се втренчи в гърдите ѝ — твърди и извити нагоре. Раменете ѝ бяха мускулести.

— Наистина ли смятате, че трябва да го правите? — попита я Джо. — Искам да кажа, да се събличате.

— Вие не помните нищо — отбеляза Пат.

— Какво да помня?

— Че предишния път не се съблякох. В другото настояще. Тогава не ви хареса, аз го изтрих и избрах това.

— И какво направих — попита той — след като не се съблякохте? Отказах да ви изследвам?

— Измърморихте нещо в смисъл, че мистър Ащууд не бил преценил правилно дарбата ми.

— Не работя по този начин. Не бих направил подобно нещо — възрази Джо.

— Вижте — тя се наведе, гърдите ѝ се люшнаха, сетне измъкна от джоба на ризата смачкан лист хартия и му го подаде. — От предишното настояще, онова, което изтрих.

Той го прегледа и прочете собственото си заключение, оформено в едно изречение: „Генерираното противо-е.с. поле е незадоволително. Под стандартните норми. Неприложимо дори срещу най-ниския клас ясновидци“ — отдолу бе поставен зашифрован знак — кръг, разделен от черта. „Да не се наема“. Този знак бе известен само на него и на Глен Рунсайтър. Дори разузнавачите не знаеха истинското му значение, значи Ашууд не би могъл да ѝ го разкрие. Джо ѝ подаде мълчаливо листа и тя го прибра в джоба на ризата.

— Налага ли се да ме изследвате? — попита тя. — След като видяхте листа.

— Има установена процедура — рече Джо. — Шест признака...

— Ах ти дребнав, потънал в дългове бюрократ, — прецеди през зъби Пат, — дете не можеш да платиш дори на вратата, за да излезеш от апартамента. — Джо замръзна и усети, че се изчервява.

— Намирам се в труден момент — запелтечи той. — Скоро ще се изправа на крака и тогава ще получа заем. Ако е необходимо — дори от фирмата — той стана и наля още кафе. — Захар? Сметана?

— Сметана — отвърна Пат.

Джо протегна ръка към дръжката на хладилника за да извади кутията със сметана.

— Десет цента, моля — произнесе хладилника. — Пет цента за вратата и пет цента за сметаната.

— Каква ти сметана — възпротиви се Джо. — Това си е най-обикновено мляко — той продължи да дърпа — безрезултатно — вратата на хладилника. Само този път, молеше се на ум. — Кълна се, ще ти платя. Довечера.

— Вземи — Пат му подхвърли една монета през масата. Наистина си затънал до гуша, а? Знаех си, още когато мистър Ашууд...

— Не винаги е било така — изпъшка той.

— Искаш ли да ти помогна да се измъкнеш от калта, мистър Чип? — пхнала ръце в джобове, тя го разглеждаше с равнодушно изражение. — Знаеш, че мога. Седни и напиши заключението си за мен. Забрави изследванията. Моят талант е уникален — няма да съумееш да измериш силата на полето, защото то действа в миналото, а ти и твоите прибори сте в настоящето, явяващо се последствие на същото това минало. Не мислиш ли, че съм права?

— Нека пак да видя онази бележка в ризата ви — рече Джо. — Трябва да я разгледам внимателно, преди да реша.

Тя извади отново сгънатия лист и невъзмутимо му го подаде през масата. Моят почерк — мислеше си Джо, докато го четеше. Да, това е истина. Той отново ѝ върна листчето, бръкна в една папка и извади друг, непопълнен документ.

Вътре нанесе името ѝ, записа няколко изключително високи резултата от изследване и накрая собственото си заключение. „Притежава невероятна мощ. Неутрализиращото поле е с изключителен мащаб. Вероятно е в състояние да неутрализира всички познати ясновидци, събрани заедно.“ Отдолу постави друг таен символ — два подчертани кръста. Пат стоеше плътно зад него, усещаше дъха ѝ във врата си.

— Какво означават кръстовете? — запита тя.

— „Да се наеме“ — обясни Джо. — „На всяка цена“.

— Благодаря — тя порови в чантичката и извади едра банкнота. — Вземи. Това ще ти покрие разходите. Не можеш да ти я дам по-рано, преди да приключиш с изследването. Опасявах се, да не сметнеш, че се опитвам да те подкупя. Нищо чудно да решиш, че не притежавам никаква неутрализираща дарба — тя смъкна ципа на джинсите и продължи да се съблича.

Но Джо Чип разглеждаше написаното от него, без да я поглежда. Двата подчертани кръста съвсем не символизираха онова, което ѝ бе казал. Те означаваха: „Отваряйте си очите. Тази личност е опасна за фирмата.“

Той подписа заключението, сгъна листа и ѝ го подаде. Пат побърза да го прибере в чантата си.

— Кога мога да се преместя тук? — попита Пат, като шляпаше с босите си крака към банята. — Този апартамент вече е мой, след като ти платих сума, равна на месечната вноска.

— Когато пожелаеш.

— Пет цента, моля — обади се банята. — Преди да пуснете водата.

Пат се върна обратно в кухнята и бръкна в чантата.

4

Новият сос за салата Юбик, нито италиански, нито френски, притежава великолепен и непознат за вас вкус, който ще пробуди света. Отворете очите си за Юбик и вкусът на дивото! Безвреден, ако се използва според инструкцията.

Завърнал се обратно в Ню Йорк, след посещението си в „Мораториума на любимите събрата“, Глен Рунсайтър се приземи с наетата изящна напълно-електризирана лимузина на покрива на централната служба на „Рунсайтър асошиейтс“. Свръхскоростен асансьор го отведе до кабинета му на петия етаж. Точно в девет и тридесет сутринта — местно време — той се разположи в масивното, старомодно, облицовано в кожа кресло зад бюрото и набра номера на Отдела за връзки с обществеността.

— Тамиш, тъкмо се връщам от Цюрих. Разговарях с Ела — Рунсайтър вдигна глава към секретарката, застанала на вратата. — Какво има, мисис Фрик? — запита я той.

Мисис Фрик, възрастна дама със сбръчкано лице, гъсто покрито с грим, направи безпомощен жест, за да му покаже, че съобщението е важно.

— Добре, мисис Фрик. Какво има?

— Нов клиент, мистър Рунсайтър. Мисля, че трябва да се срещнете с нея.

Тя едновременно се приближаваше към него и отстъпваше — сложна маневра, по силите единствено на мисис Фрик. Необходими й бяха десетина години, за да я усъвършенства.

— Веднага след като приключи с разговора — рече й Рунсайтър. После произнесе в слушалката: — С каква честота се появяват

рекламите ни в междупланетния телевизионен канал? Все още ли са на три часа?

— Не съвсем, мистър Рунсайтър. През деня поддържаме този режим, но като се имат пред вид цените за излъчване на реклами в ефир...

— Искам ги на всеки час — заяви Рунсайтър. — Такова е мнението на Ела. — На обратния път вече се беше спрял на рекламата, която му допаднаше най-много. — Чухте ли за последното решение на Върховния съд — според което мъжът може съвсем легално да премахне жена си, ако е в състояние да докаже, че тя не би му дала развод при никакви обстоятелства?

— Да, така нареченото...

— Не ме интересува как е наречено. По-важно е че вече разполагаме с подобна реклама. Тъкмо се мъчех да си я припомня. Какво представляваше?

— Ами, — отвърна Тамиш, — разказва се за мъж, наскоро разведен, уморен от живота. Първо показваме съдията, после заседателите, сетне прокурора в едър план, който произнася: „И така, сър, изглежда, че вашата съпруга...“

— Точно така — кимна Рунсайтър. Самият той бе участвал в написването на сценария. За него това бе още една проява на неизчерпателните му умствени заложиби.

— Предполага се, — продължи Тамиш, — че изчезналите е.с. специалисти са наети групово за някоя от могъщите инвестиционни компании. Не бихме ли могли да използваме този слух в нашата рекламна кампания? Какво ще кажете за това, мистър Рунсайтър? Мъжът се прибира у дома, все още е облечен в работно облекло, отпуска се уморено на дивана, смъква ръкавиците и промърморва намръщено: „Божичко, Джил, бих искал да знам защо се чувствам така зле през целия ден. А и напоследък, все по-често ме безпокои мисълта, че някой се рови в мислите ми!“ И тогава жената произнася: „Ако наистина се безпокоиш за това, защо не се свържеш с най-близката Служба Бдителност? Ще наемем неутрализатор и скоро всичко ще бъде наред!“ Мъжът изведнъж се усмихва щастливо и заявява: „Още щом си го помислих и вече се чувствам по-добре...“

Мисис Фрик отново бе застанала на вратата.

— Моля за вашето внимание, мистър Рунсайтър — очилата ѝ потрепнаха.

Той кимна.

— Тамиш, ще продължим разговора по-късно. А междуременно, рекламите да се появяват на всеки час. — Той изключи и кимна на мисис Фрик.

— Мистър Рунсайтър се освободи, мис Уирт — секретарката кимна и в кабинета влезе едра, пълна жена. Главата ѝ беше кръгла като баскетболна топка и подскачаше нагоре-надолу, масивното ѝ тяло се дотътри до най-близкото кресло и тя се отпусна в него, поклащайки късите си крачета. Облечена бе в палто, разкрасено като паяжина, което я караше да прилича на огромно и закръглено насекомо. На лицето ѝ цъфтеше усмивка. Изглеждаше уверена в себе си. Около четирийсет годишна, реши Рунсайтър, вече оставила зад себе си времето, в което би трябвало да е привлекателна.

— Съжалявам, мис Уирт, не мога да ви отделя много време. Да преминем направо към въпроса. Какво ви тревожи?

— Имаме проблеми с телепатите — рече тя с нисък глас. — Поне така мислим, но не сме съвсем сигурни. Имаме си наш собствен телепат, познаваме го и го назначихме за да слухти сред персонала. И да ни докладва, ако надуши друг телепат, ясновидец или... — тя погледна многозначително Рунсайтър. — Да съобщи незабавно на моя директор. В края на миналата седмица телепатът се е обърнал към него. Разполагаме с доклад, от една частна фирма, относно способностите на различни Служби Бдителност. Вашата се оценява най-високо.

— Зная — кимна Рунсайтър. Беше виждал това изследване. Но до този момент то не беше довело до кой знае колко значително увеличаване на клиентелата. — И колко телепати засякохте? Повече от един ли?

— Най-малко двама.

— Или повече?

— Възможно е — кимна мис Уирт.

— Ето как процедираме — рече Рунсайтър. — Първо определяме наличието и силата на екстрасенсорното поле, за да знаем с кого си имаме работа. Това отнема от една седмица до десет дни, в зависимост от...

— Моят шеф, — прекъсна го мис Уирт, — би желал да изпратите неутрализаторите си незабавно, без да губите време за подобни тестове.

— Но в такъв случай няма да знаем колко неутрализатора да изпратим. И от какъв тип. Нито къде да ги разположим. Неутрализиращата операция се извършва на няколко етапа — не разполагаме с вълшебни пръчици или обеззаразяващ спрей, с който да напръскаме в ъгъла. Ще трябва да се противопоставяме на хората на Холис един по един, на всяка дарба да отвъръщаме с анти-дарба. Ако във фирмата ви са се вмъкнали хора на Холис и те са действали така — промъквали са се един по един. Първият се е наместил в отдел кадри, наел е друг, който е оглавил следващия отдел и така нататък... месеци наред. Не можем да разрушим за двадесет и четири часа онова, което те са градили продължително време. Подобни планове се подреждат внимателно, като мозайка, противникът пипа търпеливо и ние също трябва да действваме така.

— Но моят шеф, — заяви мис Уирт — е нетърпелив.

— Ще поговоря с него — Рунсайтър протегна ръка към видеофона. — Кой е той и какъв е неговия номер?

— Преговорите ще стават чрез мен.

— Тогава може и да не преговарям. Защо не ми кажете кого представлявате?

Той натисна един таен бутон под бюрото, с чиято помощ викаше служебния телепат — Нина Фрийд в съседния кабинет, откъдето да проследи мислите на мис Уирт. Не мога да работя с тези хора, мислеше си Рунсайтър, ако не знам кои са всъщност. Ами ако отсреща е не друг, а самият Рей Холис?

— Бихме желали да запазим инкогнито — говореше мис Уирт. — Всичко, което искаме от вас е бързина. Това е изключително важно за нас. Трябва да ви съобщя, че отделът, в който са проникнали не се намира на Земята. За нас този отдел е от изключителна важност, що се отнася до перспективите на нашата фирма и осъществените инвестиции. Моят директор е вложил в това начинание всичките си спестявания. Никой не бива да научава за това. Ако знаете само какъв шок беше, да научим, че телепати са проникнали в...

— Извинете ме за малко — прекъсна я Рунсайтър и се надигна. — Трябва да проверя какво количество хора можем да отделим за тази

задача — той затвори вратата зад себе си и се отправи към Нина Фрийд, която се бе разположила в съседния кабинет и пушеше съсредоточено. — Открий кого представлява — рече ѝ той. — А после постарай се да научиш кой стои над всичко това.

Разполагаме с тридесет и осем безработни неутрализатори, мислеше си Рунсайтър. Може би ще намерим занимание за повечето от тях в тази работа. Нищо чудно да узная къде са се скрили хитреците на Холис. Къде изчезна цялата им проклета банда.

Той се върна в своя кабинет и седна зад бюрото.

— В случай, че във вашата фирма наистина са се промъкнали телепати, — заговори Рунсайтър, — съветвам ви да приемете моето заключение, че предприетото от вас начинание вече не представлява тайна. Противникът разполага с цялата налична информация по случая. Така че, не бихте ли ми разкрили, за какъв проект става дума?

— Не зная — отвърна след известно колебание мис Уирт.

— Или къде е разположен отделът?

— Не — тя поклати глава.

— А знаете ли, кой е вашият шеф?

— Работа за второстепенна фирма, контролирана финансово от него. Моят непосредствен началник е мистър Шепърд Хауърд, но не зная кой стои зад него.

— Ако ви предоставим необходимият брой неутрализатори, ще ни съобщите ли къде ги изпращате?

— Вероятно не.

— Ами ако никога не се върнат?

— Защо да не се върнат? Ще се върнат — след края на операцията.

— Случвало се е, — произнесе бавно Рунсайтър, — хората на Холис да премахват изпратените срещу тях неутрализатори. Длъжен съм да се грижа за неприкосновеността на моите служители. Не мога да го сторя, ако не знам къде ще ги пращате.

Скритият в ухото му миниатюрен говорител изпраща и той чу слабия глас на Нина Фрийд:

— Мис Уирт представлява Стантън Мик. Тя е негов поверителен помощник. Лице на име Шепърд Хауърд не съществува. Отделът, за който става дума е разположен на луната и е свързан с „Техпрайз“, изследователската служба на Мик, чийто контролен пакет акции държи

самата мис Уирт. Тя не е запозната с техническите подробности, никога никой не ѝ е представял никакви подробни доклади или научни разработки и от известно време тази мисъл я подтиска. Все пак успяла е да се добере чрез някои от служителите на Мик до общия смисъл на проекта. Ако може да се вярва на сведенията получени от втора ръка, отделът на луната разработва принципно нов, не особено скъп двигател за междузвездни полети, способен да развива скорост близка до тази на светлината. Подобен двигател представлява интерес за не една политическа или етническа групировка. Далечната мисъл на Мик е двигателят да бъде използван за осъществяване на широкомащабна звездна колонизация. Тоест, да се сложи край на монопола на отделни държавни институции.

Нина изключи връзката и Рунсайтър се отпусна замислено назад в креслото.

— Какво ви тревожи? — запита го мис Уирт.

— Чудя се, — рече Рунсайтър, — дали сте в състояние да си позволите подобна услуга? Тъй като не разполагам с точна информация, мога само да предполагам колко неутрализатора ще ви бъдат необходими... около четирийсет.

— Четирийсет — произнесе мис Уирт. — Хм... много са.

— Колкото повече използваме, толкова по-бързо ще приключим с тази работа. Казахте че бързате, значи ще ги отправим наведнъж. Ако сте упълномощена да подпишете с нас договор от името на вашия работодател — той вдигна пръст към нея, — ще приключим с този проблем в рамките на седемдесет и два часа.

Рунсайтър зачака търпеливо отговора ѝ.

— Като притежател на „Техпрайз“, — изпраща микроговорителчето в ухото му, — тя е упълномощена да взема всякакви финансови решения. В настоящия момент се опитва да изчисли размера на сумата по днешните цени на пазара — настъпи пауза. — Стигна до заключението, че се касае за няколко милиарда поскредита. Но идеята да се обвърже с договор никак не ѝ се нрави. Предпочита с това да се заемат адвокатите на Мик, дори ако това би означавало забавяне от няколко дни.

Само че те бързат, помисли си Рунсайтър. Нали така каза.

Микроговорителят изпраща отново:

— Интуицията ѝ подсказва, че вече знаете — или предполагате — кого представя. Бои се, че ще поискате по-високо заплащане. Все пак името на Мик е известно по целия свят. Именно затова е използвал нея като подставено лице. От друга страна, искат да наемат колкото се може повече неутрализатори. Независимо от цената.

— Четирийсет неутрализатора — произнесе замислено Рунсайтър и се зае да драска в бележника си. — Я да пресметнем. Шест по петдесет по три. По четирийсет.

Мис Уирт го наблюдаваше с изцъклен поглед и щастлива усмивка, очаквайки резултата с видимо напрежение.

— Интересно, — произнесе Рунсайтър, — кой ли е платил на Холис за да вмъкне хората си във вашия отдел?

— Това не ви касае, нали? — рече мис Уирт. — Важното е, че вече са там.

— Невинаги ги откриват — рече Рунсайтър. — Същото е, както когато кухнята ви се напълни с мравки. Не се питате какво търсят там, а се заемате час по-скоро да ги прогоните.

Рунсайтър най-сетне се беше спрял на цената, която смяташе да поиска.

И тя беше огромна.

— Трябва да помисля — произнесе объркано мис Уирт, все още под впечатление на сумата, която бяха поискали от нея. — Има ли наблизо кабинет, където бих могла да остана насаме? И където има видеофон?

Рунсайтър също се надигна.

— Рядко се случва някоя Служба Бдителност да разполага с толкова свободни неутрализатори. Ако изчаквате, ситуацията може да се промени. Налага се да вземете незабавно решение.

— Наистина ли смятате, че ще са ни необходими толкова много неутрализатори?

Той протегна ръка към мис Уирт и я поведе по коридора към картографската на фирмата.

— Ето тук, — рече ѝ, — се виждат местонахожденията на нашите неутрализатори, плюс тези на другите фирми. Освен това са отбелязани предполагаемите места, където се намират екстрасенсите на Холис. — Той преброи свалените от картата флагчета и накрая се спря на последното — символизиращо С. Доул Мелипоун. — Сега вече

знам къде са отишли — обърна се той към мис Уирт, която разглеждаше със замръзнала усмивка разположената на стената карта. Глен пое влажната ѝ длан и положи в нея флагчето на Мелипоун, след което затвори пръстите ѝ отгоре. — Можете да останете тук и да обмислите всичко. На другия край има видеофон — той махна с ръка. — Никой няма да ви пречи. Аз ще съм в кабинета си. — Рунсайтър напусна стаята като си мислеше: Не зная дали наистина са там. Но е възможно. А и самият Стантън Мик не желаше да си губи времето с рутинната процедура по изследване на полето. Следователно, дори да наеме повече неутрализатори, отколкото му бяха необходими, може да вини само себе си.

От юридическа гледна точка, „Рунсайтър асошиейтс“ беше длъжна да уведоми незабавно Съвета за това, че част от изчезналите ясновидци и телепати — а може би всичките са открити. Но срокът беше петдневен... и той реши да отложи за някой от следващите дни. Поръчка от такъв мащаб се случваше само веднъж в живота.

— Мисис Фрик, — рече Рунсайтър, когато влезе в предверието. — Напишете договор, относно наемането на четирийсет... — той млъкна.

В стаята го чакаха двама души. Мъжът, Джо Чип, имаше изтерзан и унесен вид, а лицето му беше по-мрачно от когато и да било. До него се беше настанило дългокрако момиче с лъскава черна коса и искрящи очи, толкова красиво, че в стаята сякаш незабавно бе просветляло.

Изглежда така свежа, помисли си Рунсайтър, като че ли току що се е пробудила. Той пресече стаята и се обърна към тях:

— Доколкото разбирам, Дж. Дж. се е завърнал от Топека.

— Това е Пат — рече Джо Чип. — Без фамилия. — Той кимна многозначително на Рунсайтър, сетне въздъхна. Изглеждаше някак сломен, примирен и въпреки това, дълбоко в него се долавяше зараждащо се съпротивление. Далечен и слаб намек на жизненост, зад завесата на отчаянието, сякаш наскоро бе преживял ужасно духовно терзание и още не можеше да се възстанови от него.

— Анти-какво? — попита Рунсайтър момичето, което все още седеше, изпружило крака.

— Анти-кетогенеза — промърмори момичето.

— Какво означава това?

— Спирам процеса на кетоза — обясни момичето. — От глюкозния цикъл.

— Обясни ми — обърна се Рунсайтър към Джо.

— Покажи заключението на мистър Рунсайтър — обърна се Джо към момичето.

Пат бръкна в джоба на ризата си, порови малко, измъкна смачкан лист хартия и го подаде на Рунсайтър.

— Невероятен резултат — каза Рунсайтър. — Наистина ли е толкова добра? — попита той и в същия миг забеляза двата подчертани кръста отдолу — символ на подозрение или дори на предателство.

— Най-добрата, която съм срещал — кимна Джо.

— Елате в кабинета ми — каза Рунсайтър и се обърна.

Отнякъде се появи дебелимата мис Уирт, задъхана, с изцъклен поглед.

— Свързах се с мистър Хауърд — информира го тя. — И получих от него нови инструкции — мис Уирт се обърна и впери поглед в момичето и Джо Чип, поколеба се за миг, сетне продължи. — Мистър Хауърд би желал да уредим въпроса незабавно. Ще можем ли да продължим нашата среща? Вече ви запознах с обстоятелствата, които изискват бързина на действието. Не бихте ли ни изчакали? — усмихна се тя на Джо и момичето. — Работата ми с мистър Рунсайтър не търпи отлагане.

Пат я погледна и се засмя презрително.

— Вие ще трябва да почакате, мис Уирт — каза ѝ Рунсайтър. В него се надигаше страх, той извърна очи към Пат и страхът му се усили. — Седнете, мис Уирт — той ѝ посочи с ръка креслото в чакалнята.

— В състояние съм вече, мистър Рунсайтър, да ви съобщя точния брой на неутрализаторите, които ще ни бъдат необходими.

— И колко са те?

— Единадесет — произнесе мис Уирт.

— Ще подпишем договора след малко — каза ѝ Рунсайтър. — Веднага щом се освободя — той побутна Джо и момичето към кабинета и затвори вратата, след което се настани. — Няма да се справят — обърна се към Джо. — Нито с единадесет, нито с петнадесет или двадесет. Особено, когато отсреща е самият С. Доул Мелипоун — беше уморен и изплашен. — Значи това е нашият

потенциален сътрудник, който мистър Ашууд е открил в Топека? И ти си уверен, че трябва да я наемем? И двамата с Ашууд сте уверени? Е, в такъв случай ще я вземем. — Може би трябва да я изпратя на Мик, помисли си той. Да я причисля към единадесетте. — Никой досега не успя да ми разясни, — продължи той, — коя от екстрасенсните дарби е в състояние да неутрализира.

— Мисис Фрик ми каза, че идваш от Цюрих — прекъсна го Джо. — Какво те посъветва Ела?

— Повечко реклами — рече Рунсайтър. — По телевизията. На всеки час. — Той се наведе към микрофона и произнесе: — Мисис Фрик, подгответе договор за работа между нашата фирма и лице на име Джейн Доу, с начална заплата — определената през месец декември...

— Каква е началната заплата? — попита Пат и в гласа ѝ се долови недоверие, детинска подозрителност.

Рунсайтър я огледа.

— Аз дори не знам какво можете да правите.

— В сферата на ясновидството, Глен — изграчи Джо Чип. — Само че по-различно. — Не уточни повече, изглеждаше напълно изчерпан, като изтощена батерия.

— Готова ли е да започне работа? — попита го Рунсайтър. — Или първо трябва да я обучаваме и да чакаме. Имаме четирийсет безработни неутрализатори, а сега наемаме още един. Дори да намерим работа на единадесет, пак ще останем с тридесет свободни. Не зная, Джо, просто не зная. Може би трябва да уволним разузнавачите. А, щях да забравя, мисля че открих изчезналите хора на Холис. Ще ти разкажа за това по-късно. — Той продължи да нарежда в микрофона: — Подчертайте, че си запазваме правото да освободим от работа Джейн Доу без предварително уведомяване и без да изплащаме компенсации и осигуровка, а също че няма право на отпуска през първите деветдесет дни. — Рунсайтър се обърна към Пат. — Началната заплата при нас обикновено е четиристотин поскредита на месец, при двадесет часова работна седмица.

— Когато поддържах телефонните линии в кибуца Топека, — възрази Пат, — получавах доста повече. Вашият разузнавач, мистър Ашууд, ми обеща...

— Нашият разузнавач ви е излъгал — прекъсна я Рунсайтър. — А и не съм длъжен да се придържам към обещанията му — вратата се отвори и мисис Фрик внесе отпечатания договор. — Благодаря, мисис Фрик. Имам двадесет годишна съпруга, — обърна се той към Джо, — която лежи в охладителна камера. Но не мога да разговарям дори с нея, защото в разговора ни се вмъква някакво хлапе на име Джори и я заглушава напълно. Ела, красивата Ела лежи замразена в оня ужасен ковчег, а аз трябва всеки ден да гледам да гледам тази годзила — моята секретарка. — Той се извърна към Пат и я огледа, плъзна поглед по черната ѝ коса и сочните устни и почувства как в него се надигат неясни желания, които нямаше да го отведат доникъде, а само засилваха усещането му за празнина.

— Ще подпиша — каза Пат и се протегна за химикалка.

5

Стомахът се обажда всеки път, когато имате проблеми? Вие се нуждате от Юбик! Юбик ще ви възвърна изгубеното спокойствие. Ако се взима според предписанието, той мигновено облекчава стомашния дискомфорт и главоболието. Не забравяйте — Юбик е винаги под ръка. Избягвайте продължителна употреба.

През дългите дни на принудително, неестествено бездействие, неутрализаторката на телепати Типи Джаксън бе навикнала да спи до обед. Един имплантиран в мозъка ѝ електрод постоянно стимулираше съновидения, така че да си намира занимание, докато лежи увита в чаршафите.

Тъкмо в този момент, в изкуствено индуцирания ѝ сън се беше появил някакъв митичен служител на Холис, надарен с невероятна екстрасенсорна мощ. Всички останали неутрализатори в Слънчевата система се бяха отказали да му се съпротивляват, а някой дори бяха изгубили способностите си. И така, на нея се бе паднала задачата да неутрализира това могъщо чудо.

„Не съм на себе си, когато сте близо до мен“ — беше я информирал опонентът ѝ. Изкривеното му от злоба и ненавист лице напомняше на побъркана катерица.

В съня си, Типи му отвърна:

„Може би нямате ясна представа за самоопределение на вашата личност. Или в процеса на самоизграждане сте изгубили контрол над подсъзнателните фактори. Именно затова се чувствате заплашен от мен.“

„Не ви ли изпраща някоя Служба Бдителност?“ — запита я нервно телепатът на Холис.

„Ако наистина притежавате такъв могъщ талант, за какъвто се говори, бихте могли да го узнаете като прочетете мислите ми.“

„Не мога да чета мисли — оплака се телепатът. — Дарбата ми се стопи. Ще ви помоля, да си поговорите с брат ми Бил. Ей, Бил, тук ли си? Харесва ли ти младата дама?“

„Харесва ми — рече Бил, който изглеждаше досущ като брат си. — Най-вече защото не се бърка в ясновидските ми способности — той се ухили и насреща блеснаха два реда остри зъби. — Аз, лишеният от бъдеще, измамен, низвергнат — как ти се струва това, Мат?“ — попита той брат си.

„Ах, да, спомням си — отвърна Мат. — Не беше ли от «Ричард Трети»?“ — двамата се ухилиха, така че блеснаха острите им зъби.

„Какво означава това?“ — попита Типи.

„Това означава, че ей сега ще те спипаме!“ — отвърнаха едновременно Мат и Бил.

Видеофонът иззвъня и събуди Типи.

Тя се надигна замаяна, премигна сънено, вдигна слушалката и произнесе:

— Ало?

Божичко, колко е късно, мислеше си тя, търсейки с поглед часовника. Превърнала съм се в някакво растение. На екрана изплува лицето на Глен Рунсайтър.

— Здравейте, мистър Рунсайтър. Да не би да имате работа за мен?

— Ах, мисис Джаксън, — произнесе Рунсайтър. — Радвам се, че ви открих. В този момент, под ръководството на Джо Чип и при моето участие, се сформира група от единадесет души, пред които стои важна задача. Според Джо, вие сте един от нашите най-добри специалисти и аз съм склонен да се съглася с него. Колко време ще ви е необходимо за да пристигнете тук? — в тона му се долавяше оптимизъм, но на екрана лицето му изглеждаше загрижено и уморено.

— Тръгвам незабавно... — отвърна Типи.

— Да, трябва да си съберете багажа — рече Рунсайтър. — А времето не чака.

— Вече съм го събрала. След петнадесет минути ще бъда в службата в Ню Йорк. Трябва само да напиша бележка на мъжа ми, че излизам по работа.

— Чудесно — кимна Рунсайтър, с все същия замислен вид. Вече четеше следващото име в списъка. Довиждане, мисис Джаксън.

Той изключи.

Какъв странен сън, помисли си Типи, докато навличаше дрехите. За какво говореха тези двамата — Мат и Бил? Ричард Трети? Но аз дори не съм го чела.

Как можеш да сънуваш строфи от поема, която дори не си чел? — запита се тя. Може би в съня ми се е промъкнал някой телепат. Или са били двама — телепат и ясновидец — както в този сън. Не е лошо все пак да поразпитам в службата, дали сред хората на Холис няма двама братя с подобни способности на име Мат и Бил.

Все още объркана и разтревожена, тя отново се зае да се облича.

Глен Рунсайтър запали една ароматна хаванска пура, облегна се назад в креслото, включи микрофона и каза:

— Мис Фрик, попълнете хонорарен чек на името на Дж. Дж. Ашууд. За сто поскредита.

— Да, мистър Рунсайтър.

Той не откъсваше очи от Ашууд, кръстосващ неспокойно кабинета.

— Джо Чип не успя да ми обясни какво може тя — рече Рунсайтър.

— Джо Чип е нищожество — заяви Дж. Дж.

— Нима е възможно единствено Пат, сред всички познати феномени, да пътува назад във времето? Обзалагам се, че тази дарба не е нова, просто вие, разузнавачите, сте пропуснали да я откриете досега. Както и да е, не виждам причини да я наемем в Служба Бдителност. Това е талант, а не анти-талант. Ние се занимаваме с...

— Както вече ти обясних и Джо бе подчертал в доклада си, дарбата ѝ е в състояние да неутрализира ясновидци.

— Но това е само страничен ефект — възрази мрачно Рунсайтър. — Джо смята, че е опасна. Не зная защо.

— Не го ли пита?

— Измърмори нещо, както винаги. Джо никога не разполага с причини, само с предчувствия. От друга страна, иска да я включим в операцията на Мик. Помолих го да дойде, за да видим докъде сте стигнали със съставянето на групата. Предполагам, че хората вече

пристигат. Ще заявя на Джо, че смятам идеята за включването на Пат в групата за налудничавя! Съгласен ли си, Дж. Дж.?

— Нещо има между тях двамата — рече Ашууд.

— Какво нещо?

— Сексуално разбирателство. Преди няколко дни Нина Фрийд се разтършува в ума му и откри, че е толкова беден, та не може да си позволи дори... — той млъкна, когато вратата се разтвори. Влезе мисис Фрик, стиснала в ръка чека на Ашууд.

— Знам защо иска да я включим в операцията — произнесе Рунсайтър докато подписваше чека. — За да я държи под око. Нали и той ще дойде — все пак някой трябва да измерва силата на полето. Длъжни сме да знаем срещу какво се изправяме. Благодаря ви, мисис Фрик. — той ѝ махна да излезе. — Я си представи, че не измерим полето и то се окаже прекалено силно за нашите неутрализатори. Тогава кой ще е виновен?

— Ние — рече Джо.

— Казах им, че единадесет неутрализатора не са достатъчно. Изпращаме им най-добрите, винаги пращаме най-добрите. В края на краищата, не бива да си разваляме отношенията с Мик Стантън. Удивително е все пак, че човек с неговите способности и могъщество е проявил подобно късогледство, подобна недопустима небрежност. Мисис Фрик, дойде ли Джо Чип? Джо?

— Мистър Чип е в чакалнята, където е пълно с народ — отвърна секретарката.

— Колко души пристигнаха, мисис фрик? Десет? Единадесет?

— Не съм ги броила, мистър Рунсайтър. Горедолу толкова.

— Това е групата — обърна се Рунсайтър към Дж. Дж. — Искам да се срещна с тях. Преди да поемем към луната. Изпратете ги — нареди той на мисис Фрик.

— Знаем добре, — продължаваше Рунсайтър, — че всеки един от тях е специалист от висока класа. Но какво ще се получи, когато ги съберем? Каква ще е силата на полиенцефалното противо-поле, което ще генерират съвместно? Задай си този въпрос, Дж. Дж. Именно този въпрос си задай.

— Мисля че времето ще покаже — отвърна Ашууд.

— От доста време съм в тоя бизнес — заговори Рунсайтър. Кабинетът вече се изпълваше с хора. — Това е моят принос към

съвременната цивилизация.

— Добре казано — кимна Дж. Дж. — Ти си полицаи, охраняващ правото на личен живот.

— Знаеш ли какво казва за нас Рей Холис? Казва, че се опитваме да върнем времето назад — той огледа един по един влезият. Никой не заговори. Всички го гледаха очаквателно. Жалка, набързо скалъпена групичка, помисли си песимистично. Младо момиче със сламеноруси коси, каубойска шапка, очила и бермудки — това трябва да е Еди Дорн. До нея приятна на вид зряла жена, с мургава кожа и хитри очи, облечена в снежнобяло сари, бели чорапи и широка препаска — Франси някоя-си, шизофреничка, която от време на време си въобразяваше, че на покрива ѝ са кацнали пришълци от звездите. Надут пъпчив пубертет с шарена риза, който Рунсайтър виждаше за пръв път. И така нататък в същия дух — общо пет мъже и пет жени. Някой липсваше.

Влязоха Джо Чип и новото откритие — Пат Коунли. С това станаха единадесет — групата беше сформирана.

— Успяхте навреме, мисис Джаксън — обърна се Рунсайтър към тридесет годишната жена с бледоруси коси, на чийто гърди бе изрисуван портрет на Берtrand Ръсел. — Разполагахте с най-малко време, тъй като ви информирах последна за срещата.

Типи Джаксън го надари с блестящата си усмивка.

— Някои от вас познавам — продължи Рунсайтър като им даде знак да се настанят в креслата. — Вас, мис Дорн, мистър Чип и аз избрахме първа, заради успеха ви в проследяването на С. Доул Мелипоун. — Жената кимна с широко отворени очи и се изчерви. — Кой от вас е Ал Хамънд? — попита Рунсайтър като преглеждаше документите.

Висок, широкоплещест негър се надигна от мястото си и даде знак, че е той.

— Досега не сме се срещали — отбеляза Рунсайтър, докато четеше досието на Хамънд. — Смятат ви за най-добрия неутрализатор на ясновидци. Трябваше по-рано да се запозная с вас. Още с колко анти-ясновидци разполагаме? — Трима души вдигнаха ръце. — Вие четиримата, ще имате честта да се запознаете и работите с най-новото откритие на Дж. Дж. Ашууд, което неутрализира ясновидците на

съвсем нов принцип. Може би мис Коунли ще бъде така любезна да ни разкрие сама за какво се касае — той кимна към Пат.

И изведнъж се озова пред някаква витрина на нумизматичен магазин на пето авеню — тъкмо разглеждаше извънемисионен американски златен долар и се питаше дали ще му стигнат парите да го прибави към колекцията си.

Каква колекция? — запита се изненадан той. Никога не съм събирал монети. Какво търся тук? Защо се скитам край витрините, когато в този момент трябва да съм в кабинета и да ръководя — тук не можа да си спомни какво точно трябваше да ръководи, но усещаше, че е свързано с важна работа и с много хора, притежаващи разнообразни, рядко срещани дарби. Затвори очи и направи опит да се съсредоточи. Няма смисъл, каза си. Време е да се пенсионирам, от миналата година започна да ме пристяга сърцето. Но нали току що бях там? Само преди няколко секунди. В моя кабинет. Седях и разговарях с група хора за някаква операция. Той стисна очи. Изчезна, мислеше си. Всичко, което съм градил.

Когато отвори очи, откри че отново е в кабинета си, отсреща седяха Дж. Дж. Ашууд, Джо Чип и някакво момиче, чието име му се изплъзваше. Други хора в кабинета нямаше и кой знае защо, това му се стори странно.

— Мистър Рунсайтър — рече Джо Чип, — позволете да ви представя Патриша Коунли.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мистър Рунсайтър — произнесе момичето. Тя се засмя и кой знае защо очите ѝ блеснаха развълнувано.

Тя е направила нещо, досети се Джо Чип.

— Пат, — произнесе той. — Не знам защо, но ми се струва, че нещо се е променило. — Джо огледа кабинета, стори му се същият както винаги — с прекомерно крещящ на цвят килим, безчислен брой несвързани по между си произведения на изкуството, по стените — оригинални, скъпи картини. Същият си беше и Глен Рунсайтър — мрачен, навъсен, със сбърчено от тревоги лице, той гледаше объркано към Джо Чип. До прозореца се беше изправил Дж. Дж. Ашууд, с невъзмутим вид под смешната си шапка на влаков инженер. Очевидно той не беше забелязал нищо нередно.

— Нищо не се е променило — рече Пат.

— Всичко е променено — тросна се Джо. — Сигурно си се върнала назад във времето и си ни извела на друга възможност. Не мога да го докажа, нито да определя какво точно е променено...

— Не позволявам в кабинета ми семейни скандали — прекъсна го Рунсайтър.

Джо го погледна стреснато.

— „Семейни скандали“? — в този момент забеляза халката на ръката на Пат — сребърна, с вграден нефрит и си спомни, че той я бе избрал. Два-три дни преди да се оженят. Това беше преди година, в онези времена, когато едва свързваше двата края. Но сега всичко това е минало, благодарение на Пат, на нейната солидна заплата и на строгия финансов режим, който бе наложила.

— Добре, да продължим — каза Рунсайтър. — Всеки от нас трябва да си зададе въпроса, защо Стантън Мик е предпочел друга Служба Бдителност, а не нашата. Логично погледнато, ние трябваше да получим тази поръчка, в качеството си на най-добра организация в Ню Йорк, където Мик предпочита да работи. Имате ли някакво обяснение, мисис Чип? — той погледна обнадеждено към Пат.

— Наистина ли искате да знаете, мистър Рунсайтър? — попита го тя.

— Да — кимна той. — Много бих искал да науча.

— Аз го направих — рече Пат.

— Как?

— С моята дарба.

— Каква дарба? — попита Рунсайтър. — Нямате никаква дарба, вие сте съпруга на Джо Чип.

— Има — възрази Джо. Опитваше се да си припомни каква точно, но мислите му плуваха в мъгла, спомените му се объркваха. Друг паралел на времето, помисли си той. Миналото. Само това си спомняше, всичко останало беше забулено. Жена ми е уникална, тя може да върши нещо, което не е по силите на никой друг на Земята. В такъв случай, защо не работи за Рунсайтър? Нещо не е наред.

— А ти измери ли нейното поле? — попита го Рунсайтър. — Нали това ти е работата? Звучиш прекалено уверено.

— Никак не съм уверен — възпротиви се Джо. — Ще донеса приборите. И тогава ще разберем какъв тип поле генерира.

— О, я стига, Джо — извика гневно Рунсайтър. — Ако жена ти притежаваше някакъв талант, или анти-талант, да си го определил още преди една година — той натисна копчето на микрофона. — Секретарката? Имаме ли досие на името на мисис Чип? Патриша Чип?

— Нямаме такова досие — отвърнаха след известна пауза. Кое е моминското ѝ име?

— Коунли — рече Джо. Патриша Коунли.

Нова пауза.

— На името Патриша Коунли има два файла — доклад от мистър Ашууд и заключение от изследванията на мистър Чип — двата документа изскочиха от процепа под говорителя и се изтъркаляха по бюрото.

Рунсайтър се зае да чете заключението на Джо Чип.

— Джо, я погледни това тук — той се изправи, застана до Джо и посочи с пръст двата подчертани кръста. Двамата се спогледаха и после се обърнаха към Патриша.

— Знам какво пише там — отвърна спокойно тя. — „Притежава невероятна мощ. Неутрализиращото поле е с изключителен мащаб. — Тя се съсредоточи, за да си припомни текста. — Вероятно е в състояние...“

— Та ние успяхме да получим договора с Мик — възкликна внезапно Рунсайтър. — Бях събрал тук група от единадесет неутрализатора и тъкмо ѝ предложих да...

— Да покаже на групата какво може — прекъсна го Джо. — И тя го направи. Направи точно това, което искаше. Значи заключението ми е било вярно. Той почука с пръст по хартията. И тя е моя жена.

— Не съм твоя жена — каза Пат. — Вече го промених. Искаш ли да върна всичко по старому? Както си беше, до най-малката подробност? Хората ви няма да помнят нищо... освен ако не притежават остатъчна памет, както Джо. Но и той скоро ще забрави.

— Искам да си получа договора с Мик — заяви Рунсайтър.

— Ама и мен ме бива да откривам таланти — промърмори Ашууд. Лицето му беше посивяло.

— Да, бива си те — кимна Рунсайтър.

В кабинета се разнесе острият глас на мисис Фрик.

— Мистър Рунсайтър, навън чака група от наши неутрализатори. Казват че сте ги повикали във връзка с някаква важна операция. Да ги

поканя ли вътре?

— Поканете ги — отвърна Рунсайтър.

— Ще запазя халката — каза Пат и докосна сребърния пръстен с камък от нефрит, който Джо й бе избрал за сватбата в паралелния свят. Джо се зачуди, дали само този спомен е оставила, или има и други промени. Реши да не пита.

Вратата на кабинета се отвори и неутрализаторите започнаха да влизат по двойки. Рунсайтър бавно ги оглеждаше, сякаш искаше да провери, дали съставът на групата не е бил променен съзнателно от Пат.

— Еди Дорн — кимна той. Хамънд. Добре. Типи Джаксън.

— Пристигнах на време, нали, мистър Рунсайтър? — обади се Типи.

— Йон Айлд — продължи да изброява Рунсайтър.

Момчето отсреща кимна в отговор. Джо забеляза, че имаше подтиснат вид, беше вгълбено и малко уплашено. Интересно, помисли си Джо, дали някой от тях си спомня нещо.

— Франческа Спениш — произнесе той.

На прага стоеше едра жена с цигански черти, спокойна и самоуверена.

— През последните няколко минути, мистър Рунсайтър, докато чакахме отвън, някакъв тайнствен глас ми зашепна и ми разказа странни неща.

— Вие ли сте Франческа Спениш? — попита я уморено Рунсайтър.

— Аз съм, винаги съм била и винаги ще бъда — отвърна уверено мис Спениш. — Искате ли да ви кажа какво ми съобщи гласът?

— Може би по-късно — отвърна Рунсайтър и прелисти следващата страница.

— Трябва да ви го кажа — тросна се мис Спениш.

— Добре — склони Рунсайтър. — Ще направим неколкоминутна почивка. Да чуем какво ви е разкрил гласът — рече й Рунсайтър, бръкна в чекмеджето и извади шишенцето с амфетаминови таблетки.

— Някой, — заговори мис Спениш, — току що ни премести в друг свят. Заселихме се в него, заживяхме там като граждани на този свят, сетне една могъща, всеобхватна духовна агенция ни върна обратно, в собствената ни вселена.

— Това трябва да е била Пат — подхвърли Джо Чип. — Пат Коунли. Момичето, което днес постъпи на работа във фирмата.

— Тито Апостос? — зачете Рунсайтър. — Тук ли е? — той вдигна глава към насядалите.

В отговор кимна плешив мъж с козя брада. Обут бе в старомодни панталони, със златни лампази. Ризата му се закопчаваше с блестящи копчета, видът му издаваше достойнство. Джо го погледна с уважение.

— Дон Дени — продължи Рунсайтър.

— Тук, сър — разнесе се в отговор нечий уверен баритон. Дон Дени беше строен мъж, на главата си бе нахлузил каубойска шапка с множество сребърни звезди.

— Вие сте анти-оживител — четеше от досието Рунсайтър. — Единственият, който ще използваме. — Той се обърна към Джо. — Питам се, дали ще ни е необходим? Може би трябва да го заменим с някой анти-телепат — колкото повече от тях, толкова по-добре.

— Трябва да сме готови за всичко — отвърна Джо. — И без това не знаем с какво се захващаме.

— Прав си — кимна Рунсайтър. — Нататък, Сами Мъндо.

В отговор вдигна ръка чипонос младеж с окръглена като диня глава, облечен в дълга риза. Джо го погледна замислено. Познаваше го добре. Мъндо изглеждаше далеч по-млад от действителната си възраст, както умственият, така и физическият растеж при него бяха преустановени още преди години. От техническа гледна точка Мъндо притежаваше интелигентност, малко по-голяма от тази на катерица — можеше да върви, да се храни, да се къпе, дори — в известен смисъл — да общува. Но анти-телепатичната му дарба беше значителна. Веднъж дори бе успял да неутрализира самия С. Доул Мелипоун, седмици след този случай вестникът на фирмата продължаваше да вдига шум.

— Така — кимна Рунсайтър. — Следва Уенди Райт.

Както винаги, когато му се отдаваше подобна възможност, Джо впи жаден поглед в момичето, което отдавна мечтаеше да направи своя любовница, или съпруга. Струваше му се направо невероятно, че Уенди Райт е създадена от плът и кръв, като всички останали. В нейно присъствие винаги се чувстваше недодялан, потен, мазен и невъзпитан тъпанар, чийто черва куркат, а дъхът му вони. Усещаше всяка частица от тялото си, тракането на клапите в сърцето, присвиването и

разширяването на кръвоносните съдове, носещият се по въздухопроводните тръби газов поток, цялата тази безкрайно сложна машинария, захванала се с безсмислена и обречена на провал работа. Когато се любуваше на лицето ѝ, неусетно осъзнаваше, че той самият носи отвратителна сбръчкана маска, а плъзнеше ли поглед по тялото ѝ, имаше чувството, че е набързо скалъпена долнокачествена играчка с пружина за навиване. Очите ѝ, тези зелени искрящи скъпоценни камъни гледаха равнодушно на всичко, нито веднъж не бе прочел в тях състрадание, страх или отвращение. Лицето ѝ сякаш бе озарено отвътре. Винаги изглеждаше невероятно спокойна. Но най-поразителното беше неизменното ѝ хладнокръвие и самообладание, като че ли тялото ѝ не познаваше умората, изтощението или болестите. Даваше вид на двадесет и пет годишна, но Джо не можеше да си я представи като малка, а със сигурност нямаше да я види по-възрастна. Прекалено добре се владееше, както отвътре, така и отвън, за да си позволи да остарее.

— Тук съм — отвърна с равен глас Уенди.

Рунсайтър кимна.

— Добре, остава само Фред Зафски — той впери очи в последния присъстващ, мъж на средна възраст, с прилепнала към темето мазна коса, подпухнала кожа, огромни стъпала и ужасно изпъкнала адамова ябълка, загърнат специално за случая в наметало с цвят на бабунски задник. — Това трябва да сте вие.

— Познахте — съгласи се Зафски и се изкиска. — Как ви хареса това?

— Божичко — завъртя очи Рунсайтър. — Е, нямаше как, трябваше да включим и един анти-паракинетик. Изборът падна на вас — той побутна документите встрани и потърси пурата си. После се обърна към Джо. — Това е съставът на групата, плюс нас двамата. Искаш ли да направиш някакви последни корекции?

— Съгласен съм с избора — рече Джо.

— И считаш, че в този състав групата отговаря на това, което ни предстои?

— Да — кимна Джо.

Но не мислеше така.

Не че имаше някаква конкретна причина. По-скоро подсъзнателно съмнение. Реално погледнато, неутрализиращият

капацитет на сформиранията група беше с огромна мощност. И все пак...

— Мистър Чип, мога ли да отнема минутка от безценното ви време? — обърна се към него плешивият брадат Апостос, а лампазите му блеснаха. — Бих желал да обсъдя с вас онова, което ми се случи снощи. Докато се намирах в дълбоко хипнотично състояние, с мен установиха контакт двама от хората на Холис — телепат, работещ в сътрудничество с ясновидец. Как мислите, дали се налага да уведомя мистър Рунсайтър? Важно ли е?

Джо се поколеба и погледна към Рунсайтър. Седнал в своето любимо кожено кресло, захапал неизменната хаванска пура, Рунсайтър даваше вид на ужасно изтощен човек, с огромни торбички под очите.

— Не — поклати глава Джо. — Не му обръщайте внимание.

— Дами и господа — извиси глас Рунсайтър над всеобщата глъчка. — След малко отлитаме за луната. Групата се състои от единадесет неутрализатора, плюс Джо Чип, аз и Зое Уирт — представителката на нашия клиент. Общо сме четиринадесет. За целта ще използваме кораба на фирмата. — Той извади от джобчето на елека своя архаичен позлатен часовник и го погледна. — Три и половина. В четири часа, „Пратфал II“ ще отлети от централната площадка на покрива. — Рунсайтър щракна с капака на часовника и го прибра обратно в джоба. — Е, Джо, за добро, или за лошо, жребият е хвърлен. Как ми се искаше да разполагаме с някой ясновидец, който да ни каже какво ни чака.

Както гласът, така и лицето му издаваха тревогата и загрижеността, непосилната тежест не отговорността и възрастта.

6

С наша помощ, вие ще получите уникалната възможност да се избъръснете както никога досега. Време е да положите истински грижи за лицето си. Самобръсначката Юбик е снабдена със самопочистващо се, хромирано и практически вечно швейцарско ножче. Край на мъчителното драпане. Опитайте Юбик и ще бъдете възнаградени. Внимание: използвайте само според инструкцията. Бъдете предпазливи.

— Добре дошли на луната — изчурулика Зое Уирт, а очите ѝ изглеждаха огромни зад плътните, дебели стъкла на очилата. — От името на мистър Хауърд, позволете ми да поднеса приветствия на всички и най-вече на мистър Глен Рунсайтър, за това че съумя да се справи с организацията на групата и да я постави в наша услуга. Подземният хотел, в който се намираме, е декориран от Лада — артистично-надарената сестра на мистър Хауърд и е разположен на тридесет линейни ярда от изследователската лаборатория, която според мистър Хауърд е била инфилтрирана от противника. Вашето присъствие в подобна непосредствена близост би трябвало вече да неутрализира полето, създавано от агентите на Холис и този факт ни прави щастливи — тя плъзна поглед по лицата им. — Някакви въпроси?

Джо Чип не ѝ обръщаше никакво внимание, погълнат от разполагането на измервателната апаратура. Независимо от изразеното нежелание на мистър Хауърд да се правят измервания на наличното поле, той възнамеряваше да си свърши работата. Така бяха решили с Глен Рунсайтър по време на полета.

— Искам да попитам, — обади се Фред Зафски, — къде се намира тоалетната?

— Всеки един от вас ще получи миниатюрна карта — отвърна Зое Уирт и кимна на присъстващата помощничка, която се зае да раздава ярко оцветените, отпечатани на гланцова хартия карти. — Апартаментът, в който се намираме, — продължи Зое, — е окомплектован с всички необходими кухненски уреди, достъпът до които е напълно свободен, а не монетарен. Предвиден е за обитаване от двадесет души, като притежава система за саморегулация на подаването и пречистването на въздуха, отоплителна инсталация, воден запас, изобилно количество храна, телевизионен приемник и високочестотна полифонична фонографска звуко-система, която за разлика от кухненските прибори, се включва с монетен автомат. За да ви улесним при ползването ѝ, в стаята за игра сме поставили обменен автомат.

— На моята карта, — каза Ал Хамънд, — има отбелязани само девет спални.

— Всяка една от спалните, — поясни мис Уирт, — е обзаведена с две легла, следователно местата са общо осемнадесет. Освен това, пет от тези легла са двойни, така че, ако някои от вас биха желали да спят заедно по време на престоя си тук, могат да го сторят.

— В нашата служба, — рече Рунсайтър, — имаме строги правила по този въпрос.

— За, или против? — попита Зое Уирт.

— Против — Рунсайтър смачка картата и я захвърли на металния под. А и не съм свикнал да ми нареждат...

— Но вие, мистър Рунсайтър, няма да останете тук — прекъсна го усмихнато мис Уирт. — Не възнамерявате ли да се върнете на Земята, след като групата започне да функционира?

— Получи ли някакви резултати за екстрасенсното поле? — обърна се Рунсайтър към Джо Чип.

— Първо, — отвърна Чип, — трябва да измеря мощността на контра-полето, което ние генерираме.

— Трябваше да го направиш по време на полета.

— Не се ли опитвате случайно, да правите измервания? — намеси се мис Уирт. — Мистър Хауърд, както вече ви споменах, е против това.

— Въпреки това ще направим измерване — рече Рунсайтър.

— Но мистър Хауърд...

— Стантън Мик стои зад всичко това — отрязва я Рунсайтър.
Мис Уирт се обърна към помощничката.

— Бихте ли помолили мистър Мик да дойде? — помощничката забърза към асансьорите. — Добре тогава, мистър Мик ще ви го каже собственолично. А междувременно, ще ви помоля да спрете всякакви измервания.

— Вече приключих — рече Джо на Рунсайтър. — Имам данни за мощността на нашето поле. Тя е доста висока. Много по-висока, отколкото очаквах. — Сигурно заради Пат, помисли си той. Но защо не искат да правим измерване? Не губим време, нашите неутрализатори вече са на място и функционират.

— В селището разполагате ли с доктор, или сестра? — попита междувременно Еди Дорн. — Понякога, когато работата е тежка получавам психосоматични кожни обриви и се налага да ги лекувам с кортизол-съдържащ вазелин. Когато тръгнах, забравих да го взема със себе си.

— В сградата се помещава миниатюрно болнично отделение, в което работят няколко медицински специалисти — увери я мис Уирт.

— И там ли е с монетни автомати? — попита Сами Мъндо.

— Цялото здравно обслужване е безплатно. Заплащат се само лекарствените автомати. Между другото, в стаята за игра е разположен автомат за сънотворни и успокояващи. Ако желаете, можем да инсталираме допълнителен автомат за стимуланти.

— А защо не и халюциногени? — попита Франческа Спениш. — Що се отнася до мен, функционирам по-добре, когато съм под въздействието на психостимулиращи препарати. Така по-лесно установявам кой е на среща.

— Мистър Мик е против използването на халюциногенни психостимуланти, защото смята че увреждат черния дроб. Но ако носите със себе си подобни препарати, можете да ги използвате.

— Откога пък са ти необходими психостимуланти за да халюцинираш? — обърна се Дон Дени към Франческа Спениш. — И без това животът ти е една безкрайна халюцинация.

— Преди две вечери, — отвърна невъзмутимо Франческа, — имах много странно посещение.

— Не съм изненадан — рече Дон Дени.

— От едно красиво извезано летящо килимче, на терасата ми се изсипа тълпа ясновидци и телепати. Отвориха проход в стената, подредиха се около леглото ми и ме събудиха с разговорите си. Рецитираха стихове и поеми от отдавна забравени книги, с което ми доставиха неописуемо удоволствие и изглеждаха така... — тя потърси подходяща дума, — така искрящи. Един от тях, който се казваше Бил...

— Чакай малко — прекъсна я Тито Апостос. — И аз сънувах нещо подобно. — Той се обърна към Джо. — Помниш ли, разказах ти точно преди да отлетим от Земята? — ръцете му потрепваха развълнувано.

— Аз също го сънувах — намеси се Типи Джаксън. — Бил и Мат. Казаха, че щели да ме спипат.

Внезапно помрачнял, Рунсайтър се обърна към Джо и рече:

— Защо не ми каза?

— Защото, — запелтечи Джо, — защото изглеждаше много уморен. Имаше други проблеми.

— Не беше сън, — поправи ги Франческа, — наистина ме посетиха. Мога да преценя разликата.

— Разбира се, че можеш, Франси — отвърна Дон Дени и смигна на Джо.

— Аз също сънувах — заговори Йон Айлд. — Но беше нещо за въздухолети. Трябваше да им запомня номерата. Помня шестдесет и пет. Искате ли да ви ги кажа?

— Съжалявам, Глен — каза Джо Чип на Рунсайтър. — Мислех, че само Апостос го е преживял, за останалите не знаех... — в този момент вратата на асансьора се отвори и всички погледнаха на там.

Към тях се приближаваше Стантън Мик, нисък, късокрак, с изпъкнало коремче. В косата му беше затъкната брошка, облечен бе в риза от змийска кожа с къси ръкави и розови гамаши от козина на тибетски як, прищипани на крачолите. Носът му, мековат и сплескан, приличаше на таксиджийски тромбон. И беше голям. Най-големият нос, който съм виждал някога, помисли си Джо.

— Поздрави на цялото анти-екстрасенсно войнство — произнесе Стантън Мик и вдигна ръка. — Екстерминаторите са вече тук — имам пред вид вас, естествено — гласът му беше тънък и писклив, като че ли притежателят му е бил кастриран. Имаше нещо неприятно в този

звук, сякаш идеше от кошер на метални пчели. — Прокажните пълчища на екстрасенсните изроди са се спуснали над мирния, беззащитен свят на Стантън Мик. Но днес е велик ден за Микиград — както наричаме нашето привлекателно и живописно селище на луната. Естествено, вие вече сте се захванали за работа, което и следваше да се очаква. Защото сте най-добрите, а и така трябва да бъде, когато става дума за „Рунсайтър асошиейтс“. Трябва да призная, че съм доволен от работата ви, ако изключим онзи там, който се ровичка в приборите. Хей, не бихте ли погледнали насам, когато ви говоря?

Джо изключи полиографа и спря захранването.

— Чувате ли ме вече? — попита го Стантън Мик.

— Да — рече Джо.

— Не изключвай апаратурата — нареди му Рунсайтър. — Не си на служба при Стантън Мик, а работиш за мен.

— Няма значение — отвърна Джо. — Вече разполагам със сведения за размера на екстрасенсното поле. — Беше приключил с измерването. Стантън Мик беше закъснял.

— И каква е мощността на полето? — попита го Рунсайтър.

— Няма никакво поле — каза Джо.

— Искаш да кажеш, че е неутрализирано от нашите хора? Че нашето анти-поле е по-мощно от тяхното?

— Не — поклати глава Джо. — Казах ти вече — в обхвата на приборите не съществува никакво екстрасенсно поле. Улавям само нашето собствено поле, от което става ясно, че екипировката функционира нормално. В момента генерираме около 2000 единици мощност, като от време на време достигаме стойности над 2100. Вероятно ще можем да създадем и по-мощно поле, когато неутрализаторите ни се сработят. След десетина-дванадесет часа...

— Не разбирам — прекъсна го Рунсайтър. Всички неутрализатори се бяха събрали около Джо Чип, Дон Дени дръпна подаващия се от полиграфа запис и се зае да го изучава, сетне го подаде на Типи Джаксън. Записът премина от ръка на ръка, после всички впериха погледи в Рунсайтър. Той се обърна към Стантън Мик. — Защо решихте, че службата ви е била инфилтрирана от хората на Холис? И защо не ни позволявахте да направим измерване? Знаехте ли какъв ще бъде резултатът?

— Очевидно е знаел — подхвърли Джо Чип.

Лицето на Рунсайтър се заля от червенина, той понечи да каже нещо на Стантън Мик, после се обърна към Джо.

— Да се връщаме на Земята. Трябва час по-скоро да измъкнем хората от тук. — После продължи на висок глас: — Събирайте си багажа, отлитаме за Ню Йорк. Искам до петнадесет минути да се натоварите на кораба, който не успее ще бъде оставен тук. Джо, събирай приборите, аз ще ти помогна да ги отнесеш на кораба. — Той отново погледна навъсено към Стантън Мик, понечи да заговори...

Стантън Мик внезапно се понесе към тавана на стаята, разперил вдървено лице и изпищя с металическия си глас:

— Мистър Рунсайтър, не позволявайте на таламусът да надвие над мозъчната ви кора. Въпросът изисква не прибързаност, а дискретност, успокойте хората си и нека обсъдим взаимно всичко — закръгленото му тяло се завъртя бавно във въздуха така, че краката му сочеха право към Рунсайтър.

— Чувал съм за подобни нещо — викна Рунсайтър на Джо. — Това е самовзривяваща се хуманоидна бомба. Да се махаме от тук. Току що са я включили на автоматично управление — затова се издигна във въздуха.

И тогава бомбата избухна.

Гъстият зловонен дим, който се стелеше по стените и тавана постепенно се разсея, откривайки проснатата в краката на Джо Чип човешка фигура.

Някъде наблизко се чу гласът на Дон Дени:

— Мистър Чип, убиха Рунсайтър. Това е мистър Рунсайтър — той заекваше от вълнение.

— Кой още? — попита дрезгаво Джо, мъчейки се да си поеме дъх. Лютивият дим дразнеше гърлото му. Главата му кънтеше от взрива, по врата му се стичаше нещо топло — вероятно беше засегнат от някое парче.

Сред дима се разнесе гласът на Уенди Райт.

— Мисля че всички останали са невредими.

Еди Дорн се наведе над Рунсайтър.

— Дали да не поискаме оживител от Рей Холис? — попита тя. Лицето ѝ беше пребледняло.

— Не — каза Джо и също се наведе. — Грещиш — подхвърли той на Дон. — Още е жив.

Но сгърченото тяло на пода щеше всеки момент да издъхне. Само след няколко минути Дон Дени щеше да бъде прав.

— Слушайте, всички — извика Джо. — Мистър Рунсайтър е ранен, сега аз се разпореждам, макар и временно — докато се върнем на Земята.

— Ако въобще се върнем — добави Ал Хамънд, като попиваше с кърпичка раната на окото си.

— Кой от вас носят оръжие? — попита Джо. Никой не бързаше да отговори. — Знаем, че е противозаконно. Но уверен съм, че някои от вас са въоръжени. Забравете законите, сега не е време за това.

В настъпилата пауза, първа се обади Типи Джаксън.

— Аз имам. В другата стая, при багажа...

— Аз също — кимна Тито Апостос и измъкна от вътрешния джоб старомоден заряден револвер.

— Тези от вас, които са прибрали оръжието в багажа, да отидат да си го вземат — нареди им Джо.

Шестима неутрализатори се отправиха към другата стая.

— Трябва час по-скоро да поставим Рунсайтър в охладителна камера — промърмори Джо.

— На кораба има — каза Ал Хамънд.

— Тогава да го отнесем там — рече Джо. — Хамънд, хвани го за краката, аз ще го вдигна за раменете. Апостос, ти ще вървиш отпред. Ако ти се изпречат хората на Холис, стреляй на месо.

На вратата застана Йон Айлд, стиснал в ръката си лазерна тръба.

— Мислите, че хората на Холис са тук, при мистър Мик?

— С него или без него — каза Джо. — Може би въобще не сме имали работа с Мик, а с Холис.

Интересно, помисли си той, че експлозията на хуманоидната бомба не уби и нас. Потърси с очи Зое Уирт. Нямах я — вероятно се бе измъкнала преди взрива. Какво ли си е помислила, — зачуди се Джо, — когато е узнала, че не работи за Стантън Мик и че ни е довела тук, за да бъдем унищожени? Вероятно вече са я премахнали. За сигурно. И без това не може да им е от полза — още един свидетел на престъплението.

Върнаха се въоръжените неутрализатори и зачакаха понататъшни разпореждания от Джо. Всички изглеждаха неестествено спокойни, като се имаше пред вид бедственото положение.

— Ако съумеем да поставим тялото на Рунсайтър на време в охладителна камера, — обясняваше Джо на Ал Хамънд, — той ще продължи да управлява фирмата. Също като жена му. — Джо натисна с лакът бутона на асансьора. — Малка е вероятността да работи. Сигурно в момента на изстрела са прекъснали тока.

Но асансьорът се появи, въпреки подозренията им. Двамата с Ал побързаха да внесат тялото.

— Трима от въоръжените ще дойдат с нас — разпореди се Джо. — Останалите...

— По дяволите! — извика Сами Мъндо. — Не искаме да чакаме тук, докато се върне асансьорът. Може и да не се върне — на лицето му се четеше паника.

— Пръв тръгва Рунсайтър — прецеди през зъби Джо. — Той натисна копчето и вратата се плъзна. Вътре бяха Ал Хамънд, Тито Апостос, Уенди Райт, Дон Дени и Глен Рунсайтър. — Нямахме как — рече им Джо, докато се носеха нагоре. — Пък и сигурно горе ще ни чакат хората на Холис. Дано не знаят, че сме въоръжени.

— Нали е противозаконно — отбеляза Дон Дени.

— Да видим дали е още жив — рече Джо на Тито Апостос.

Апостос се наведе и огледа проснатото тяло.

— Все още диша, макар и повърхностно — каза той. — Има слаба надежда.

— Да, слаба надежда — кимна Джо. Тялото му беше изтръпнало от взрива, мислите му се влачеха, студено му беше и по всичко изглежда имаше увреден слух. Върнем ли се веднъж на кораба, мислеше си той, първо ще поставим Рунсайтър в охладителна камера, а после ще се свържем със службата в Ню Йорк и ще поискаме помощ. Ще вдигнем на крак всички Служби Бдителност. Ако не успеем да излетим, те ще дойдат да ни приберат.

Но той си даваше сметка, че на практика това е малко вероятно. Докато помощта пристигне от Земята, всички те ще издъхнат — изолирани в коридорите, асансьора и кораба. Шансът да се измъкнат беше минимален.

— Можеше да вземеш още хора в кабината — обади се Тито Апостос. — Ако се бяхме понатъкнали, щяха да се качат и жените.

— Тук сме по-уязвими от онези, които останаха долу — възрази Джо. — Холис вероятно очаква всички оцелели да потърсят спасение в

асансьора. Затова не са го изключили. Знаят, че ще се помъчим да стигнем кораба.

— Вече ни го каза, Джо — отрязва го Уенди Райт.

— Опитвам се да ви обясня защо постъпвам така — отвърна Джо. — И защо оставих другите долу.

— Ами онова, новото момиче, с особената дарба? — попита Уенди. — Пат, или как се казваше там. Не можем ли да я пратим в миналото, преди инцидента с Рунсайтър и да я накараме да промени всичко. Забрави ли за нея?

— Да — призна неохотно Джо.

— Хайде да се върнем долу — предложи Тито Апостос. — Нали сам каза, че хората на Холис ни дебнат на повърхността и че тук сме в по-голяма опасност, отколкото...

— Вече сме на повърхността — обяви Дон Дени. — Кабината спря — той облиза напрегнато устни, докато вратата се плъзгаше встрани.

Нагоре водеше екскаватор, а на другия край, зад въздухо-непроницаемата мембрана се виждаше основата на техния кораб. Точно както го бяха оставили. Никой нямаше на пътя им. Странно, помисли си Джо Чип. Нима са били сигурни, че хуманоидната бомба ще ни избие всичките? Нещо в плановете им се е объркало, първо със самия взрив, второ, че не изключиха енергозахранването и накрая празния коридор.

— Знаете ли какво мисля, — каза Дон Дени, докато Ал Хамънд и Джо изнесоха тялото на Рунсайтър от кабината и стъпиха на подвижния екскаватор. — Мисля, че планът им се провали в онзи миг, когато бомбата излетя към тавана. Изглежда, че е била осколъчен тип и по-голямата част от парчетата са попаднали в тавана над нас. Въобще не са предполагали, че някой от нас би могъл да оцелее след взрива и затова не са изключили захранването.

— Е, тогава, слава Богу, че бомбата излетя нагоре — рече Уенди Райт. — Майчице, колко е студено тук. Взривът сигурно е повредил отоплителната инсталация — тя потрепери.

Екскаваторът бавно се носеше нагоре, на Джо му се стори, че изминаха цели пет минути, преди да достигнат мембраната. Това мъчително пълзене му изглеждаше най-неприятното от всичко, преживяно досега, сякаш Холис специално го беше организирал.

— Стойте! — извика някой зад тях и по стълбите закънтяха стъпки. Тито Апостос се извърна и вдигна оръжие.

— Това са останалите — каза Дон Дени на Джо, който не можеше да се обърне. Тъкмо провираха безжизненото тяло на Рунсайтър през мембраната. — Всички са на лице — той им махна с пистолета. — По-бързо!

Корабът все още бе свързан чрез прозрачен пластичен проход с предната част. Заслушан в познатото приглушено тропане на обувки по пода, Джо си помисли: Нима наистина ще ни позволят да се измъкнем? или ни причакват вътре в кораба? Сякаш някаква злокобна сила си играе с нас, позволява ни да драскаме по клетката като попаднала в капан мишка. И се забавлява. Отчаяните ни опити да се измъкнем й доставят удоволствие. А когато се насити, ще ни стисне в юмрук и сетне ще захвърли размазаните ни останки, като тези на Рунсайтър, на пода.

— Дени — произнесе той. — Ти ще влезеш пръв в кораба. Провери дали не ни очакват.

— А ако са там? — попита Дени.

— Тогава ще се върнеш, ще ни кажеш и ще се предадем. Ще им позволим да ни довършат.

— Защо не помолим тази Пат да използва дарбата си? — предложи Уенди Райт. В гласа й се долавяше напрежение. — Моля те, Джо.

— Да се прибираме в кораба — настоя Тито Апостос. — Не ми харесва това момиче. Не мисля че трябва да се доверяваме на дарбата й.

— Защото не разбираш нито нея, нито нейната дарба — заяви Джо. Гледаше нагоре към Дон Дени, който приближи люка на кораба, натисна контролния механизъм и сетне изчезна вътре. — Няма да се върне — промърмори задъхано Джо, като едвам удържаше тежкото тяло на Рунсайтър. — Помогни ми да го смъкнем долу — предложи той на Ал Хамънд. Двамата положиха тялото на пода. — Доста е тежичък за човек на тази възраст — каза Джо и се обърна към Уенди Райт. — Ще поговоря с Пат. — Всички останали се бяха събрали на входа на свързващия тунел. — Какво фиаско — изпъшка Джо. — А мислехме, че това ще е най-голямото ни начинание. Човек никога не знае какво го чака. Този път Холис здраво ни пипна — той придърпа

Пат до себе си. Лицето ѝ беше омазано, блузата разкъсана, виждаше се еластичният сутиен, пристягащ гърдите ѝ. — Слушай, — заговори Джо, като постави ръка на рамото ѝ и надзърна в очите ѝ. Тя отвърна спокойно на погледа му. — Можеш ли да се върнеш назад? Във времето преди да избухне бомбата? Можеш ли да спасиш Глен Рунсайтър?

— Твърде късно е — отвърна Пат.

— Защо?

— Защото е късно. Измина прекалено много време. Трябваше да го направя веднага.

— И защо не го стори? — попита я враждебно Уенди Райт.

Пат се извърна и впи поглед в нея.

— А ти помисли ли за това? И да си помислила, не ми каза. Никой не ми каза.

— Значи не чувстваш никаква отговорност — заключи Уенди. — За смъртта на Рунсайтър. А с твоята дарба можеше да я избегнеш.

Пат избухна в смях.

Към тях се приближи Дон Дени, излязъл от кораба.

— Празен е — обяви той.

— Добре — Джо даде знак на Ал Хамънд. — Да го внесем в кораба и да го поставим в охладителна камера. — Дватама вдигнаха втвърденото, инертно тяло и поеха към кораба, а останалите неутрализатори ги последваха, нетърпеливи час по-скоро да се скрият на сигурно място — Джо почти усещаше излъчващия се от тях страх, плътно заобикалящото ги поле към което беше причастен и той. Единственото, което подтискаше назриващото в него отчаяние, бе надеждата скоро да напуснат пределите на луната, при това невредими.

— Къде е ключът? — изкрещя в ухото му Йон Айлд, докато се препъваха към охладителната камера. Той го задърпа за ръката. — Ключът, мистър Чип.

— Пита за стартовия ключ — поясни Ал Хамънд. — На кораба. Трябва да е в Рунсайтър, да го намерим, преди да сме го напъхали в камерата.

Джо претършува многобройните джобове и накрая откри кожен калъф с ключ, който подаде на Йон Айлд.

— Сега вече може ли да го поставим в охладителна камера? — попита разгневено Джо. — Хайде, Хамънд, за Бога, помогни ми!

Забавихме се, мислеше си Джо. Вече е твърде късно. Всичко свърши. Провалихме се. Така ни било писано.

Внезапно двигателите се пробудиха с рев, корабът се разтърси, а в контролната зала четирима неутрализатори полагаха трескави усилия да програмират компютъризираните командни рецептори.

Защо ни оставиха да си тръгнем? — питаше се Джо, докато двамата с Ал Хамънд полагаха безжизненото — поне на пръв поглед — тяло в охладителната камера. Автоматични клампи притиснаха краката и раменете на Рунсайтър, чието тяло вече се покриваше с ослепително блестяща скреж.

— Не мога да разбера, защо ни пуснаха? — повтори на глас Джо.

— Защото планът им се провали — обясни Ал Хамънд. — А вероятно не са разполагали с резервен. Също като атентаторите на Хитлер, когато видели че бомбата е избухнала в бункера, решили, че всичко...

— Да се измъкваме от тук, — прекъсна го Джо, — преди да умрем от студ — той побутна Ал Хамънд навън и после затвори грижливо вратата. — Боже, какво преживяване — възкликна Джо.

По пътя към контролния пулт ги спря Франси Спениш.

— Разполагаме ли със средства за връзка с охладителната камера? — попита ги тя. — Можем ли да се консултираме с мистър Рунсайтър?

— Никакви консултации — отрязва Джо и поклати глава. — Никакви слушалки, микрофони, протофазони. Никакъв полуживот. Докато не се върнем на Земята и не го преместим в мораториум.

— Тогава, как ще разберем дали сме го замразили навреме? — попита Дон Дени.

— Никак — рече Джо.

— Мозъкът може да е загинал — подхвърли ухилен Сами Мъндо и се изкикоти.

— Точно така — кимна Джо. — Възможно е никога вече да не чуем гласа или мислите на Глен Рунсайтър. Ще управляваме „Рунсайтър асошиейтс“ без негова помощ. Или ще се вслушваме в съветите на Ела, тогава най-добре ще е да преместим службата в Цюрих, в близост до „Мораториума на любимите събрата“ — той се отпусна на една седалка, откъдето да наблюдава действията на

четиримата неутрализатори, заели се с управлението. Извади замислено цигара и я запали.

Изсъхнала и изветряла, цигарата се строши между пръстите му. Странно, помисли си той.

— От взрива е — обясни Ал Хамънд, който също бе забелязал. — Топлината.

— И ние ли сме се състарили от нея? — попита Уенди Райт и се настани до Джо. — Аз самата се чувствам стара. Като твоя пакет с цигари. Всички сме остарели, заради това, което се случи. Никога не сме преживявали такъв ден.

С драматични усилия корабът се издигна над повърхността на луната, отнасяйки със себе си, колкото и абсурдно да бе, свързващия тунел.

Облепете лесно замърсяващите се повърхности на вашите кухненски мебели с новото чудо, на име Юбик — лесно приложимото, блестящо, незалепащо пластично покритие. Напълно безвредно, ако се употребява според инструкцията. Край на досадното търкане, защото кухнята ви ще бъде вечно чиста.

— Най-добре да постъпим така — предложи Джо Чип. Ще кацнем в Цюрих — той нахлузи шлемофона и набра регионалния код за Швейцария. — След като го настаним в същия мораториум, където е и Ела, ще можем едновременно да се консултираме и с двамата. Ще поискаме да ги свържат електронно, за да функционират успоредно.

— Протофазонно — поправи го Дон Дени.

— Някой от вас случайно да знае как се казва управителят на „Мораториума на любимите събрата“? — попита Джо.

— Херберт — отвърна Типи Джаксън. — Фамилията не помня. Някакво германско име.

Уенди Райт се замисли и каза:

— Херберт Шонхайт фон Фогелсанг. Помня го, защото веднъж мистър Рунсайтър ми каза, че означавало: „Херберт, красотата на птичата песен“. Как ми се иска аз да се казвам така. Още тогава си го помислих.

— Можеш да се омъжиш за него — предложи ѝ Тито Апостос.

— Ще се омъжа за Джо Чип — отвърна с детинска сериозност Уенди Райт.

— Така ли? — учуди се Пат Коунли. Очите ѝ блеснаха. — Наистина ли?

— И това ли можеш да промениш? — попита я Уенди. — С твоята дарба?

— Аз живея с Джо — заяви Пат. — Аз съм негова любовница. По взаимно съгласие плащам и сметките му. Платих тази сутрин на вратата, за да го пусне навън. Ако не бях аз, още щеше да си седи в апартамента.

— И тогава нямаше да отлетим за луната — рече Ал Хамънд, вперил поглед в Пат.

— Може би не днес — посочи Типи Джаксън, — но в някой от следващите дни щяхме да отидем. Така че това няма значение. Да си призная, радвам се, че Джо си е намерил любовница, която да му плаща за вратата.

— Дайте ми телефонния указател на кораба — рече Джо. — Ще предупредя мораториума за пристигането ни — той погледна часовника. Оставаха още десет минути полет.

— Ето ви указателя, мистър Чип — каза Йон Айлд и му подаде миниатюрния електронен указател, снабден с клавиатура и екран.

Джо написа ШВЕЙЦ, после ЦЮР и накрая МРТ ЛЮБ СБР.

— Семантични кондензации — обади се зад гърба му Пат. — Като в иврита.

На екрана пробягаха цифри, механизмът избръмча и през тъничкия процеп се показа фонокарта. Джо я пъкна във видеофона.

— Въведеният номер е излязъл от употреба — отвърна видеофонът с механичен глас. — Ако имате нужда от помощ, поставете червената фонокарта и...

— От кога е телефонният указател? — попита Джо.

— От 1990. Преди две години — отвърна Йон Айлд.

— Не е възможно — възрази Еди Дорн. — Преди две години този кораб не е бил построен. Всичко тук е съвсем ново.

— Може би Рунсайтър е решил малко да спести — подхвърли Тито Апостос.

— Едва ли — каза Еди. — Той беше готов да даде мило и драго за „Пратфал II“. Всички които работиха на кораба го знаят — той е негова радост и гордост.

— Беше негова радост и гордост — поправи го Франси Спениш.

— Още е рано да го отписваме — рече Джо, докато пъкаше във видеофона червената карта. — Дайте ми номера на „Мораториума на

любимите събрата“ в Цюрих, Швейцария — произнесе той и се обърна към Франси Спениш. — Този кораб все още е негова гордост и радост, защото той съществува.

От процепа изскочи поредната фонокарта, Джо я дръпна и я напъха във видеофона. Този път компютъризираният механизъм пое номера без излишно раздражение и на екрана изплува ликът на управителя на мораториума. Като го гледаше, в Джо взе да се надига позабравена неприязън.

— Казвам се хер Херберт Шонхайт фон Фогелсанг. В мъка и тъга ли се обръщате към мен, сър? Мога ли да науча името и адреса ви?

— Случи се нещастие — произнесе Джо.

— Това, което ние наричаме „нещастие“, — отвърна фон Фогелсанг, — обикновено е проява на божиите дела. В известен смисъл целият ни живот може да се нарече „нещастие“. и въпреки това...

— Нямам намерение да навлизам в религиозни дискусии — прекъсна го Джо. — Не сега.

— Ала този момент е най-подходящ да се търси утеха в религията. Ваш близък ли беше покойният?

— Нашият работодател — отвърна Джо. — Глен Рунсайтър, от „Рунсайтър асошиейтс“, Ню Йорк. При вас лежи жена му — Ела. Ще се приземим след седем-осем минути. Ще можете ли да уредите да ни чака ваша транспортна кола с охладителна камера?

— Вече е поставен в охладителна камера?

— Не — озъби се Джо. — Пече се на плажа в Тампа, Флорида.

— Предполагам, че вашият странен отговор означава „да“.

— Разпоредете се за транспортната кола — отвърна Джо и затвори. Виж с кой ще си имаме работа, отсега нататък, мислеше си той. — Трябва да спипаме Рей Холис — обърна се той към другите.

— И да зарежем уговорката с мистър Фогелсанг? — попита Сами Мъндо.

— Под спипване, разбирам да му видим сметката — поясни Джо. — Да си върнем за всичко. — И за Глен, помисли си той. Замразен в камерата, покрит със скреж. Обречен на някой и друг час полуживот, веднъж месечно. С изгниващ мозък и отслабващо съзнание... Божичко, възкликна мислено той. Защо точно него. Толкова жизнен човек. Несломим.

— Както и да е, — каза Уенди, — така ще е по-близо до Ела.

— В известен смисъл — съгласи се Джо. — Дано на време да сме го поставили в камерата... Мразя мораториумите. И техните съдържатели. Този Херберт Шонхайт фон Фогелсанг никак не ми харесва. Защо Рунсайтър е предпочел швейцарски мораториум? Какво не им харесва на мораториумите в Ню Йорк?

— Изобретението принадлежи на швейцарците — обясни Еди Дорн. — Според някой проучвания продължителността на полуживота на обитаващите швейцарски мораториуми е с два часа по-дълга от тази на лежащите в нашите. Швейцарците изглежда владеят някои особени умения.

— Според мен, ООН трябваше отдавна да забрани полуживота — заяви Джо. — Като явление, противоречащо на естествените процеси на раждане и умиране.

Ал Хамънд подхвърли подигравателно:

— Ако Бог одобряваше полуживота, тогава всеки от нас щеше да се ражда в ковчег, натъпкан с лед.

Дон Дени се обади от контролния пулт.

— Намираме се в обсега на цюрихския микровълнов предавател. Там ще извършат необходимото за кацане — той се отдалечи от пулта.

— Я се усмихнете — рече им Еди Дорн. — Помислете, че ние също можехме да сме мъртви. Разкъсани от бомбата, или простреляни от лазерни тръби. Веднъж кацнем ли на Земята, ще се почувстваме по-добре.

— Трябваше да се досетим какво ни очаква, още когато стана ясно, че ще заминаваме за луната — промърмори Джо. — Заради празнината в закона, що се отнася до гражданското управление на луната. Рунсайтър нали все ни повтаряше: „Подлагайте на съмнение всяка работа, която изисква да напуснете Земята. Твърде много Служби Бдителност са се опарили по този начин“. Като се пробуди в мораториума, това сигурно ще са първите му думи. Но и той не беше достатъчно предпазлив. Предложението беше твърде привлекателно и той не можа да му устои. И ето че накрая сам се хвана на тази примамка. Всъщност, отдавна предвиждаше, че някой ден ще му видят сметката.

Възпламенени от цюрихския микровълнов предавател, корабните двигатели се заеха да забавят падането и корпусът се залюля.

— Джо, — каза Тито Апостос, — ти ще трябва да съобщиш за случилото се на Ела.

— Вече го обмислих — отвърна му Джо. — Още като излетяхме.

Корабът почти увисна във въздуха и се приготви да кацне, с помощта на хомеостатичните серво-спомагателни системи.

— Освен това, — допълни Джо, — трябва да уведомя Съвета за случилото се. А те ще ни опекаат на бавен огън, като узнаят как сами сме се напъхали в капана.

— Но нали Съвета е на наша страна? — попита Сами Мъндо.

— След подобно фиаско, — рече Ал Хамънд, — никой вече няма да е на наша страна.

В другия край на Цюрихското летище ги очакваше хеликоптер със слънчев генератор, на който бе изписано с едри букви: МОРАТОРИУМ НА ЛЮБИМИТЕ СЪБРАТЯ. Дребничък и пъргав мъж, облечен в туидова тога, в чието лице Джо Чип разпозна управителя на мораториума, протегна към него облечената си в ръкавица ръка.

— Виждам, че в мъка и страдание сте прекарвали това пътуване — заговори фон Фогелсанг, докато се здрависаха. — Ще позволите ли на моите техници да се качат на кораба и да започнат...

— Да — кимна Джо. — Можете да го вземете.

Бръкнал с ръце в джобове, той закрачи с мрачно изражение към кафето на летището. Най-трудното мина, мислеше си Джо. На Земята сме, Холис не можа да сложи ръка върху нас — значи имахме късмет. Лунната експедиция, цялата проклетата история с капана, всичко свърши. Започва нов етап. И над него ние нямаме никакъв контрол.

— Пет цента, моля — произнесе вратата без да се отваря.

Джо почака няколко минути и когато отвътре излезе някаква двойка, побърза да се вмъкне, изтича до един свободен стол и се настани. Сгърбен на бара, той зачете менюто.

— Кафе — поръча накрая.

— Със сметана, или със захар? — прогърмя говорителят на автоматичния барман, който приличаше на подвижен метален купол.

— И двете.

По бара се плъзна малък поднос с чаша кафе, пакетче захар и тубичка сметана. Подносът спря пред него.

— Един международен поскред, моля — произнесе автоматичният барман.

— Прехвърлете сметката на името на „Рунсайтър асошиейтс“ от Ню Йорк, ако обичате.

— Въведете необходимата карта — отвърна автоматът.

— От пет години насам не ми позволяват да нося кредитна карта — рече Джо. — Продължавам да се разплащам в...

— Един поскред, моля — повтори автоматът. Вътре в него нещо започна да трака равномерно. — Иначе след десет секунди ще извикам полиция.

Джо побърза да пхне исканата монета. Тракането спря.

— Не ни трябва такива като тебе тук — рече автоматът.

— Ще дойде ден, — заяви Джо, — когато хората като мен ще се вдигнат на бунт и ще ви пометат от лицето на Земята. С това ще настъпи и краят на тиранията на домашните автомати. Сред хората ще се завърнат отново човешката топлина и състраданието. И когато този ден дойде, някой, преминал като мен през истински изпитания и мъки, нуждаещ се от глътка горещо кафе, за да се ободри и да възстанови силите си, ще го получи, независимо дали има или няма един поскредит — Джо вдигна тубичката със сметана, после я остави. — На всичко отгоре, сметаната ви е вкисната.

Автоматът не отговори.

— Нищо ли няма да направиш? — попита Джо. — Доста приказки изприказва, когато ставаше дума за един жалък поскредит.

Външната врата се плъзна встрани и в кафето влезе Ал Хамънд, приближи се и седна до Джо.

— Качиха тялото на Рунсайтър в хеликоптера. Готови са за отлитане и искат да знаят, дали ще тръгнеш с тях.

— Погледни тази сметана — рече Джо. През прозрачната стена се виждаше, че в течността вътре плуват едри парцали. — Виж какво ти пробутват за един поскред в един от най-съвременните и технологически напреднали градове на Земята. Няма да си тръгна от тук, докато не ми върнат парите, или не заменят сметаната с прясна, за да си изпия кафето.

Ал Хамънд постави ръка на рамото му и го попита:

— Какво има, Джо?

— Първо цигарата — отвърна Джо. — После указателят в кораба, с две годишна давност. А сега ми поднасят вкисната сметана. Не разбирам защо, Ал?

— Пий кафето черно — посъветва го Ал. — И се качвай на хеликоптера с Рунсайтър. Ние ще те чакаме в кораба. А после ще отидем до най-близката служба на Съвета и ще докладваме за инцидента.

Джо вдигна чашката към устните си, за да открие, че кафето е изстинало, сгъстено, с плътна утайка. Остави го отворен. Какво става, наистина? — запита се той. Какво става с мен. Изведнъж отвращението му се превърна в начеваща паника.

— Хайде, Джо — дръпна го Ал Хамънд. — Зарежи кафето. Важното е да откараме Рунсайтър в...

— Знаеш ли кой ми даде този поскред? — прекъсна го Джо. — Пат Коунли. И аз побързах да го профукам по същия начин, както всички пари, до които съм се докосвал. За нищо. За една чаша миналогодишно кафе — той скочи от стола и отблъсна ръката на Ал Хамънд. — Защо не дойдеш с мен в мораториума? Ще имам нужда от помощ, особено докато разговарям с Ела. Какво да й кажем, че вината е на Рунсайтър? Да стоварим всичко върху него? Да признаем, че той ни нареди да отлетим за луната? Това е самата истина. Или да измислим нещо друго, например, че корабът е претърпял катастрофа или че Рунсайтър е починал от някаква болест.

— Но Рунсайтър рано или късно ще се свърже с нея — възрази Ал. — И ще й каже истината. Нямаш друга възможност.

Вече приближаваха хеликоптера.

— Е, тогава ще оставя на Рунсайтър да й разкаже всичко — реши Джо. — И защо не? Той ни замъкна на луната, нека сам да й обяснява причините за това свое решение.

— Готови ли сте, господа? — попита ги фон Фогелсанг, който вече се бе настанил зад приборите за управление. — Можем ли да поемем с бавна и печална стъпка към последното убежище на мистър Рунсайтър?

— Хайде, излитай — рече му Джо. После въздъхна и впери поглед през илюминатора навън.

Хеликоптерът бавно се отлепи от пистата. Управителят на мораториума натисна едно копче и в кабината се разнесоха звуците на

бетовеновата Missa Solemnis, а мъжкият хор тържествено запя: „Agnus dei, qui tollis peccata mundi“, отново и отново под акомпанимента на електронния симфоничен оркестър.

— Знаете ли, че Тосканини е обичал да пее заедно с хора, когато са изпълнявали тази опера? — попита Джо. — Така в записите на „Травиата“, можете да чуете гласа му по време на изпълнението на „Sempre libera“.

— Не го знаех — отвърна Ал, без да откъсва очи от цюрихските сгради, които се носеха под тях.

— Libera me, Domine — произнесе Джо.

— Какво означава това?

— Боже, смили се над мен — преведе Джо. — Не знаеше ли? Никой ли не го знае?

— Какво те кара да мислиш така? — попита Ал.

— Музиката. Проклетата музика — той се обърна към фон Фогелсанг. Само аз единствен мога да чуя тези думи.

— Успокой се, Джо — рече му Ал.

— Отнасяме нашият доскорошен шеф до последното му убежище, а той ме кара да се успокоя — ядосваше се Джо. — Знаеш ли, Рунсайтър не беше длъжен да идва с нас на луната. Можеше да ни изпрати и да си остане в Ню Йорк. А сега най-скъпият за мен човек на този свят е...

— Съветът на вашият приятел беше добър — прекъсна го фон Фогелсанг.

— Кой съвет?

— Да се успокоите — той бръкна в жабката и извади миниатюрна кутия. — Вземете една от тези таблетки.

— Транквилизираща дъвка — прочете Джо и вдигна капака. — С дъх на праскова. Искаш ли? — обърна се към Ал.

— Ти си вземи.

— Рунсайтър никога не е взимал успокояващи — рече Джо. Никога, през целия си живота. И знаеш ли какво, Ал? Той си даде живота за нас. В прекия смисъл.

— В най-прекия — кимна Ал Хамънд. — Пристигаме — хеликоптерът започна да се снишава към концентричните кръгове, изрисувани на плоския покрив под тях. — Успокои ли се вече?

— Ще се успокоя, — отвърна Джо, — когато отново чуя гласа на Рунсайтър. И когато се уверя, че в него е останала капчица живот, пък бил той и полуживот.

— На ваше място не бих се притеснявал за това, мистър Чип — подхвърли ведро управителят. — Първоначално осигуряваме един общ протофазонен поток. Главоболията ще дойдат едва след това, когато сферата на полуживота започне да се разширява. Но с разумно планиране на действията, крайт може да се отложи с години — той изключи двигателите и вдигна капака на кабината. — Добре дошли в „Мораториума на любимите събрата“. Моята лична секретарка, мис Бисън, ще ви отведе в стаята за срещи, където можете да се наслаждавате на всеобщия покой, докато техниците ми приключат с подготовката на мистър Рунсайтър.

— Искам да присъствам на целия процес — заяви Джо. — Искам да наблюдавам как техниците ви ще го върнат обратно.

— Опитайте се да му обясните — обърна се управителят към Ал. — Вие сте негов приятел, все пак.

— Трябва да почакаме в стаята, Джо — рече му Ал.

— Чичо Том — озъби му се Джо.

— Такъв е редът във всички мораториуми — каза Ал. — Ела с мен.

— Колко дълго ще трябва да чакаме? — попита Джо.

— До петнадесет минути ще ви отговоря. Ако успеем да получим силен сигнал...

— Ще опитвате само петнадесет минути? — повиши глас Джо. После се обърна към Ал: — Само петнадесет минути за човек, който е с една глава над всички нас — по лицето му се стичаха сълзи. — Хайде, Ал. Да си вър...

— Тръгвай с мен — нареди му Ал. — Ще чакаме в стаята.

Джо го закрачи послушно след него.

— Цигара? — предложи му Ал и подаде пакета.

— Изветрели са — рече Джо. Нямахте смисъл да проверява. Знаеше го.

— Да, прав си — Ал прибра пакета. — Откъде знаеш? Не бива да се отчайваш толкова лесно. Имаме късмет че останахме живи. Можеше и ние да лежим сега в охладителни камери. А Рунсайтър да ни чака в стаята за срещи.

— Всички цигари на света са изветрели — заяви Джо. Ако Рунсайтър беше жив, — продължи той, — всичко щеше да е наред. Зная го със сигурност, макар да не знам защо. — Зачуди се какво ли правят в този момент техниците с тленните останки на Рунсайтър. — Помниш ли, едно време имаше зъболекари?

— Чувал съм за това.

— Тогава зъбите на хората са се разваляли.

— Предполагам, че е било така — рече Ал.

— Баща ми обичаше да разказва как се е чувствал, докато е чакал пред зъболекарския кабинет. Всеки път, когато сестрата отваряла вратата, той си казал: „Ей сега ще се случи. Това от което най-много се боя в този живот“.

— Така ли се чувстваш сега? — попита го Ал.

— Чувствам се... Божичко, защо този идиот не дойде още сега, за да ни каже: Всичко е наред, Рунсайтър е жив! Или не е. Но поне да разберем. Да или не.

— Почти винаги е да. От статистическа гледна точка.

— Този път ще е не.

— Няма как да го узнаеш предварително.

— Интересно, дали Рей Холис има представителство тук — в Цюрих?

— Разбира се че има. Но докато се доберем до там, ясновидците вече ще го знаят.

— Трябва да се обадя на ясновидец — рече Джо. — Още сега — той понечи да стане, после се огледа. — Дай ми една монета.

Ал поклати глава.

— В известен смисъл, — поясни Джо, — ти си мой подчинен. Трябва да ми дадеш, иначе ще те уволня. Веднага щом Рунсайтър умре, фирмата ще ръководя аз. От момента на взрива аз поех управлението, мое беше решението да се върнем на Земята, както и това да се свържа с ясновидец. Така че, дай ми монетата — той протегна ръка.

— „Рунсайтър асошиейтс“, — произнесе Ал, — се управлява от човек, който не е в състояние да задържи и петдесет цента в джоба си. Ето, вземи — той подаде монетата на Джо. — Прибави я в чека ми.

Джо излезе навъсено и закрачи по коридора. Какво нереално място, мислеше си той. На половината път между живота и смъртта.

Сега вече аз съм глава на „Рунсайтър асошиейтс“, осъзна изведнъж той, ако не броим Ела, но тя може да участва в управлението само когато я съживяваме. Знам какво се казва в завещанието на Глен Рунсайтър, а то вече е в сила — аз поемам ръководството, докато Ела или той решат да го предадат в други ръце.

Никога няма да се върнат обратно, осъзна внезапно Джо. Няма да бъдат в състояние да поемат лична финансова отговорност. Ясновидците на Холис вече са го предвидили. Мога да науча от тях дали ще бъда повишен до поста директор на фирмата. Заслужава си да го знае човек. При всички случаи трябва да наема ясновидец във фирмата.

— Къде са обществените видеофони? — попита Джо един униформен служител. След като ги откри, вдигна слушалката, поколеба си и пусна вътре монетата, която му беше дал Хамънд.

— Съжалявам, сър, — произнесе видеофонът. — Тези пари са излезли от употреба. Не мога да ги приема.

Монетата издрънка в краката му, сякаш бе изплюта с отвращение.

— Какво означава това? — възмути се Джо и се наведе да я вдигне. — Откога петдесет американски конфедеративни цента са извън употреба?

— Съжалявам, сър — продължи видеофонът. — Монетата, която пъгнахте не беше петдесет американски конфедеративни цента, а филаделфийски талер, излязла от употреба емисия на Съединените Американски щати. В момента има само нумизматична стойност.

Джо разгледа монетата и забеляза от едната страна, поизтъркания лик на Джордж Вашингтон. Имаше и дата. От преди четирийсет години. Както видеофонът бе заявил, отдавна излязла от употреба.

— Някакви затруднения, сър? — попита един служител. — Видях че автоматът върна монетата ви. Мога ли да я разгледам? — той протегна ръка и Джо пусна талера в шепата му. — Готов съм да ви я обменя за десет швейцарски франка. Които видеофонът ще приеме.

— Чудесно — кимна Джо. Направиха обмяната, той пусна десет франковата монета и набра международния номер на Холис.

— Таланти Холис — изчурулика в ухото му обигран женски глас. На екрана се появи красиво момичешко лице. — О, мистър Чип, —

позна го момичето. — Мистър Холис ни предупреди, че ще се обадите. Чакаме ви от обед.

Ясновидци, въздъхна Джо.

— Мистър Холис, — продължаваше момичето, — ни инструктира незабавно да ви свържем с него. Искане лично да се заеме с проблемите ви. Бихте ли изчакали докато ви свържа? Ей сега ще чуете гласа на мистър Холис. Приятен ден — лицето ѝ изчезна, екранът опустя.

След миг от там го гледаше мрачно и тъжно лице с присвити очи, което сякаш плуваше в пространството, лишено от тяло. Очите приличаха на шлифовани скъпоценни камъни.

— Здравейте, мистър Чип.

Ето значи как изглежда, помисли си Джо.

— В най-скоро време, — заговори той, — Съвета ще получи пълен доклад за извършеното от вас убийство на мистър Глен Рунсайтър. А вие ще прекарате в затвор остатъка от дните си — той зачака, но не последва никаква реакция. — Сигурни сме в това — натърти Джо, но вече бе изгубил увереност.

— Що се отнася до истинската причина на вашето позвъняване, — прониза го острият глас на Холис, — мистър Рунсайтър няма да...

Разтреперан, Джо постави слушалката.

Върна се обратно по коридора и намери Ал, който ровеше из изсъхналите цигари. Ал вдигна глава.

— Отговорът е не — рече Джо.

— Фогелсанг те търсеше — отвърна Ал. — Държеше се странно и причината за това беше изписана на лицето му. Бас държа, че се страхува да ти признае истината. Сигурно доста ще го увърта, но накрая ще си каже. Е, какво ще правим сега?

— Ще спипаме Холис.

— Не можем да го спипаме.

— Съвета... — той млъкна. В стаята бе влязъл управителят на мораториума, лицето му имаше тревожен и изпит изглед, ала същевременно се опитваше да запази изражението на човек, свикнал да надзърта в отвъдното.

— Направихме каквото можахме. При такава ниска температура генерираният поток практически не среща съпротивление. Сигналят би трябвало да е оглушително мощен, а ние долавяме само статичен

шум. Не забравяйте, че не извършихме оглед на първичната охладителна инсталация. Имайте го пред вид.

— Ще го имаме — рече Ал. Той се надигна и кимна на Джо. — Е, това е всичко.

— Ще поговоря с Ела — отвърна Джо.

— Сега? — учуди се Ал. — По-добре почакай, докато намислиш какво да й кажеш. Срещни се с нея утре. Прибери се у дома и поспи.

— Да се прибера у дома, би означавало да отида при Пат Коунли. А сега не съм в състояние да се срещам с нея.

— Вземи си стая в някой цюрихски хотел. Скрый се. Аз ще се върна на кораба и ще кажа на другите да се свържат със Съвета. Напиши ми заповед.

— Знаеш ли с кого бих искал да си поговоря? — попита го Джо. — С Уенди Райт. Тя ще знае какво трябва да се направи. Страшно много ценя мнението ѝ. Интересно — та аз почти не я познавам.

Едва сега Джо забеляза, че помещението е изпълнено от тиха, но настойчива музика: Същата като в хеликоптера: *Dies irae, dies illa*, пееше мъжкият хор, *Solvat saeculum in favilla, teste David cum Sybilla*.

Това е „Реквием“ на Верди, осъзна изведнъж Джо. Сигурно фон Фогелсанг го пуска собственооръчно, когато дойде сутрин на работа.

— Като се прибереш в хотела, — продължаваше Ал, — можеш да поканиш Уенди да дойде при теб.

— Това няма да е морално — възрази Джо.

— Какво? — Ал го погледна учудено. — В подобен момент? Когато цялата организация е на път да изчезне в небитието, ако не се вземеш в ръце? Всичко което може да ти даде нови сили е не само морално, но и необходимо. Запази си стая, кажи ми в кой хотел е и после...

— Парите ни са излезли от употреба — прекъсна го Джо. — Не мога да използвам видеофона, освен ако на близо не се навърта някой колекционер на стари монети, който да ми ги размени за швейцарски франкове.

— Иисусе! — възкликна Ал и шумно въздъхна.

— Моя ли е грешката? — озъби се Джо. — Да не би аз да съм виновен за това, че парите ни са негодни?

— В известен смисъл — да — упрекна го Ал. — Макар да не зная защо. Може би някой ден ще мога да ти кажа. Добре, връщаме се

на „Пратфал II“. Там ще вземеш Уенди Райт и ще я откараш в хотела.

— И с какво ще платя в хотела? Няма да приемат парите ми също както не ги прие автомата.

Проклинайки шумно, Ал разтвори портфейла си и разгледа банкнотите вътре.

— Стари са, но все още са в обращение — заяви той и изсипа на дланта си монетите. — Виж тези вече не са — и Ал ги захвърли с отвращение на пода, точно както бе постъпил видеофонния автомат. — Взemi банкнотите. Тук има достатъчно за хубава стая, вечеря за двама и няколко питиета. Утре ще изпратя совалката от Ню Йорк да ви прибере.

— Ще ти ги върна — увери го Джо. — Сега вече получавам голяма заплата — нали съм временно изпълняващ длъжността директор на „Рунсайтър асошиейтс“. Ще мога да си изплатя дълговете, глобите и данъците, които от доста време...

— Без помощта на Пат Коунли?

— Бих могъл да я изритам.

— Интересно — отвърна Ал.

— За мен, това е едно ново начало. Нова възможност в живота.

Мога да управлявам фирмата, мислеше си Джо. Със сигурност не бих повторил грешката, която направи Рунсайтър — да бъде примамен от Холис, който се представя за Стантън Мик и да му позволя да изтегли най-добрите неутрализатори от Земята.

— Имам чувството, — огледа го замислено Ал, — че ти си обречен на провали. И нищо не може да те спаси от това проклятие.

— Това, което всъщност притежавам — рече Джо, — е волята за успех. Глен Рунсайтър го забеляза и затова в завещанието си ме посочи като евентуален негов заместник — той чувстваше нарастваща увереност. Бъдещето се разтваряше пред него, сякаш бе ясновидец. И изведнъж си спомни за дарбата на Пат, за онова, което вършеше с ясновидците и с опитите им да надзъртат в бъдещето.

Ал прочете мислите по лицето му.

— Няма да я изхвърлиш — рече той. — Защото знаеш какво е способна да прави.

— Добре, ще си наема стая в Цюрих — съгласи се Джо. — След като толкова настояваш.

Не, поклати глава той. Ал е прав. Няма да стане, Пат или нещо по-лошо от нея ще се изпречи на пътя ми и ще унищожи всичко. Обречен съм, в класическия смисъл на тази дума.

Той си представи затворена в клетка птица, която отчаяно пърха с криле. Имаше нещо трагично, неизбежно в тази гледка. Някаква предопределеност. Все още не можеше да разбере какво точно. Монетите, досети се изведнъж Джо. Излезли от употреба, дори автоматът отказва да ги приеме. Превърнали се в колекционерска рядкост. Като експонати в музея. Това ли го тревожеше наистина. Трудно му бе да определи.

„Mors stupebit, prodължаваха да пеят гласовете, Et natura, cum resurget creatura, judicanti responsura.“

8

Спестовна каса Юбик ще сложи край на вашите финансови тревоги. Ние ще се погрижим за вашите дългове. Лихвени и безлихвени заеми, от които само може да спечелите...

Слънчеви лъчи се плъзнаха по стените на елегантната хотелска стая, разкривайки странни изображения, които за изненада на Джо Чип, се оказаха украшения по мебелировката — масивни ръчно извезани драперии, на които бе изобразен възхода на човечеството от едноклетъчните организми в ранен камбрий до първите по-тежки от въздуха летящи механизми в началото на двайсети век. Великолепен псевдомахагонов скрин, четири кресла с хромирани дръжки... Джо довърши с възхищение огледа на стаята и после осъзна с мъчителен трепет, че Уенди така и не беше отвърнала на настойчивата му покана и не бе пристигнала. Или пък е почукала, но той не я е чул — спал е твърде дълбоко.

И така, новата империя на неговата хегемония бе рухнала още в мига на създаването.

Той се надигна уморено от леглото и започна да се облича, все още под впечатленията на случилото се през предния ден. Студено му беше, необичайно студено и той се замисли над този факт. После вдигна слушалката на видеофона и се свърза с обслужване по стаите.

— ...да му го върнем, ако е възможно — говореше някой в слушалката. — Първо, разбира се, трябва да разберем дали самият Стантън Мик е бил забъркан или за целта е бил използван симулакров заместник, ако е така — защо, ако пък не — как... — гласът постепенно отслабваше, сякаш разговаряше със себе си, а не с Джо. Сякаш дори не подозираше за съществуването му. — Ако се съди по всички досегашни доклади, — продължаваше той, — няма съмнение,

че Стантън Мик предпочита законните средства за действие и легалните методи, утвърдени в нашата Система. С оглед на това...

Джо затвори, изправи се, като се олюляваше и се опита да си прочисти мислите. Гласът на Рунсайтър. Без никакво съмнение. Отново вдигна телефона и се заслуша...

— ...съдебен процес от страна на Мик, който не само, че може да си го позволи, но и е привикнал с подобни тъжителства. Преди да предявим официален протест към Съвета, би било наложително е да се консултираме с нашите юристи. В противен случай сме изложени на опасността, да бъдем обвинени във фалшифициране на обстоятелствата и...

— Рунсайтър! — извика Джо.

— ...неспособни да го докажем, когато стане...

Джо затвори.

Нищо не разбирам, рече си той.

Влезе в банята, наплиска се със студена вода, среса косата си, помисли малко и се избърсна с безплатно предоставения бърснач. Постави си от хотелския одеколон, взе една безплатна хотелска чаша и си наля безплатна вода. Дали в мораториума най-сетне са успели да го съживят? Но ако е така, защо не ме чува? Защо връзката по между ни е еднопосочна? Или това е само техническа неизправност?

Той се върна при видеофона и вдигна отново слушалката, намислил да се свърже с мораториума.

— ...макар и не най-подходящата кандидатура за директор на фирмата, ако се имат пред вид личните му качества, по-специално...

Не мога да се свържа, осъзна Джо и остави слушалката. Не мога да говоря дори с обслужване по стаите.

От ъгъла на стаята се разнесе мелодичен звън, последван от равен, механичен глас:

— Аз съм вашият безплатен вестникарски автомат, услуга, която предоставя единствено хотелска верига „Рутис“, разпространена из целия свят. Достатъчно е да наберете кода на новините, които ви интересуват и аз мигновено ще ви снабдя с прясно отпечатан вестник, пълен с необходимата и вълнуваща ви в момента информация. Повтарям отново — напълно безплатно!

— Добре — кимна Джо и застана до автомата.

Я да видим дали ще пише за смъртта на Рунсайтър, рече си той. Може би новината за нещастieto вече се е разпространила по света. Вестниците редовно даваха сводка за новите посетители на мораториума.

Джо натисна един клавиш с надпис „висши междупланетни новини“. Автоматът незабавно се зае да печата и хартията полетя навън с такава бясна скорост, че Джо едва успяваше да я навие.

Никъде не се споменаваше Рунсайтър. Може би е твърде рано? Да не би Съветът да е решил да запази този факт в тайна? Или пък причината е в Ал — подкупил е служителите на мораториума, за да не разпространяват неприятната вест. Не... Ал му даде всичките си пари. Не би могъл да подкупи никого.

На вратата се почука.

Джо остави вестника, приближи се безшумно до вратата и спря замислен. Най-вероятно това беше Пат Коунли, открила е че се е настанил тук. Но можеше и да е някой пристигнал от Ню Йорк за да го откара. Теоретично погледнато, би могла да бъде и Уенди. Не, за нея вече беше късно.

А можеше и да е наемен убиец, изпратен от Холис.

Джо отвори вратата.

На прага, сгърчен от притеснение, стиснал подпухналите си ръчички, стоеше Херберт Шонхайт фон Фогелсанг.

— Наистина не разбирам, мистър Чип. Работехме на смени през цялата нощ. Но така и не получихме дори една едничка искрица. Направихме електро-енцефалограма и на графиката се виждат криви, показващи мозъчна активност. Макар и сигналът да е слаб, няма никакво съмнение. Значи фактът на съществуване на полуживот е неоспорим, само дето не можем да си осигурим достъп до него. Въведохме сонди във всички зони на мозъчната кора. Не знам какво повече можем да сторим, сър.

— Имате ли данни за наличен мозъчен метаболизъм? — попита Джо.

— Да, сър. Повикахме експерт от друг мораториум и той го определи, като използваше собствените си прибори. Метаболизмът е в границите на нормата. Както и следваше да се очаква в послесмъртно състояние.

— Как ме намерихте тук? — попита Джо.

— Свързахме се с мистър Хамънд, в Ню Йорк. След това направих опит да ви се обадя, но видеофонът ви е зает — цяла сутрин. Затова реших да дойда лично.

— Повреден е — обясни Джо. — Видеофонът, искам да кажа. Аз също не мога да се свържа.

— И мистър Хамънд направи няколко безуспешни опита. Помоли ме да ви предам съобщение от него. Става дума за нещо, което би желал да направите, преди да отпътувате от Цюрих за Ню Йорк.

— Искате да ми напомни, — рече Джо, — да се консултирам с Ела.

— И да я уведомяте, за ненавременната и трагична кончина на нейния съпруг.

— Бихте ли ми заели няколко поскреда? — попита го Джо. — За да закуся.

— Мистър Хамънд ме предупреди, че ще ми искате пари. Информира ме, че ви е осигурил достатъчно финансови средства, за да посрещнете всички насъщни нужди...

— Да, но той не знаеше, че ще се наложи да се настаня в такава луксозна стая. В хотела не разполагаха с по-малка свободна. Можете да прибавите сумата към сметката, която ще изпратите на „Рунсайтър асошиейтс“ в края на месеца. Вероятно Ал ви е уведомил, че аз съм временно изпълняващ длъжността директор на фирмата. Пред вас стои енергичен човек, който е извоювал положението си в обществото стъпка по стъпка, благодарение на упоритост и сила. Вероятно се досещате, че мога да променя изградените традиции на нашата фирма, да работи с вас.

Фон Фогелсанг бръкна навъсено в джоба на туидовата си тога, измъкна портфейл от изкуствена крокодилска кожа и порови в него.

— В суров свят живеем — рече Джо, докато приемаше парите. — Свят, в който важи правилото „Човек за човека е вълк“.

— Мистър Хамънд ме помоли да ви предам, че след два часа в Цюрих ще долети совалката. Приблизително.

— Чудесно.

— За ваше удобство, тя ще кацне близо до мораториума и ще изчака разговора ви с Ела. Ако желаете, ще ви откарам с моя хеликоптер.

— Ал Хамънд ли ви каза, че трябва да се върна с вас в мораториума?

— Точно така — кимна Фон Фогелсанг.

— Висок, широкоплещест негър, около тридесет годишен? С позлатени зъби, покрити с орнаменти?

— Същият. Мъжът, който дойде с вас вчера в мораториума.

— с какво беше облечен? — продължи да настоява Джо.

— Не можах да видя. На екрана се появи само лицето му.

— А да ви е предал някаква парола, която да ми съобщите, за да съм сигурен, че става дума за него?

— Не разбирам какво ви тревожи, мистър Чип? — рече управителят на мораториума. — Това беше същият човек, с когото се срещнах вчера.

— Не мога да рискувам — заяви Джо, — и да се кача с вас в хеликоптера. Може би ви е изпратил Рей Холис. Той уби мистър Рунсайтър.

Фон Фогелсанг облеци очи и попита:

— Информирахте ли Съвета на Служби Бдителност за това?

— Ще го направим. Когато му дойде времето. А междувременно, трябва да си отваряме очите, за да не ни спипа Холис. Той искаше да убие и нас, когато бяхме на луната.

— Имате нужда от охрана — заяви управителят. — Съветвам ви, незабавно да се свържете с цюрихската полиция, те ще изпратят човек, докато отлетите за Ню Йорк. А като пристигнете там...

— Видеофонът в стаята е повреден — както вече ви казах. — Единственото, което чувам в слушалката е гласът на Глен Рунсайтър. Затова никой не може да се свърже с мен.

— Наистина ли? Колко странно — управителят го отстрани и нахлу в стаята. — Мога ли да го чуя? — той вдигна слушалката.

— Един поскред — заяви Джо.

Съдържателя бръкна подразнено в джоба на тогата, порови и измъкна шепа монети.

— Взимам от вас колкото за чаша кафе — обясни Джо. — Поне за толкова сигурно си струва.

При тези думи, той се сети, че не е закусвал нищо, а не биваше да се среща с Ела в подобно състояние. Е, би могъл вместо закуска да глътне една амфетаминова таблетка, в хотела вероятно ги имаше безплатно.

Съдържателят притисна слушалката към ухото си и каза:

— Нищо не чувам. Дори сигнал „свободно“. Само слаб шум. Идещ някъде отдалеч. Едва доловим — той подаде слушалката на Джо.

Наистина, чуваше се само леко прашене. От хиляди мили. Зловещо и не по-малко объркващо от гласа на Рунсайтър — ако наистина това бе неговият глас.

— Ще ви върна парите — рече Джо, оставяйки слушалката.

— Няма значение — махна фон Фогелсанг.

— Но вие не чухте гласа.

— Да се връщаме в мораториума. Нали такава беше молбата на мистър Хамънд?

— Ал Хамънд е мой подчинен — рече Джо. — Аз вземам решенията. Смятам да се върна незабавно в Ню Йорк — в този момент най-важното е да бъде уведомен за събитията Съвета. Когато разговаряхте с Ал Хамънд, той каза ли ви, дали и останалите неутрализатори са напуснали Цюрих?

— Всички, с изключение на момичето, което прекара нощта с вас в хотела — управителят се огледа учудено и на лицето му се изписа загриженост. — Тя не е ли тук?

— За кое момиче става дума? — запита Джо, загубил дъх.

— Мистър Хамънд не уточни. Предположи, че ви знаете. При подобни обстоятелства, би било недискретно от моя страна да проявявам любопитство. Тя ни ви ли...

— Никой не е идвал тук — заяви Джо.

Коя ли е била? Пат Коунли? Или Уенди? Той закрочи потънал в тревожни мисли из стаята. Дано е била Пат, помисли си накрая.

— В гардероба — рече фон Фогелсанг.

— Какво? — Джо замръзна.

— Може би трябва да погледнете там. Луксозни стаи като тази са оборудвани с доста просторни гардероби.

Джо докосна механизма на гардеробната врата и двете крила се плъзнаха встрани.

На пода лежеше сгърчено, съсухрено, почти мумифицирано тяло, покрито с изгнили парцали, които някога са били дрехи. Сякаш постепенно между тялото и дрехите се бе размивала рязката отличителна граница. Той се наведе и го преобърна. Тежеше само няколко килограма, когато го докосна, крайниците се свиха със сухо прашене. Косата беше невероятно дълга, жилава, сплъстен кичур

покриваше лицето. Джо затвори очи и застина неподвижно. Последното, което искаше в този момент бе да узнае на кого принадлежи тялото.

— Колко е старо — произнесе сподавено фон Фогелсанг. — Съвсем е изсъхнало. Сякаш е тук от векове. Ще сляза долу да повикам управителя.

— Не ми прилича на жена — промърмори на себе си Джо. Останките бяха твърде малки по размери, по-скоро принадлежаха на дете. — Не може да е нито Уенди, нито Пат — той протегна ръка и вдигна кичура от лицето. — Сякаш е било в пещ. При много висока температура и то продължително време.

Взривът, спомни си той. Термичната вълна от бомбата.

Втренчи поглед в разкривените от времето черти на лицето. Познаваше го. Макар и с мъка я позна.

Уенди Райт.

Дошла е по някое време тази нощ, мислеше си Джо, а после в нея или около нея започнал някакъв процес. Почувствала го е, и се е скрила в гардероба, не е искала дори в тези последни мигове — или часове — от живота си да му причини страдание. Не го е събудила, мълчала е до край. А може би се е помъчила, но не е имала сили. И тогава е пропъзляла тук.

Моля се на Бога, каза си Джо, да е свършило бързо.

— Нищо ли не можете да направите за нея? — обърна се той към фон Фогелсанг. — В мораториума?

— Вече е късно. Изключено е наличието на остатъчен полуживот на толкова късен етап. Това ли е... момичето?

— Да.

— Най-добре час по-скоро да напуснете хотела. Още сега. За ваша собствена безопасност. Холис — той е нали — може да постъпи по същия начин и с вас.

— Цигарите ми — спомни си Джо. — Бяха изсъхнали. Остарелият указател в кораба. Вкиснатата сметана и мътилката, която ми пробутаха за кафе. И парите — отдавна излезли от употреба — навсякъде все един и същи процес — остаряване. Тя първа го спомена, още когато бяхме на луната. Чувствам се стара — така каза.

Джо въздъхна замислен, а сърцето му блъскаше от страх. Гласът на Рунсайтър, досети се той. Какво ли означава това?

Не виждаше никакъв смисъл в цялата тази бъркотия, никакво свързващо звено. Гласът на Рунсайтър не се вписваше в нито едно приемливо обяснение.

— Радиация — подхвърли фон Фогелсанг. — Според мен, тя е била изложена на екстремно по сила радиоактивно облъчване, може би преди доста време.

— Не, — поклати глава Джо, — умряла е от взрива. Експлозията, която погуби Рунсайтър.

Кобалтови частици, рече си Джо. Радиоактивният прах, който я е покрил и е погълнала. Но в такъв случай и ние сме го вдишали и ни очаква същата участ. Нищо не може да се направи. Късно е вече. Виж, за това не се досетихме. Никой не предвиди, че бомбата ще разпръсне микроскопични радиоактивни частици.

Нищо чудно, че Холис ни остави да се измъкнем. И все пак...

Това обясняваше смъртта на Уенди и изсъхналите цигари. Но не и указателя, монетите и развалената сметана.

Нито пък гласа на Рунсайтър, кънтящ в хотелската слушалка, всеки път, когато я вдигне. Чак докато се появи фон Фогелсанг. Може би Рунсайтър не иска да бъде чул от страничен човек?

Трябва да се върна в Ню Йорк. Да намеря останалите, с които бях на луната, в момента на взрива. Този проблем можем да решим само заедно, друг път няма. Преди да загинем един по един, както стана с Уенди. Или още по-ужасяващо.

— Кажете на хотелиера да донесе полиетиленова торба — обърна се той към Фогелсанг. — Искам да я опаковам в нея и да я отнеса в Ню Йорк.

— Но този случай не е ли от компетенцията на полицията? Такова ужасно убийство, мисля че сме длъжни да ги уведомим.

— Донесете торбата — повтори Джо.

— Добре. И без това става дума за ваш подчинен.

— Беше — промърмори Джо, докато фон Фогелсанг се отдалечаваше. — Вече не е.

Може би така е по-добре, мислеше си той. Уенди, ще те взема с мен. Ще те отнеса у дома.

Но не както бе възнамерявал да го стори.

— Джо ще пристигне всеки момент — обърна се Ал Хамънд към насядалите около масата неутрализатори.

Той погледна часовника си, за да се увери. Часовникът изглежда бе спрял.

— Докато чакаме, — предложи Пат Коунли, — защо не проверим в новините по телевизията, дали Холис не е пропуснал някаква информация за смъртта на Рунсайтър.

— Във вестниците не пишеше нищо — обади се Еди Дорн.

— Телевизионните новини са от последния час — отвърна Пат. Тя подхвърли на Ал една петдесет центова монета, за да включи масивния телевизор. Монтиран в стената, зад плътни завеси, това беше великолепен три-измерен полифоничен апарат, гордостта на Рунсайтър.

— Дайте, аз ще го пусна, мистър Хамънд — рече Сами Мъндо и се надигна с готовност.

— Не биваше да оставяте мистър Чип в Цюрих — промърмори разтревожено Уолтър У. Уейлес, адвокатът на Рунсайтър, докато опипваше нервно ключалките на куфарчето си. — Нищо не можем да предприемем докато не се появи тук, а въпросът не търпи отлагане.

— Нали сте чели завещанието — отвърна Ал. — и Джо Чип го е чел. Всички знаем, че Рунсайтър пожела да остави управлението на него.

— Но от юридическа гледна точка... — заговори Уейлес.

— Няма да ни отнеме много време — прекъсна го Ал. Той надраска върху листа пред себе си няколко бележки, после ги прочете.

ИЗВЕТРЕЛИ ЦИГАРИ
ОСТАРЯЛ УКАЗАТЕЛ
ИЗЛЕЗЛИ ОТ УПОТРЕБА ПАРИ
ЗАГНИЛА ХРАНА
РЕКЛАМА ВЪРХУ КИБРИТЕНАТА КУТИЯ

— Ще предам този лист около масата — произнесе той. — Искам да видя, дали ще откриете някаква връзка между тези пет обстоятелства... или както предпочитате да ги наричате. Тези пет факта са...

— Погрешни — прекъсна го Йон Айлд.

— Лесно е да се открие връзката между първите четири — рече Пат. — Но не и рекламата върху кибритената кутия. Само тя не пасва.

— Може ли пак да погледна тази кибритена кутия? — Ал протегна ръка към Пат, взе кибрита и прочете рекламата.

ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ВЪЗМОЖНОСТ ДА
ПРЕУСПЕЕТЕ
ЗА ВСИЧКИ, КОИТО ЖАДУВАТ ДА СЕ
УСЪВЪРШЕНСТВАТ!

Мистър Глен Рунсайтър, понастоящем обитаващ „Мораториума за любими събрата“ в Цюрих, Швейцария, удвои приходите си само за седмица с помощта на нашия безплатен комплект „Направи си обувки“, към който е приложено и подробно описание за това, как полесно да продавате своята продукция на близки, приятели и колеги. Макар и замразен безпомощно в охладителна камера, мистър Рунсайтър спечели четиристотин...

Ал спря да чете и се зае да си чопли замислено зъбите. Да, каза си той, тази реклама не се връзва с всичко останало. В другите обстоятелства прозира остаряване и разложение. Но не и тук.

— Питам се, — произнесе той на глас, — какво ли ще се случи, ако откликнем на рекламата? Тук има някакъв номер на пощенска кутия в Де Моне, Айова.

— Ще получим безплатен комплект „Направи си обувки“ — рече Пат. — С подробно описание на това, как...

— А може би, — прекъсна я Ал, — ще се свържем с Глен Рунсайтър? — Всички присъстващи, включително и Пат, се облециха в него. — Наистина го мисля. Ето — той подаде кибрита на Типи Джаксън. — Прати им експресно писмо.

— И какво да напиша? — попита Типи.

— Просто попълни формуляра — рече Ал. После се обърна към Еди Дорн. — Значи си съвсем сигурна, че този кибрит стои в джоба ти от миналата седмица? Може би си го взела днес?

— В сряда беше, няма съмнение.

— И рекламата си стоеше върху него?

— Не съм обръщала внимание. Не знам дали я е имало. Пък и кой би забелязал подобно нещо?

— Никой. Какво мислиш за това, Ал? — обърна се към него Дон Дени. — Дали не е номер на Рунсайтър? Може би го е отпечатал преди смъртта си? Или е работа на Холис? Някаква зловеща шега, след като е намислил да го убие. Искал е да забележим рекламата едва след като Рунсайтър бъде положен в охладителната камера в Цюрих, както пише тук.

— А откъде ще знае Холис, че ще откараме Рунсайтър в Цюрих? — попита Тито Апостос. — Защо не в Ню Йорк?

— Защото Ела е там — отвърна Дон Дени.

Застанал в нерешителност пред огромния телевизор, Сами Мъндо разглеждаше подхвърлената му петдесет центова монета. Челото му беше сбърчено от напрежение.

— Какво има, Сам? — попита го Ал. Самият той беше напрегнат, усещаше, че се е случило нещо.

— На петдесет центовата монета не трябваше ли да е изобразен ликът на Уолт Дисни? — попита Сами.

— На Дисни, или ако е по-стара — на Фидел Кастро. — Дай да погледна.

— Още една излязла от употреба монета — произнесе Пат.

— Не е — възрази Ал, докато я оглеждаше. — От миналата година е, има дата. Ще я приеме всеки автомат. И на телевизора също.

— Тогава, какво не е наред? — попита Еди Дорн.

— Това, което каза Сам — обясни Ал. — Изображението не съответства — той протегна разтворената си длан към Еди Дорн. — На кого ти прилича?

Еди помълча малко и отвърна.

— Аз... не зная.

— Знаеш, знаеш — увери я Ал.

— Добре де — кимна решително Еди и му отблъсна ръката.

— Това е Рунсайтър — обърна се Ал към насядалите около масата.

Настъпи тишина, която първа наруши Типи Джаксън.

— Добави и това в списъка — гласът ѝ трепереше.

— Забелязвам два основни процеса — каза Пат, докато Ал пишеше върху листа. — Единият процес е на разпадане. С това ще се

съгласите всички.

— А кой е другият? — вдигна глава Ал.

— Не съм съвсем сигурна — поколеба се Пат. — Но е свързан с Рунсайтър. Мисля че трябва да погледнем и останалите монети. Както и банкнотите. Чакайте малко да помисля.

Един по един, всички присъстващи извадиха портфейлите си.

— Аз имам банкнота от пет поскредита, — рече Йон Айлд, — с великолепно изрисувания лик на мистър Глен Рунсайтър. Останалите банкноти са съвсем обикновени.

— Аз имам две такива банкноти — уведоми ги Ал. — А вие?

Той огледа масата. Шест ръце се вдигнаха нагоре.

— Значи ставаме осем — рече Ал. — Осем, в чийто портфейли има пари с образа на Рунсайтър. Вероятно до довечера и на останалите банкноти ще се появи същото изображение. Най-късно до утре. Няма значение, тези пари са в обращение и автоматите ги приемат.

— Не съм съвсем сигурен — възрази Дон Дени. — Не виждам защо банките ще приемат пари с образа на Рунсайтър. Според мен те са фалшиви.

— Добре де — кимна Ал. — Може и да не са истински. Но не в това е въпросът.

— Въпросът е в друго, — продължи мисълта му Пат. — А именно, в какво се състои вторият процес, тези Рунсайтърски явления.

— Точно така — кимна Дон Дени. — „Рунсайтърските явления“ — това е вторият процес, съпътстващ разложението. Част от парите се оказват излезли от употреба, върху други се явява лика на Рунсайтър. Знаете ли какво си мисля? Мисля си, че това са два противоположни процеса. Единият е насочен навън, отвъд пределите на съществуването. Това е първият процес. Вторият процес е на появяване на този свят. Но на нещо, което преди това не е съществувало.

— Изпълнени желания — тихичко промърмори Еди Дорн.

— Моля? — попита Ал.

— Мисля си, че може би това са неща, за които е мечтал Рунсайтър — поясни Еди. — Да види изображението си върху банкноти или монети. Не е ли грандиозно?

— А кибритът? — попита Тито Апостос.

— Не зная — рече Еди. — Това вече не е грандиозно.

— Нашата фирма неколнократно използва подобна форма на реклама — намеси се Дон Дени. — Както и по телевизията, във вестниците и списанията. За това отговаря Отделът за връзки с обществеността. Рунсайтър никога не се е интересувал от рекламите, още по-малко от рекламирането върху кибрити. Ако става дума за някаква форма на материализация на душата му, по-скоро бих очаквал да се появи на екрана на телевизора, а не върху банкноти и кибритени кутии.

— Може и на телевизията да го има — рече Ал.

— Така е — кимна Пат. — Не сме го включвали.

— Сами, — обърна се Ал, — я пусни телевизора.

— Не зная, дали наистина искам да гледам — рече Еди, докато Сами Мъндо пхаше монетата в процепа на автомата.

Вратата на залата се отвори. На прага стоеше Джо Чип и Ал пръв видя лицето му.

— Изключете телевизора — рече Ал и се изправи. Всички останали бяха вперили погледи в Джо. — Какво се е случило, Джо? — попита Ал. — Какво има?

— Наех совалка за да ме докара до тук.

— А Уенди?

— Напишете чек за совалката — рече Джо. — Чака на покрива. Нямах достатъчно пари в мен.

— Можем ли да отпуснем необходимата сума? — обърна се Ал към Уолтър У. Уейлес.

— Можем — при подобни случаи. Ще отида да уредя въпроса — той взе куфарчето и излезе. Джо остана на прага, замислен. Изглеждаше остарял поне със сто години, от последната среща с Ал.

— Тя е в моя кабинет — рече той. — Но не мисля, че е необходимо да я виждате. Управителят на мораториума беше с мен, когато я открих. Каза че нищо не може да се направи. Изминали са... години.

— Години? — потрепери Ал.

— Да слезем в кабинета — рече Джо. Той поведе Ал през коридора към асансьора. — Докато летях насам, взех успокояващи. Сега се чувствам доста по-добре. По-точно — нищо не чувствам. От хапчетата е. Като им мине действието, ще го почувствам отново.

Вратата на асансьора се разтвори. Двамата се спуснаха надолу, без да промълвят нито дума, слязоха на третия етаж и се отправиха към кабинета на Джо.

— Не ти препоръчвам да гледаш — каза Джо преди да отключи вратата на кабинета. — Оставям на теб да решиш. Но щом аз съм го преживял, ще го преживееш и ти.

Той включи осветлението.

— Майчице мила — възкликна след секваща дъха пауза Ал.

— Не го отваряй — посъветва го Джо.

— Няма да го отворя. Снощи или тази сутрин?

— Изглежда е станало по-рано, преди да успее да се добере до моята стая. Двамата с притежателя на мораториума открихме парчета от дрехите ѝ в коридора. И пред вратата на моята стая. Но докато е пресичала фойето на хотела се е чувствала добре, иначе все някой щеше да забележи, че нещо не е наред. Знаеш как е в такива големи хотели — все има по някой на пост. Фактът, че е успяла да се добере до стаята ми...

— Да, показва че е била в състояние да се придвижва. Във всеки случай, това изглежда напълно възможно.

— Знаеш ли, мисля си за нас — останалите — рече Джо.

— В какъв смисъл?

— В същият. Че това ще ни сполети и нас.

— Как е възможно?

— А как е възможно да сполети нея? Всичко е заради взрива. И ние ще измрем, един по един. Ще загинем до крак. Всички ще се превърнем в купчина от съсухрена кожа и трошливи кокали, нахвърляни безпорядъчно в някой найлонов чувал.

— Добре де — кимна Ал. — Очевидно има някаква сила, която предизвиква разложение. И тя започна да се проявява след взрива на луната. Това вече го знаем със сигурност. Освен това знаем, или предполагаме, че има и втора сила, противоположна на първата, която въздейства на обкръжаващия ни свят в обратна посока. И тя е свързана с Рунсайтър. Върху парите, които носим се появява неговия лик. А на кибрита...

— Чух го в слушалката на видеофона. — рече Ал. — В хотела.

— В слушалката? Как?

— Не зная. Просто говореше в нея. Не на екрана, само гласа.

— И какво каза?

— Нищо особено.

Ал го разгледа внимателно.

— А той можеше ли да те чуе? — попита накрая.

— Не. Опитах се да се свържа. Линията беше еднопосочна, можех само да чувам.

— Ето защо не можахме да се свържем с теб.

— Да — кимна Джо.

— Когато пристигна, тъкмо бяхме решили да включим телевизора. Представяш ли си — във вестниците не се споменава и думичка за смъртта му. Каква бъркотия!

Никак не му се нравеше изгледът на Джо Чип. Състарен, сгърчен и уморен. Така ли започва това? Трябва на всяка цена да се свържем с Рунсайтър, рече си той. Достатъчно ще е само да го чуваме, очевидно той търси връзка с нас, но...

Ако искаме да преживеем тази криза, трябва да установим контакт с него.

— Дори да се появи на екрана, — каза замислено Джо, — каква полза от това? Ще бъде същото като със слушалката. Освен ако не успее да ни съобщи как да разговаряме взаимно. Може и да знае някакъв начин, ако разбира какво точно се е случило.

— Първо би трябвало да знае какво се е случило със самия него. А това и ние не знаем.

Изглежда, мислеше си Ал, че в известен смисъл той е жив, макар онези от мораториума да не успяха да го възкресят.

— А фон Фогелсанг чу ли го в слушалката? — попита Ал.

— Опитва се. Но до него достигаше само някакъв слаб шум, идещ от далече. И аз го чух. Никакви гласове. Шум като от абсолютната пустош. Много странен шум.

— Не ми харесва тая работа — заяви Ал. — Щях да се почувствам малко по-добре, ако и фон Фогелсанг бе чул гласа. Така поне щяхме да сме сигурни, че го има, а не е някаква твоя халюцинация.

Но някои от събитията със сигурност не бяха плод на нечия халюцинация — автоматите, които отказваха антични монети, не притежаваха психика и боравеха само с обективната реалност. При тях

физиологията не играеше никаква роля. Машините не притежават въображение.

— Ще се махна от тази сграда — заяви Ал. — Трябва да изберем някое място, някой град, съвсем напосоки, с който никой от нас не е свързан по никакъв начин. И никога не е бил там.

— Балтимор — предложи Джо.

— Добре, заминавам за Балтимор. Ще избира един магазин напосоки и ще проверя, дали приемат парите с образа на Рунсайтър.

— Купи ми нови цигари — каза Джо.

— Добре. Тъкмо ще проверя дали избраните напосоки цигари в някой случаен магазин на Балтимор са остарели. Ще дойдеш ли с мен, или предпочиташ да се качиш и да разкажеш на останалите за Уенди?

— Ще дойде с теб — заяви Джо.

— Може би не трябва да им казваме?

— Мисля, че трябва. И без това скоро ще се случи отново. Още преди да се върнем от Балтимор. Може би се случва в този миг.

— Тогава незабавно да тръгваме за Балтимор — рече Ал и пое към вратата. Джо Чип го последва.

9

Косата ви е суха, не се поддава на обработка? Нима това е проблем? Използвайте шампоан Юбик и само след пет дни тя ще блести с неузнаваема красота. Шампоанът Юбик е напълно безвреден, ако се използва според инструкцията.

Спряха се на супермаркет „Щастливци“, разположен в покрайнините на Балтимор.

— Дайте ми пакет „Пал Мал“ — заръча Ал на компютъризирания автономен продавач.

— „Уингс“ са по-евтини — намеси се Джо.

— Вече не ги произвеждат — отвърна троснато Ал. — От години насам.

— Произвеждат ги — възрази Джо. — Но не ги рекламират — той се обърна към продавача. — Сменяме поръчката на „Уингс“.

В улея пред тях се изтърколи пакет цигари.

— Деветдесет и пет цента — произнесе продавачът.

— Ето — банкнота от десет поскредита — Ал пхна банкнотата в процепа и механизмът я придърпа с тихо бръмчене.

— Рестото ви, сър — произнесе автоматичният продавач и пред тях се изсипа цяла купчина дребни монети. — Моля, освободете път.

Значи парите с образа на Рунсайтър са в обращение, мислеше си Ал, докато двамата с Джо се отдалечаваха от щанда. Той отвори предпазливо пакета.

Цигарите се разпаднаха между пръстите му.

— Това не доказва нищо — отбеляза Ал. — По-странно щеше да е, ако се случи и с пакета „Пал Мал“. Връщам се обратно на опашката.

Той понечи да застане пред щанда, но откри че жената зад тях — възпълна възрастна дама, облечена в черно палто — се кара с

продавача.

— Мъртво беше — настояваше тя с писклив глас. — Когато го отнесох вкъщи видях. — Тя постави на щанда саксия с някакво повяхнало цвете вътре, приличаше на мушката.

— Не мога да ви върна парите — повтаряше продавачът. — Не носим отговорност за растенията, които продаваме. „Купувачо — отваряй си очите!“ — такова е нашето правило. Моля ви, освободете пътеката.

— Ами вестникът, който взех от лавицата — „Сатърдей ивнинг поуст“. Той също е стар — от преди година. Какво става тук?

— Следващият клиент — произнесе продавачът без да й обръща внимание.

Ал приближи към лавицата с цигари, подредени в купчини по осем кашона.

— Вземи един кашон — рече той на Джо.

— „Домино“ — посочи Джо. — Същата цена, като на „Уингс“.

— Божичко, какво значение има това сега! Вземи един на посоки — той протегна ръка и дръпна най-близкия кашон. — Празен е.

И все пак вътре имаше нещо, кашонът не беше съвсем празен. Ал разкъса опаковката. Отвътре изпадна смачкана хартийка. Бележка, изписана с добре познатия на Джо почерк. Ал я вдигна и двамата зачетоха:

Изключително важно е да вляза във връзка с вас. Положението е сериозно и със сигурност ще се влоши още с течение на времето. Има няколко възможни обяснения, които ще обсъдя с вас. Не се предавайте. Съжалявам за Уенди Райт, направих каквото можах в тази насока.

— Значи той знае за Уенди — рече Ал. — Е, може би това значи, че няма да се повтори с никой от нас.

— В случайно избран кашон цигари — мърмореше замислено Ал. — В случаен магазин, в град избран напосоки. И се натъкнахме на послание от Глен Рунсайтър. Какво ли има в останалите кашони? Същата бележка? — той взе един кашон „Л&М“, разклати го, после го отвори. Вътре бяха подредени десет пакета цигари и нищо повече. Ал отвори един пакет. — Виж, нищо им няма — посочи той на Джо, който на свой ред бе отворил друг случайно избран кашон. После още един и още един — всички изглеждаха съвсем нормално.

Но всички до един се разпадаха между пръстите им.

— Чудя се, откъде е знаел, че ще дойдем тук — рече Ал. — И че ще отворим точно този кашон.

Нямаше никаква логика. Но и тук, в този магазин съществуваха двете противоположни сили. Разложението срещу Рунсайтър. Навсякъде, в целия свят. Може би в цялата вселена.

Нищо чудно, мислеше си Ал, слънцето да угасне и Глен Рунсайтър да го замести със сияйния си лик. Ако може.

Да, кимна мълчаливо Ал. Това е въпросът — докъде ще му стигнат силите на Рунсайтър.

Или погледнато от другата страна — колко далеч може да стигне процесът на разложение?

— Да опитаме нещо друго — предложи Ал. Той подмина щандовете с домакински принадлежности, спря се пред електрониката и избра един доста скъп касетофон, германско производство, опакован в кутия. — Ето този изглежда подходящ — рече той на последвалия го Джо. — Ще го купим и ще го отнесем с нас в Ню Йорк.

— Не искаш ли да го отворим? — попита го Джо. — И да го пробваме, преди да го платим?

— Мисля, че вече знам какво ще намерим вътре — поклати глава Ал. — Нещо, с което това не е най-подходящото място да се срещаме.

Той отнесе касетофона при щанда.

Веднага щом се върнаха в Ню Йорк, Ал отнесе касетофона в работилницата на фирмата.

Само след петнадесет минути, техникът бе приключил с огледа на механизма и докладва:

— Всички подвижни части са износени. Гумените колела са сплескани от продължителна употреба, вътре в кутията има множество парченца от гума. Спирачките за превъртане в двете посоки са изтрити до основи. Механизмът има нужда от почистване и смазване, явно е използван дълги години. Освен това трябва незабавно да се подменят всички ремъци.

— Колко дълго е употребяван, според вас?

— Поне няколко години.

— Аз го купих днес — възрази Ал.

— Невъзможно — поклати глава техникът. — Или са ви пробутали...

— Знам какво са ми пробутали — прекъсна го Ал. — Знаех го още като го купих, преди да отворя кутията — той се обърна към Джо. — Чисто нов касетофон, с напълно износен механизъм. Закупен със странни пари, които в магазина приеха без да им мигне окото. Ненужни пари, с които се купуват ненужни стоки, в това няма никаква логика.

— И днес ако не е отвратителен ден — намеси се в разговора техникът. — Тази сутрин намерих папагала ми мъртъв.

— От какво? — запита Джо.

— Не зная, просто беше умрял. Твърд като тухла — техникът забодде костелив пръст в гърдите на Ал. — Ще ви кажа нещо за вашия касетофон, което дори не подозирате. Той не само е износен, той е безнадеждно остарял — поне на четирийсет години. Отдавна не се използват подобни спирачни механизми, а и ремъците излязоха от употреба преди доста време. Никъде няма да откриете резервни части за него. И не си заслужава — Това е само една антика. Боклук. Забравете го.

— Прав сте — отвърна Ал. — Не го знаех — двамата с Джо излязоха от работилницата и поеха по коридора. — Сега вече не става дума за разложение, тук въпросът е друг. Сигурно ще ни бъде все по-трудно да намираме сваятна храна, каквато и да е. Всъщност, каква част от хранителните продукти, продавани в магазина могат да се използват след години?

— Консервите — рече Джо. — В онзи магазин в Балтимор имаше доста консерви.

— Значи преди четирийсет години в магазините са продавали доста повече консервирани храни, отколкото в наше време. Не ни остава нищо друго освен да се възползваме от този факт — той помисли малко. — Само за един ден времето се премести от две, на четирийсет години назад. Какво ли ще стане до утре — ще се върнем със сто години? С какво са се хранели преди сто години? Едва ли консервите ще издържат толкова дълго.

— Яйца по китайски — подхвърли Джо. — Заравяли ги в земята по хиляда години.

— Процесът не засяга само нас — разсъждаваше на глас Ал. — Спомняш ли си онази жена, в магазина в Балтимор — мушкатото,

което бе купила беше умряло. Нима целият свят ще гладува само заради една бомба, избухнала на луната? Защо ще страдат и другите?

— Мисля си... — заговори Джо.

— Почакай малко — прекъсна го Ал. — Хрумна ми нещо. Може би Балтимор съществува само когато някой от нас го посети? Както и супермаркетът „Щастливци“ — щом излезем от него, той преминава в небитието. Възможно е само ние, които бяхме на луната, да преживяваме всичко това.

— Философски въпрос, който в този момент не е от значение — отвърна Джо. — Нито пък може да бъде решен, по един или друг начин.

— Но може би този въпрос е жизнено важен за онази възрастна дама. И за всички останали.

— Идва техникът от работилницата — рече Джо.

— Надзърнах в инструкцията, — каза техникът, — която беше приложена заедно с вашия касетофон. Вижте сам — на лицето му се четеше объркване. Той изведнъж дръпна книжката и я разтвори. — Ще ви спестя грижата да го търсите. Прочетете тук, на първа страница, където е написано кой е направил проклетата машина и къде да пишете за евентуални повреди.

— „Произведено от Рунсайтър в Цюрих“ — прочете на глас Ал. — Гаранционен сервиз за Северно Американската конфедерация в град Де Моне. Адресът е същият като на кибрита — той подаде книжката на Джо. — Заминаваме за Де Моне. Тази книжка неоспоримо посочва връзката между два отделни факта. Можем ли да открием нещо общо между Рунсайтър и този град — Де Моне? Защо е избрал точно него?

— Защото е роден там — обясни Джо. — Там е прекарал първите петнадесет години от живота си. Често го споменаваше.

— Значи след смъртта си се е върнал в Де Моне. По някакъв начин.

Не, Рунсайтър е в Цюрих, мислеше си Джо. И същевременно в Де Моне. В Цюрих е тялото му, замразено в охладителна камера, с наличен и измерим мозъчен метаболизъм, но въпреки това недостъпен ум. В Де Моне той не присъства физически, но изглежда, че с него може да бъде осъществен контакт — и дори вече е осъществен, макар и еднопосочно, с помощта на средства като тази малка книжка. А

междувременно, заобикалящият ни свят се разпада, преобръща се наопаки, издигайки на повърхността отминали фази на реалността. Току виж след някой и друг ден по улиците започнат да се движат конски трамваи.

— Хайде да се качим при останалите — предложи Джо. — Да видим дали всичко е наред с тях, преди да тръгнем за Де Моне.

— Ако не побързаме — заговори Ал, — може да се наложи да пътуваме цял ден, или дори два дни.

Защото и способите за транспорт ще претърпят обратна еволюция, мислеше си той. От ракетна тяга към реактивен самолет, от него към витлов, после наземен транспорт, парни двигатели, фургон с конска тяга — не, чак до там едва ли ще стигнем. И все пак, касетофонът се оказа от преди четирийсет години, при това с износени части. Така че, всичко е възможно.

Асансьорът пристигна сред оглушителен трясък. Ал отвори очи и дръпна встрани тежката метална решетка.

Кабината беше с открити страни, преградени с излъскани медни перила. На малко столче бе приседнал скучаещ на вид човек, облечен в странна униформа, с едната ръка стискаше метална ръчка. Джо понечи да влезе, но Ал го спря.

— Не бързай — рече той. — Погледни внимателно и помисли, опитай се да си припомниш асансьора, с който пътувахме преди малко — с хидравлично задвижване, затворен отвсякъде, автоматичен, свършено безшумен...

Той млъкна. Защото странният на вид асансьора беше изчезнал и на негово място се бе появила познатата кабина. И въпреки това, той чувстваше присъствието и на другия, по-стария асансьор. Той сякаш се мержелееше някъде зад границата на реалността, готов да изскочи на бял свят в мига, когато двамата отклонят вниманието си. Той иска да се върне, осъзна Ал. Не можем вечно да отлагаме този момент, не повече от няколко часа. Инерцията на ретроградната сила все повече нараства, около нас се трупат архаични форми. Сигурно времето се е върнало назад със сто години. Поне толкова стар изглеждаше асансьорът, който видяхме преди малко.

И все пак, рече си Ал, все още можем да осъществяваме контрол върху заобикалящата ни реалност. Успяхме да върнем предишния

асансьор. Ако останем заедно и функционираме като едно цяло — всичките дванадесет, тогава...

— Какво видя? — попита го Джо. — Какво те накара да ме спреш?

— А ти не забеляза ли старата кабина? — попита го Ал. Отворената клетка, с медни перила, някъде от преди 1910 година? На столчето бе седнал униформен оператор?

— Не — отвърна Джо.

— Нищо ли не видя?

— Видях това — завъртя ръка Джо. — Кабината, в която се качвам всеки ден, когато идвам на работа.

Значи възприятията ни се различават, помисли си Ал. Интересно, какво ли означава това?

Но в едно бе напълно уверен. Че след смъртта на Рунсайтър, това е най-опасната промяна. Вече не регресираха в един и същ ритъм. Сигурно същото е сполетяло и Уенди Райт, точно преди смъртта ѝ.

Интересно, колко ли време още им оставаше?

Внезапно той почувства нечие коварно, дебнещо, смразяващо присъствие, което от някакъв неопределен миг в близкото минало бе започнало да го изучава — него и обкръжаващия го свят. Спомни си за последните минути на луната. Студът се просмукваше в тъканта на обкръжаващата го реалност, разтваряше се в нея и я разкъсваше, после нахлуваше в отвърстията и се спускаше право към сърцевината на нещата, към същината, която им даваше живот. Вътре с себе си той видя нещо, напомнящо ледена пустиня, от която се надигаха блестящи гладки хълмове. Вятър брулеше равнината, в която се бе превърнала реалността, впиваше се в леда, а хълмовете се топяха. От краищата на това видение надзърташе мрак.

Не, повтаряше си той, това са само мои представи. Всичко това е вътре в мен, вселената наоколо не е покрита със слоеве безжизнен лед, мрак и студ. И въпреки това го виждам с очите си. Странно. Нима целият свят е събран в мен? Обвил е тялото ми? Кога е станало това? Дали това не е проява на задаващата се смърт? Несигурността, която чувствам, полъхът на приближаващата ентропия — това е основният процес, а заобикалящият ме лед е само външна изява на този процес. Ако премигна с очи, цялата вселена ще изчезне. Но къде е онази пътеводна светлина, която ще ме насочва към новата утроба? Къде е

мъглявото червено сияние, излъчвано от съвкупляващите се двойки? Къде е мрачната светлина на животинската алчност? Единственото, което долавям е този безмерен мрак и пълната загуба на топлина, една безкрайна изстиваща равнина, изоставена от слънцето.

Не, тази смърт не е нормална. Тя е неестествена, обичайният миг на забрава е изместен насилствено от някакъв друг, по-могъщ фактор.

Ако разполагах с повече време, ако можех да легна и да обмисля внимателно всичко, може би тогава щях да разбера смисъла на ставащото.

— Какво има? — попита го Джо, докато се изкачваха с асансьора.

— Нищо — отрязва Ал.

Те може би ще успеят, каза си той, но не и аз.

Двамата продължиха да се пътуват в мълчание.

Когато стигнаха залата за заседания, Джо изведнъж осъзна, че Ал не е с него. Обърна се и погледна назад. Ал стоеше на другия край на коридора.

— Какво става с теб? — викна му Джо. Ал не помръдваше. — Добре ли си? — той закрачи към него.

— Уморен съм — обясни Ал.

— Не изглеждаш никак добре — отбеляза Джо, завладян от тревога.

— Ще вляза в тоалетната — каза Ал. — Ти върви при другите. Виж дали всичко е наред. Ей сега ще дойда — той се огледа объркан. — Ще се оправя — настоя Ал. После продължи неуверено по коридора.

— Ще дойда с теб — предложи Джо.

— Ако се наплискам ще ми олекне — каза Ал, отвори вратата на тоалетната и влезе. Джо остана да го чака отвън.

Има му нещо, повтаряше си той. Тази гледка на стария асансьор предизвика някаква промяна в него.

Ал се появи отново.

— Я виж това — той дръпна Джо за ръката и му посочи надписите по стената. — Графити. Нали знаеш — драскат ги навсякъде. И най-вече в мъжките тоалетни.

На стената бе изписано с алени букви:

*ЩРАУС В ПЯСЪК ГЛАВАТА СИ КРИЕ
ЖИВ СЪМ АЗ, А МЪРТВИ СТЕ ВИЕ*

— Това почеркът на Рунсайтър ли е? — попита Ал. — Познаваш ли го?

— Да — кимна Джо. — На Рунсайтър.

— Сега вече знаем истината.

— Това ли е истината? — рече Джо.

— Сигурно — кимна Ал. — Очевидно.

— Какъв ужасен начин да я научиш. Написана на стената в мъжката тоалетна.

Единственото, което чувстваше бе горчиво разочарование.

— Такива са всички графити — прями и груби. Ако чакахме да го научим по телевизията, или от видеофона, щяха да минат може би месеци. А и след това, щяхме да го чуем със заобикалки.

— Но ние не сме мъртви — възрази Джо. — С изключение на Уенди.

— Намираме се в състояние на полуживот. Вероятно все още сме на борда на „Пратфал II“, на път към Земята, след като експлозията ни е погубила — нас, а не Рунсайтър. И сега той се опитва да улови нашите протофазони. Засега неуспешно, все още не сме се свързали с него. Но поне той се свърза с нас. Срещаме посланията му навсякъде, дори в случайно избрани места. Присъствието му е всеобхватно, защото той е единственият, който се опитва да влезе в контакт с нас... Лошо ми е — Ал протегна ръка и завъртя крана на чешмата. След това наплиска лицето си. Водата не беше топла, Джо забеляза, че е примесена с дребни парчета лед. — Връщай се в заседателната — посъветва го Ал. Ще дойда, когато се почувствам по-добре.

— Май по-добре да остана с теб — предложи Джо.

— Не, по дяволите — разкарай се! — Ал го отблъсна панически, лицето му бе посивяло. Джо изхвърча в коридора. — Бягай, виж дали всичко е наред с тях! — Ал отстъпи назад в тоалетната, притиснал ръце към очите си и затвори вратата.

— Добре — извика Джо към вратата. — Ще те чакам в заседателната — той се послуша, но отговор не последва. — Ал? — извика Джо. Божичко, помисли си той. Но това е ужасно. Наистина му има нещо. Той заблъска по вратата и извика: — Искам да се уверя с очите си, че с теб всичко е наред.

— Късно е вече, Джо — отвърна с нисък, равен глас Ал. Светлината в тоалетната угасна. — С нищо не можеш да ми помогнеш — този път гласът бе съвсем слаб. — Не биваше да се отделяме от останалите. Уенди се отдели и първа пострада. Ако искаш да останеш жив намери ги и не се отделяй от тях. Разкажи им всичко, опитай се да ги накараш да разберат. Ясно ли е?

Джо посегна към ключа за осветление.

Нещо се удари в ръката му, беше меко и топло, той отскочи назад, уплашен от реакцията на Ал. Нямахме смисъл повече да проявява излишно любопитство.

— Ще се върна при другите — извика той. — Разбирам всичко. Как се чувстваш в този момент?

Тишина, а после едва доловим дрезгав шепот:

— Не е чак толкова страшно. Просто... — гласът изчезна. Отново настъпи тишина.

— Може би пак ще се срещнем — подхвърли Джо. Знаеше, че това не бяха най-подходящите за момента думи, дори потрепери, когато осъзна че е способен да бърбори подобни пошлости. Но нищо по-удачно не му хрумна. — Надявам се, че сега си по-добре — продължи той, макар да знаеше, че Ал не го чува. — Ще се върна след като им разкажа за надписа на стената. Ще дойда сам, на останалите ще кажа да не идват защото могат да те... — той потърси подходящата дума, — да те тревожат — завърши накрая.

Никакъв отговор.

— Е, сбогом — произнесе Джо и напусна потъналата в мрак тоалетна. Пресече коридора, спря пред вратата на заседателната и след като пое няколко пъти дълбоко, натисна дръжката.

Отсреща грееше екрана на телевизора, предаваха някаква реклама, три-измерното изображение показваше вътрешността на баня и изведнъж Джо забеляза, че на стената има графити — също като в тоалетната. С познатия до болка почерк, бе надраскано:

*НЕ МЕ ВИНЕТЕ. НЕ СЪМ ВИ КРИВ.
ВИЕ СТЕ МЪРТВИ. А АЗ СЪМ ЖИВ.*

В голямата заседателна зала имаше само един зрител. Джо стоеше наред празната стая. Останалите, цялата група бе изчезнала.

Зачуди се къде ли са отишли. И дали ще оцелее достатъчно дълго за да ги открие.

Съмняваше се.

Притеснява ви миризмата на пот от вашето тяло? Снабдете се с деодорант Юбик и край на грижите — пътят ви в обществото ще бъде отворен. Безопасен, ако се използва съобразно програмата за хигиена на тялото.

— А сега, — обяви телевизионният говорител, — да се върнем обратно при Джим Хънтър и последните новини.

На екрана изплува слънчевото, гладко лице на репортера.

— Глен Рунсайтър се завърна днес в мястото, където се е родил, но това завръщане не беше белязано с печата на радостта. Вчера „Рунсайтър асошиейтс“, която се слави като най-добрата Служба Безопасност на земята, бе сполетяна от трагедия. В следствие на терористичен акт в една подземна инсталация на луната, Глен Рунсайтър бе ранен смъртоносно и почина преди останките му да бъдат замразени в охладителна камера. Въпреки това трупът бе откаран в „Мораториума на любимите събрата“, където бяха положени отчаяни и напразни усилия, да бъде върнат към полуживот. Когато на мястото на надеждата дойде отчаяние, опитите бяха прекратени и тялото на Глен Рунсайтър бе пренесено тук, в град Де Моне, където ще бъде положено в гробището „Симпъл Шепърд“.

На екрана се появи старомодна дървена конструкция, около която се беше скупчила малка групичка.

Интересно, помисли си Джо, кой ги е упълномощил да пренасят тялото му в Де Моне?

— Това печално, но неумолимо решение, довело до приключването на последната глава от един живот, бе взето от съпругата на покойния, — продължи репортерът. — Мисис Ела Рунсайтър, която също обитава охладителна камера и се надяваше да сподели компанията на съпруга си беше възкресена за да бъде

информирана за ужасния инцидент отнел нейния благоверен и даде позволение да бъдат прекратени съживителните мероприятия. — За кратко на екрана се появи фотография на Ела Рунсайтър, направена приживе. — Всички служители на „Рунсайтър асошиейтс“ се събраха за да отдадат последна почит пред църквата на гробището.

На екрана се появи панорамен изглед на гробището, от приземилия се наблизко кораб се спускаха хора. На пътя им се изпречи репортер с микрофон в ръка.

— Познавахте ли лично своя шеф — мистър Глен Рунсайтър? — запита репортерът. — Какъв беше той като човек и ръководител?

Примигващ към ослепителната светлина, пръв взе думата Дон Дени.

— Всички го познаваме не само като наш работодател, но и като човек, като великолепен приятел, на когото можеш да се довериш в труден момент. Сигурен съм, че и останалите ще ме подкрепят.

— Всички подчинени на мистър Рунсайтър ли присъстват тук сега?

— По голямата част — отвърна Дон Дени. — Научихме за кончината от мистър Лен Нигелман, председател на Съвета на Обединените Служби Безопасност. Той ни уведоми също така, че тялото на починалия е било преместено тук, в Де Моне и ни предложи да пътуваме с неговия кораб за да почетем паметта на нашия шеф — Дени посочи с ръка ракетата зад тях. — Искам да му изразя нашата обща благодарност, за това, че своевременно ни информира за пренасянето на тялото от Цюрих до тук. Няколко човека от групата, за съжаление, не можаха да ни придружат и местонахождението им в настоящия момент не ни е известно — става дума за неутрализаторите Ал Хамънд и Уенди Райт, както и за мистър Чип, който завежда нашата изследователска лаборатория. Надявам се, че след като ни видят...

— Да — кимна репортерът, — може би след като проследят предаването, което се излъчва чрез сателит над територията на цялата планета, те ще пристигнат тук — в Де Моне — за да станат съпричастни на тази ужасна трагедия и няма съмнение, че мистър Рунсайтър би желал те да са близо до него в този прощален час. А сега да се върнем в студиото, където Джим Хънтър ще продължи с другите новини.

На екрана отново се появи Джим Хънтър и заговори.

— Рей Холис, човекът чийто екстрасенсно надарен персонал е основният обект за неутрализация от страна на Службите по Безопасност, заяви в изявление на неговата прес-служба, че дълбоко съжالياва за неприятния инцидент довел до смъртта на Глен Рунсайтър и възнамерява да почете с присъствието си погребението в Де Моне. Възможно е обаче, представителят на службите Лен Нигелман официално да поиска Холис да бъде отстранен от погребалната церемония във връзка със съобщението, че първоначалната му реакция, когато научил за смъртта на Глен Рунсайтър е било зле прикрито облекчение. А сега — продължи говорителят, като вдигна поредния лист, — да продължим с другите новини...

Джо Чип натисна педала на дистанционното управление и телевизорът угасна.

Това съобщение на се връзва с графитите на стената, мислеше си той. Може би в края на краищата Рунсайтър е мъртъв. Така поне смятат ония от телевизията. А също Рей Холис и Лен Нигелман. Всички го мислят за мъртъв, единственото което говори в противоположна посока са някакви драсканици по стената на тоалетната. А тях може да напише всеки.

Телевизионният екран изненадващо блесна отново, без някой да е натискал повторно педала. Мяркаха се неясни изображения, които семеняха често, сякаш някой сменяше каналите.

Изведнъж на екрана се появи лицето на Глен Рунсайтър.

— Опротивяха ли ви вече всички вкусове? — попита Рунсайтър с познатия си дълбок глас. — Не смятате ли, че вареното зеле е завладяло домашната трапеза? Този познат до болка, тръпчив и неприятен мирис, който не можете да прогоните от печката, колкото и монети да пххате в нея? Юбик променя всичко, Юбик ще пробуди вашите вкусови усещания, ще върне на храната ви пикантния мирис, ще я надари с примамливи ухания — на екрана, лицето на Глен Рунсайтър бе изместено от разноцветен флакон със спрей. — Само едно пръсване с препарата Юбик и незабавно ще бъдат прогонени вашите страхове, че светът се превръща във вкисната сметана, износени касетофони и архаични асансьори кабинни, както и всички останали все още незабелязани прояви на разруха. Виждате ли, подобно регресивно разпадане на светоусещането е съвсем типично за пребиваващите в състояние на полуживот, особено в ранните стадий,

когато връзките с реалния свят все още са силни. В мозъка се запазва остатъчен заряд, под формата на „проточваща се вселена“, който се възприема като псевдо-реалност, но е много нестабилен, поради липсата на енергийна поддръжка от страна на тъканите. Това важи с особена сила, когато бъдат засегнати едновременно няколко системи, както е във вашата група. Но всичко ще се промени ако използвате нашия мощен препарат Юбик!

Джо се отпусна замаян, впил поглед в екрана, където се сменяха изображения на новия препарат Юбик.

После се появи женско лице — типична домакиня, с опулени очи, едри зъби и конска захапка, а устните заговориха:

— Попаднах на Юбик след като опитах няколко по-слаби средства за поддържане на реалността. Тенджерите и тиганите ми непрестанно се превръщаха в ръждива пепел. Подът на къщата хлътваше. Мъжът ми, Чарли, проби с крак вратата на спалнята. Но сега вече използвам новия икономичен Юбик и резултатът е вълшебен. Погледнете този хладилник — на екрана се появи масивен хладилник със заоблени краища. — Той е регресирал поне с осемдесет години назад.

— Шейсет и две години — поправи я механично Джо.

— А вижте сега, — продължи домакинята и напръска корпуса на хладилника със спрей. Блеснаха вълшебни искри и само в миг старият ръждясал корпус се превърна във великолепен модерен хладилник с шест врати и монетен автомат.

— Да, — чу се плътният глас на Рунсайтър, — с помощта на най-съвременните постижения на науката, регресията на материята към по-ранни форми вече е обратима при това на съвсем ниска цена. Юбик се продава във всички големи супермаркети на Европа. Да не се приема вътрешно. Не го доближавайте до източник на топлина. Придържайте се към препоръките, отпечатани върху опаковката. Търси го, Джо. Не стой като закопан, иди и си купи флакон с Юбик, а после напръскай всичко около теб.

Джо подскочи като ужилен.

— Значи знаеш че съм тук — извика той. — Можеш ли да ме чуеш?

— Разбира се, че не мога нито да те чуя, нито да те видя. Тази реклама е записана предварително, направих го преди две седмици или

по-точно — дванадесет дни преди смъртта ми. Знаех за взрива на бомбата — възползвах се от услугите на ясновидец.

— Значи наистина си мъртъв.

— Разбира се, че съм мъртъв. Не гледа ли репортажа от Де Моне? Знаем че си го гледал.

— Ами онези графити на стената в мъжката тоалетна?

— Поредният регресивен феномен — прогърмя гласът на Рунсайтър от телевизора. — Купи си флакон с Юбик и той ще изчезне, ще бъдат преустановени всички подобни явления.

— Ал смята, че сме мъртви — рече Джо.

— Ал също регресира — засмя се Рунсайтър и стените на залата затрепераха. — Виж какво, Джо, записах тази реклама за да ти помогна, направих го специално за теб, защото сме приятели. Знаем че си объркан, особено в този момент. Нищо чудно, като се има пред вид положението ти. Както и да е, дръж се, веднъж стигнеш ли в Де Моне, ще се успокоиш напълно.

— Какво е това „Юбик“? — попита Джо.

— Мисля че е твърде късно да се помогне на Ал.

— От какво е направен този Юбик? Как работи?

— В интерес на истината, надписите на стената се появиха под въздействие на Ал. Ако не беше той нямаше да ги видиш.

— Значи това наистина е запис? — попита Джо. — И ти не можеш да ме чуеш. Вярно е.

— А, да не забравя още, Ал... — продължаваше Рунсайтър.

— По дяволите — изруга Джо. Нямаше никакъв смисъл.

На екрана отново се появи изцъкленото лице на домакинята. Не след дълго изчезна и телевизорът угасна.

Значи Ал е виновен за всичко, мислеше си Джо. Тази идея не му се струваше особено логична, по-скоро внасяше допълнително объркване. Беше направо безсмислена. Но дали наистина Рунсайтър не можеше да го чуе? Ами ако се преструваше, че е на запис? За кратко време, докато течеше рекламата, той сякаш отговаряше на въпросите му, едва накрая в разговора се появи противоречие. Изведнъж Джо се почувства като като изгубена сред огромната равнина на реалността пеперуда, която разглежда обкръжаващия я свят през замътена призма.

После му хрумна нова мисъл, още по-злокобна. Да предположим, че Рунсайтър е направил този видеозапис въз основа на погрешни или

съзнателно променени предвиждания на ясновидци, които са предрекли, че взривявайки се, бомбата ще убие него, а останалите ще се спасят. И така записът е направен, но той не съответства на действителността, защото в последствие загиват те, а Рунсайтър остава жив. Точно както пишеше на стената на мъжката тоалетна. Преди да отлети, Рунсайтър дава нареждане рекламата да бъде пусната по телевизията в точно определен час, но после пропуска да го отмени. Това може да обясни противоречията между думите му, произнесени от екрана и написаното с неговия собствен почерк послание на стената. И това за момента е най-правдоподобното обяснение.

Имаше и друга възможност — Рунсайтър да разиграва с тях някаква зловеща игра, като непрестанно ги изпраща ту в една посока, ту в друга. Могъща, неестествена сила, която се разпорежда със съдбата им. Надвиснала над истинския живот, или над полуживота, може би над двете. Във всеки случай, контролираща всички техни възприятия, или поне голяма част от тях. Като изключим процеса на регресия. Но защо не него? Защо? Всъщност и да го контролира, Рунсайтър не би го признал. Рунсайтър и Юбик. Ubiquity^[1], внезапно осъзна той, това ще е произходът на странното съкращение, с което Рунсайтър е нарекъл своя прословут спрей. Който най-вероятно не съществува. Или може би е поредната измамна следа, за да ги обърка още повече.

И още нещо, ако Рунсайтър наистина е жив, тогава би трябвало да съществуват двама Рунсайтърровци — един в истинския свят, който се опитва да се свърже с тях и мистериозният Рунсайтър, който в света на полуживота е труп и очаква да бъде погребан в церемониалната зала на Де Моне. Толкова по-загадъчни от гледната точка на подобна логика са и други присъстващи във втория свят личности, като Рей Холис и Лен Нигелман, чийто автентични двойници са останали в света на живите.

Пълна бъркотия, повтаряше си Джо Чип. Хич не му се нравеше тази работа. Макар последната теория да притежаваше определена симетрия, тя му се струваше изпъстрена с противоречия.

Най-добре, рече си той, да се върна в апартамента и да потърся флакон с Юбик, а сетне да потегля за Де Моне. Нали това ме посъветва Рунсайтър. Вероятно ако нося със себе си Юбик ще съм в по-голяма безопасност.

Ако искам да остана жив, или полужив, трябва да внимавам и в най-дребните препоръки.

Каквито и да са те.

Таксито го остави на покрива на сградата, в която живееше. С подвижната рампа се спусна до своя етаж. Намери в джоба си монета, която му беше дал някой — Ал или Пат — и отвори вратата.

В стаята миришеше на изгоряла мазнина, миризма, която помнеше от ранното си детство. Още щом влезе в кухнята, откри причината. Регресирала бе печката. Беше се превърнала в античен модел на газова печка, със закривени крака и инкрустирана вратичка, която не се затваряше добре. Той се загледа в странното изделие, после осъзна, че цялата кухня е претърпяла подобна регресия. Вестникарската машина бе изчезнала напълно. Тостерът се беше смалил на размери и се беше превърнал в някакъв очукан, ламаринен неавтоматичен модел, който дори не притежаваше механизъм за изхвърляне на филийките. Хладилникът в дъното на кухнята беше с ремъчен двигател, реликва изплувала от Бог знае колко далечно минало и беше по-стар дори от онзи хладилник от рекламата. Единствено кафеникът беше спечелил от промяната — липсваше приставката за монети и очевидно кафето щеше да е безплатно. Вероятно това важеше и за останалите уреди, осъзна той. С изключение на тези, които бяха изчезнали. Като вестникарската машина и боклукомелачката, която също не се виждаше никъде. Опита се да си припомни какви други предмети имаше наоколо, но спомените му бяха съвсем мъгляви. Накрая се отказа и се върна в дневната.

Телевизорът беше изминал дълъг път обратно на еволюцията, върху шкафа бе разположен масивен като бюро радиоапарат, над който стърчеше разкряна антена. Майчице мила, възкликна мислено той.

Но защо регресията на телевизора не бе продължила назад до метал и пластмаса? Нали това са съставките от които е бил конструиран, а не този ранен модел на радиоприемник? Може би този факт потвърждаваше, макар и по странен начин, отдавна забравената Платонова философска представа за света на обектите, за неизменчивите и вечно съществуващи образци на реалните вещи. Така образа на телевизионния приемник е наложен над предхождащите образи, както поредицата от кадри, наложени един върху друг на филмовата лента. Във всеки обект остава малко, макар и недоловимо

присъствие от предишните форми. Миналото е латентно, потопено под воала на реалността, но все още присъстващо и готово да се издигне на повърхността в случай, че по-късният образец по една или друга причина изчезне. Така в мъжа е заложено не момчето, а по-ранен мъж. Историята започваше много от далеч.

Изсъхналите останки на Уенди. Процесията от форми, заложени в нея, внезапно е срещнала своя край. И последната форма се е стопила, защото не е имало какво да я замени, не е имало нова форма, нито следващ етап на развитие, който да заеме нейното място. Сигурно това е, което ни спохожда в напреднала възраст, приближаващата пустош поражда деградация и старческа сенилност. Само че при Уенди това е станало много бързо — само за няколко часа.

И все пак — нали в теорията на Плутон се говореше за някаква вътрешна идея, която е в състояние да надживее всякаква разруха? Древният дуализъм — тяло и дух разделени. Тялото среща онзи край, който сполетя Уенди, а духът напуска гнездото като птица и отлита. Може би това е прераждането, за което се говори в „Тибетската книга на мъртвите“. Боже, дано да е така. Защото в такъв случай всички ние ще се срещнем отново. В някоя друга част на гората, като във „Вини Пух“, където момчето и неговото мече продължават да си играят... защото олицетворяват едно вечно понятие. Като всички нас. Всички ние ще намерим своя Пух, в някой друг, по-чист свят.

От чисто любопитство той включи архаичния приемник, вътре бавно засвети жълтеникава лампа, разнесе се познатият радиошум и най-сетне ясните тонове на предаваща станция.

— Време е за предаването „Семейството на Пепер Юнг“ — обяви говорителят на фона на тихо свирещ орган. — Спонсорирано от ароматния „Камей“, сапунът на красивите жени. Вчера Пепер откри, че...

Джо изключи радиото.

Я виж, сапунена опера от преди войната, мислеше си той. И тук е в сила законът за регресиите, който доминира в този свят на полуживота — или каквото е в същност.

Джо огледа стаята и забеляза в средата маса в бароков стил, покрита със стъкло, върху което бе оставен брой на списание „Либърти“. Също от преди войната, с великолепна илюстрация на текущия сериал „Светкавица в нощта“, футуристична фантазия, за

въображаема атомна война. Той прелисти замислено страниците, после потърси други промени из стаята.

Гладкият под от изкуствена материя се беше превърнал в дюшеме от широки липови дъски, покрито с изтърган и потънал в прах турски килим.

На стената бе останала само една картина, покрита със стъкло графика, изобразяваща умиращ индианец на кон. Никога преди не я беше виждал. Не събуждаше никакви спомени в него. А и въобще не го беше грижа за това.

Видеофонът бе заменен от черен бакелитов телефон, окачен на стената. Дори нямаше шайба. Той вдигна слушалката и чу далечен женски глас:

— Номерът, моля.

Джо побърза да затвори.

Термостатичната контролна отоплителна система по всичко изглежда бе потънала в небитието. В далечния край на стаята бе разположена газова отоплителна печка, от която стърчеше лъскава тенекиена вентилационна тръба и се губеше в тавана.

Джо влезе в спалнята, дръпна вратите на гардероба, порови малко и накрая се спря на черни оксфордски обувки, вълнени чорапи, голф, синя памучна риза, спортно сако от камилска вълна и каскет. Освен това извади и един чифт официални дрехи — ръчно изработен черен костюм, тиранти, широка шарена вратовръзка и бяла риза с твърда яка.

Божичко, рече си той, когато се натъкна под дрехите на торба за голф, пълна с всякакви стикове, каква реликва!

Отново се върна в дневната. Едва сега се сети да потърси с поглед онова, което бе останало от полифоничния ултракъсовълнов тунер-усилвател, но нямаше и помен от свръхсложната апаратура. На негово място се виждаше някакъв странен на вид шкаф, с капак отгоре и медна дръжка отстрани. Нямаше смисъл да вдига капака, за да види какво има вътре. Върху виктролата беше оставено пакетче с бамбукови грамофонни игли, както и десет инчова плоча предназначена за 78-оборота, с черен етикет на фирмата „Виктор“ и запис на „Турска наслада“ в изпълнение на оркестъра на Рей Нобъл. Не му оставаше друго, освен да каже последно сбогом на своята музикална колекция.

Нищо чудно до утре да бъде притежател да цилиндричен фонограф с винтово задвижване. На който ще може да пуска само приглушени рецитали от религиозни вечеринки.

Вниманието му привлече захвърленият на масичката вестник, който изглеждаше съвсем нов. Вдигна го и прочете датата: вторник, 12 септември 1939. Прегледа заглавията.

ФРАНЦУЗИТЕ ТВЪРДЯТ, ЧЕ СА РАЗКЪСАЛИ ОТБРАНИТЕЛНА ЛИНИЯ „ЗИГФРИД“

НА ЗАПАДНИЯ ФРОНТ НАЗРЯВА МАСИВНО НАСТЪПЛЕНИЕ

Интересно, помисли си Джо. Втората световна война е избухнала съвсем наскоро. И французите си въобразяват, че ще я спечелят. Той прочете следващото заглавие:

**СПОРЕД СЪОБЩЕНИЕ НА ПОЛСКАТА ОСВЕДОМИТЕЛНА АГЕНЦИЯ
НАСТЪПЛЕНИЕТО НА ГЕРМАНЦИТЕ Е СПРЯНО, НО НАШЕСТВЕНИЦИТЕ СА
ХВЪРЛИЛИ НОВИ СИЛИ В ОФАНЗИВАТА**

Цената на вестника беше три цента. Това също му се стори интересно. Какво ли можеше да си купи сега за три цента? Джо захвърли вестника и отново се зачуди на това колко нов изглежда. На не повече от един ден. Сега вече имам ориентация за времето, помисли си той, и знам колко назад е стигнала регресията.

Той продължи да обикаля заинтригуван апартамента и не след дълго се спря пред масивен скрин за покривки, върху който бяха подредени няколко поставени в рамка фотографии.

Всичките бяха на Рунсайтър. Но не на този Рунсайтър, когото познаваше. Тук имаше бебе, после малко момче и накрая младеж. Рунсайтър какъвто е бил преди много години, но без съмнение Рунсайтър.

Джо извади портфейла си, за да открие и вътре само снимки на Рунсайтър и нито една от неговото собствено семейство или приятелите. Прибра обратно портфейла и едва тогава осъзна, че е направен от естествена телешка кожа, а не от пластмаса. Сигурно, в онези дни кожените изделия са били широко разпространени.

Следващата стъпка беше пощенската ниша в дневната, която би трябвало да съдържа днешната поща. И тя беше изчезнала напълно. Замисли се как ли са получавали пощата си на времето. На прага пред вратата? Не. Май че в някаква кутия, изведнъж си спомни и термина — пощенска кутия. Добре, но къде са ги поставяли тези пощенски кутии? На входа на сградата? Имаше някакъв смътен спомен. Не му оставаше нищо друго освен да излезе и да провери. Ако притежаваше такава пощенска кутия, тя щеше да се намира на приземния етаж, двадесет нива под него.

— Пет цента, моля — произнесе вратата, когато се опита да я отвори. Поне едно нещо не се беше променило. Входната врата, която очевидно притежаваше неизчерпаем заряд на упоритост и щеше да си остане непроменена, дори когато всичко останало се промени. Щеше да я има след пълната регресия на града, в който живееше... на целия свят.

Пъхна монетата в процепа, пресече площадката и се качи на рампата, която бе използвал преди малко. Но и рампата се беше превърнала в стръмен наклон от олющени циментови стълби. Двадесет етажа, повтори си той. Стъпало по стъпало. Невъзможно, никой не би могъл да измине такъв път. Асансьорът. Понечи да го намери, но после си спомни какво бе станало с Ал. Ами ако този път аз видях онова, което той бе съзрял в предишния? Открита желязна клетка, увиснала на метално въже, управлявана от склерозирал старец с фуражка на главата. Видение не от 1939, а от 1909 година, регресия, по-масивна от всичко, с което се сблъсках досега.

По-добре да не рискува. И да се възползва от стълбите.

Той въздъхна и пое надолу.

Изминал бе приблизително половината път, когато ненадейно го сполетя някаква мисъл. Нямахше никакъв начин да се върне обратно в своя апартамент, или да се изкачи на покрива за да потърси такси. Слезе ли веднъж на приземния етаж, ще трябва да остане там завинаги. Освен ако флаконът с Юбик не съумее да върне към живот

изчезналия асансьор. Ще трябва да използва наземни средства за придвижване. С какво ли, по дяволите, са се придвижвали в онези времена? Железница? Закрит фургон?

Така или иначе, вече беше късно да се връща назад. Продължи да се спуска шумно по стълбището.

Когато най-сетне стигна приземния етаж, той се озова в просторно предверие, наред което бе разположена покрита с мрамор маса, върху която имаше две вази с цветя. Четири широки стъпала водеха до входната врата, закрита с перденца. Той стисна медната дръжка и я дръпна към себе си.

Още стъпала. И най-сетне, вдясно цяла редица от пощенски кутии, всяка с табелка и миниатюрна брава, за която се искаше ключ. Значи в края на краищата се бе оказал прав. Намери кутията с неговото име, на която имаше бутон за звънец, свързан най-вероятно с неговия апартамент.

Ключът. Нямаше ключ. А може би имаше? Той се зае да рови из джобовете си и за негова изненада на пода тупнаха няколко метални обекта. Наведе се и ги разгледа. Бравата на пощенската кутия беше необичайно малка, вероятно и ключът нямаше да се отличава с кой знае какви размери. Избра най-дребния ключ от падналата връзка, пхна го в бравата и го завъртя. Медната вратичка се отвори. Джо надникна вътре.

В кутията лежах две писма и голям пакет, увит в кафява хартия и запечатан с лепенка. Отгоре бяха залепени оранжеви трицентови пощенски марки с образа на Джордж Вашингтон и той спря за миг за да им се порадва, като на забравена реликва от миналото. После се зае да разкъсва опаковката на пакета, без да обръща внимание на писмата. Пакетът беше доста тежък и прекалено голям, за да съдържа само флакона с Юбик. Ами ако се лъжеше — и вътре нямаше никакъв флакон? Не, невъзможно. Ако е така — чака го съдбата на Ал. *Mors certa et hora certa*, каза си той, после захвърли хартията и огледа картонената кутия вътре.

ЮБИК — ЛЕКОВИТ БАЛСАМ ЗА ЧЕРЕН ДРОБ И
БЪБРЕЦИ

В кутията беше положен буркан от синьо стъкло, с масивен похлупак. На прилепения етикет бе надраскано: „Начин на употреба. Този уникален обезболяващ балсам, чиято формула бе разработена за период от четирийсет години от доктор Едуард Зондербар ще сложи край на мъчителните нощни ставания. Гарантираме спокоен и приятен сън. Да се разтвори една чаена лъжица от балсама в чаша с топла вода и да се изпие половин час преди лягане. Ако болките и неразположението продължават, дозировката да се увеличи на една супена лъжица. Да не се дава на деца. Съдържа отвара от олеандър, селитра, ментово масло, N-Acetyl-p-aminophenol, цинков оксид, въглен, кобалтов хлорид, кофеин, екстракт от дигиталис, минимални количества стероиди, натриев цитрат, аскорбинова киселина, изкуствени оцветители и подправки. ЛЕКОВИТИЯТ БАЛСАМ ЗА ЧЕРЕН ДРОБ И БЪБРЕЦИ ЮБИК е мощно и ефикасно средство, ако се използва според предписанията. Възпламеним. Да се използват гумени ръкавици. Да се избягва пряк контакт с очите. Да не се маже върху кожата. Да се избягва продължително вдишване. Внимание: продължителната употреба може да доведе до привикване.“

Това е безумие, рече си Джо. Прочете повторно списъка на съставките, а в него се надигаше ням гняв. И чувство на пълна безпомощност, което пускаше корени навсякъде в душата му. Свършено е с мен, каза си Джо. Този балсам няма нищо общо със спрея, който рекламираше Рунсайтър по телевизията, това е някаква шарлатанска смес от вмирисани билки, патентовани преди столетия лекарства, кожни мехлеми, обезболяващи, отрови и какво ли не още. Ето че и самият Юбик, за който гърмеше рекламата, е претърпял регресия. Каква ирония — средството, изобретено да преустановява регресивните промени е регресирало на свой ред. Трябваше да се досетя още когато видях тези трицентрови пощенски марки.

Той огледа улицата. Пред вратата беше паркиран великолепно запазен модел Ла Сал с изящни класически линии, сякаш изваден от музея.

Дали не бих могъл да стигна до Де Моне с този Ла Сал? — зачуди се Джо. Сигурно, стига да остане непроменен до една седмица. Което е малко вероятно. Ако въобще дотогава нещо остане непроменено, това ще е само моята входна врата.

Той приближи автомобила и направи бавен кръг около него. Може и да е мой, рече си Джо, трябва да проверя, дали в джоба си нямам ключ от стартера. Нали така са потегляли едновременните коли? Само че аз не умея да управлявам такава кола. Особено този модел с — как са го наричали — ръчни скорости?

Той отвори вратата и се настани на шофьорската седалка, зад голямото кормило. След това се загледа напред, захапал замислено устни.

Дали да не изпия една супена лъжица от балсама Юбик, запита се Джо. Като се имат пред вид съставките, нищо чудно ако хвърля топа малко след това. Дори дигиталиса да ме пропусне, ще ме довърши кобалтовия хлорид — бавно и неумолимо. Да не забравяме и отварата от олеандър. А комбинацията от всичко направо ще ми стопи костите. Сантиметър по сантиметър.

Чакай малко, каза си той. Та през 1939 година е съществувал въздушен транспорт. Ако съумея да открия Ню Йоркското летище — с помощта на тази кола — може би там ще мога да наема самолет. Някой тримоторен Форд, заедно с пилота. Ето как ще стигна до Де Моне.

Той опита подред всички ключове от връзката и последният завъртя стартера. Моторът изрева, стартерът продължи да грачи и този звук му се стори странно приятен. Ето още една интересна регресия — напълно безшумен, транспортът от неговото собствено време сякаш беше лишен от този осезаем и енергичен реализъм.

А сега съединителят, припомни си Джо. Долу и вляво. Напипа го с крак и го притисна към пода. Следва скоростният лост. Размърда го и внезапно се разнесе пронизителен звук на търкащ се метал в метал. Изглежда не беше притиснал съединителя до край. Опита повторно, този път без никакъв шум.

Колата подскочи напред, разтърси се неуверено, но продължи да се движи. Джо почувства как се изпълва с оптимизъм. Да видим сега, къде е това проклето летище, рече си той. Преди да сме се върнали във времето на първите самоделни самолети, с техните външни цилиндри и ротационни двигатели. И с пробег от петдесет мили, преди следващото зареждане.

След близо час той пристигна на летището и паркира колата край хангарите, в които бяха подредени допотопни двумоторни аероплани с дървени корпуси.

Каква гледка само, мислеше си Джо. Една отминала страница от историята. Останки от друго време, съживени отново, но изгубили връзка с познатия, истински свят. Въображаема гледка, изплувала съвсем за кратко от небитието, която скоро ще изчезне, пометена от процеса на регресия, както и всичко останало.

Джо слезе с разтреперани крака от колата — сигурно това ще е било автомобилната болест — и закрачи към най-високата сграда на летището.

— Какво мога да наема с тях? — запита той мъжа зад гишето, като изсипа всичките си пари. — Искам да стигне колкото се може по-бързо до Де Моне. Трябва да излетя незабавно.

Чиновникът отсреща, плешив, с почернени мустаци и очила със златни рамки, разгледа мълчаливо парите.

— Ей, Сам — извика той през рамо. — Ела да видиш какво има тук.

Отзад се появи втори човек, облечен в раирана риза с навити ръкави, ленени панталони и платнени обувки.

— Фалшиви са — заяви той, след като огледа парите. — От някоя игра. Това върху тях не е нито Джордж Вашингтон, нито Александър Хамилтън.

Двамата чиновници впериха погледи в Джо.

— Отвън на паркинга имам Ла Сал, модел 1939. Готов съм да го заменя за еднопосочен билет до Де Моне, на който и да е от самолетите. Интересува ли ви?

След кратко мълчание, пръв се обади чиновникът със златни рамки.

— Може би Оги Брент ще прояви интерес.

— Брент ли? — възкликна другият и вдигна вежди. — Онзи, пилотът на „Джени“? Че таратайката му ще е поне на двайсет години! Няма да стигне и до Филадельфия.

— А какво ще кажеш за МакГий?

— Може, само че го няма.

— Тогава, може би Сенди Джесперсън? Неговият „Къртис-Райт“ може да изкара до Айова — чиновникът се обърна към Джо. — Идете в трети хангар и потърсете един двумоторен самолет, оцветен в червено и бяло. Там ще намерите нисичък на ръст и леко пълен мъж.

Ако той не ви вземе, никой няма да го стори, освен ако не изчакате утре да се върне Айк МакГии с неговия тримоторен „Фокер“.

— Благодаря — кимна Джо и пое към посочения хангар. Самолетът в червено и бяло се виждаше отдалеч.

Е, поне няма да летя в някоя браква от Първата Световна война, успокояваше се Джо. Всъщност, досети се той, откъде да знам, че този „Джени“, например, не е точно такъв? Майчице мила! По всичко изглежда, че основните черти на този период са развили взаимосвързани координати в мислите ми. Нищо чудно, че успях да подкарам онзи стар Ла Сал. Вече започвам да влизам в ритъм с настоящия времеви континиум.

Нисък и пълен мъж с червеникава коса и омазнени ръце погледна към приближаващия се Джо.

— Вие ли сте мистър Джесперсън? — попита Джо.

— Така изглежда — мъжът го разглеждаше внимателно, очевидно заинтригуван от странните му дрехи, които не бяха регресирали. — Какво мога да направя за вас?

Джо му обясни.

— Вие искате да замените вашия нов Ла Сал, ама чисто нов, за един полет до Де Моне? — изненада се Джесперсън. — Добре, нищо не обещавам, първо да видим колата.

Двамата се отправиха към паркинга.

— Не виждам никакъв нов Ла Сал — рече подозрително Джесперсън.

Прав беше. Лъскавият Ла Сал беше изчезнал, на негово място се мъдреше схлупен остарял модел на форд-купе 1929 с брезентов покрив. Без никаква стойност, ако се съдеше по изражението на Джесперсън.

Положението изглеждаше безнадеждно. Никога нямаше да се добере до Де Моне. А както беше подчертал в телевизионната реклама Рунсайтър — това означаваше гибел. Същата, която бе сполетяла Уенди и Ал.

Времето беше от решаващо значение.

Като ще се мре, поне да рискувам, рече си Джо. Юбик, помисли си той. Отвори вратата на форда и влезе вътре.

На седалката до него беше оставена бутилката, която бе получил по пощата. Вдигна я и...

Откри поредната промяна, която не го изненада. Бутилката, както и колата беше регресирала. Сега вече това беше плоска дървена манерка, с издраскана от употреба повърхност. Ужасно стара на вид, капачката беше грубо издялана и цялата изработка напомняше изделие от деветнайсети век. Надписът също беше променен. Той приближи манерката към очите си и текста:

ЕЛЕКСИР ОТ ЮБИК. ГАРАНТИРА
ВЪЗВРЪЩАНЕТО НА ИЗГУБЕНАТА МЪЖЕСТВЕННОСТ
И ПРЕМАХВА РЕПРОДУКТИВНИТЕ СМУЩЕНИЯ
КАКТО ПРИ МЪЖЕТЕ, ТАКА И ПРИ ЖЕНИТЕ.
ПОЛЕЗЕН ДАР ЗА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО, АКО СЕ
УПОТРЕБЯВА ПО ПРЕДПИСАНИЕ.

По-надолу продължаваше със ситни букви:

Не го прави Джо. Има друг начин.
Не се отчайвай. Ще го намериш. Късмет.

Рунсайтър, осъзна той. Продължава да разиграва своята садистична игра на котка и мишка с нас. Само и само да продължим забавлението. И да отложим приближаващия край. Един Господ знае защо. А може би на Рунсайтър му е приятно да ни гледа как се мъчим? Не, едва ли, не и онзи Глен Рунсайтър, когото познавах.

Въпреки това, Джо остави манерката с елексир от Юбик, която бе намислил да използва.

И се зачуди, какъв ли е този тайнствен друг начин, за който намекваше Рунсайтър.

[1] вездесъщ — (лат.) — бел.прев. ↑

Ако се приема според предписанието, Юбик ще ви осигори безгрижен сън, без досадната утринна сънливост. Ще се събудите свежи и готови да се справите с дребните проблеми на деня. Не надхвърляйте препоръчаната дозировка.

— Хей, мога ли да разгледам тази манерка? — запита Джесперсън и в гласа му се долови вълнение.

Джо Чип мълчаливо му подаде плоската дървена манерка съдържаща елексир от Юбик.

— Моята баба често разказваше за него — заговори Джесперсън като разглеждаше манерката. — Откъде го имате? Спряха да го произвеждат още във времената след Гражданската война.

— Наследство ми е — отвърна Джо.

— Сигурно. Отдавна не съм виждал тези ръчно изработени манерки. А и на времето не са произвели кой знае какво количество. Казват че лекарството било открито през 1850. Никога не се е продавало в дрогериите, клиентите сами го поръчвали. Имало три вида, които се отличавали по силата си. Това което вие притежавате е най-силното — той погледна Джо. — Знаете ли какво има вътре?

— Разбира се — рече Джо. — Ментово масло, цинков оксид, натриев цитрат, въглен...

— Оставете — прекъсна го Джесперсън. Той сбърчи вежди, очевидно замислен над нещо друго. После изражението му се промени. Беше взел някакво решение. — Ще ви откарам в Де Моне, в замяна на тази манерка с елексира от Юбик. Да тръгваме, предпочитам да летим през деня — пилотът прибра манерката и се измъкна от форда.

Само десетина минути по-късно, двумоторният „Къртис-Райт“ беше зареден догоре с гориво, помощникът завъртя витлото, а после Джо Чип и Джесперсън се понесоха по затревеното летище,

подскочиха във въздуха и отново се задрусаха по земята. Джо стисна зъби и опря гръб в седалката.

— Доста сме тежички — обясни съвсем спокойно Джесперсън. Не изглеждаше никак разтревожен. Самолетът отново се издигна във въздуха, летището остана зад тях, а те се понесоха с рев над покривите на близките сгради. Право на запад.

— Колко време ще ни е необходимо за да стигнем? — извика Джо.

— Зависи от попътния вятър. Трудно е да се каже. Ако имаме късмет, ще пристигнем утре по обед.

— Ще ми кажете ли, — попита Джо, — какво има в тази манерка?

— Златни трошички, разпръснати в минерално масло — извика в отговор пилотът.

— Злато ли? Много ли е?

Джесперсън обърна глава и се ухили. Нямаше нужда да отговаря, всичко беше повече от ясно.

Старият „Къртис-Райт“ продължи да пърпори, носейки се в посока Айова.

В три следобед на следващия ден стигнаха летището в Де Моне. След като напълни резервоарите с гориво, пилотът пое в неизвестна посока, отнасяйки със себе си своята златна манерка. Целият схванат от дългия полет, Джо с мъка спусна вдървеното си тяло от самолета, приклепна за да разтрие изтръпналите си крака и после закуцука към схлупената постройка на летището.

— Мога ли да използвам телефона? — попита той чиновника, който убиваше времето си като не вършеше нищо.

— Ако оставите един долар — отвърна чиновникът и посочи близката будка.

Джо порови в джоба, подмина няколко монети с образа на Рунсайтър и накрая попадна на една истинска, с изобразен на нея бизон. Хвърли я на гишето и чиновникът изръмжа одобрително.

След като влезе в кабината, Джо отвори указателя и потърси номера на гробището. Съобщи го на телефонистката и не след дълго го свързаха със „Симпъл Шепърд“.

— На телефона е мистър Блис, гробището „Симпъл Шепърд“.

— Дошъл съм за да присъствам на погребалната служба на Глен Рунсайтър — рече Джо. — Закъснял ли съм? — попита малко разтревожено.

— Погребалната церемония на мистър Рунсайтър тече точно в този момент — отвърна мистър Блис. — Къде се намирате, сър? Желаете ли да изпратим кола, за да ви докара?

— На летището съм — обясни Джо.

— Трябваше да пристигнете по-рано — рече малко заядливо мистър Блис. — Съмнявам се, че ще успеете да хванете края на церемонията. Но мистър Рунсайтър ще остане в залата за поклонение до утре сутринта. Излезте навън и чакайте колата ни, мистър...

— Чип — добави Джо.

— Да, очакват ви. Няколко души от присъстващите ни предупредиха за вас. Както и за мистър Хамънд и ... — той направи кратка пауза — мисис Райт. Те с вас ли са?

— Не — отвърна Джо. После окачи слушалката и се отпусна на полираната дървена пейка, близо до изхода, откъдето можеше да наблюдава приближаващите се коли.

Скоро ще се присъединя към останалите от групата, рече си с облекчение той. За щастие все още не са напуснали града.

— Хей, мистър, — повика го чиновникът, — не бихте ли дошли за малко?

— Какво има? — попита Джо и се надигна.

— Монетата, която ми дадохте — заговори чиновникът, като я разглеждаше в дланта си.

— Това е долар с изображение на бизон — рече Джо. — Какво не му е наред?

— Ами годината — тук пише 1940 — чиновникът се облеци в него.

Джо въздъхна измъчено, измъкна от джоба си останалите монети, намери една, емисия 1938 година и я хвърли на гишето.

— Задръжте и другата — каза той и се върна на пейката.

— Доста често ни пробутват фалшиви пари — отбеляза чиновникът.

Джо не отговори, вместо това се загледа в допотопното радио, което дрънкаше в ъгъла на чакалнята. Говорителят тъкмо рекламираше някаква паста за зъби, на име „Ипана“.

Половин час по-късно на паркинга спря изящен „Уилис-Найт“, модел 1930 година, отвътре излезе съсухрен субект, пременен в крещящо черен костюм и закри очите си с ръка, разглеждайки чакалнята през прозореца.

Джо приближи към него.

— Вие ли сте мистър Блис? — попита той.

— Разбира се, че съм аз — мъжът подаде ръка, от него лъхаше на ментови бонбони. После се настани зад кормилото и запали двигателя. — Да вървим, мистър Чип. Моля ви, побързайте. Може би ще успеем да хванем края на церемонията. Отец Абернати обикновено става доста приказлив, когато погребваме някоя важна клечка.

Джо се настани до него. Само минута по-късно вече летяха по улицата към центъра на Де Моне, вдигайки от време на време главозамайващата скорост от четирийсет мили в час.

— Вие сте работили за мистър Рунсайтър? — поведе разговор Блис.

— Точно така.

— Трябва да призная, че мистър Рунсайтър се е занимавал с доста странен бизнес. Не съм съвсем сигурен, че схванах същината му — Блис натисна клаксона за да прогони от шосето излезлия неочаквано сетер. — Какво всъщност означава „екстрасенсен“? Няколко от служителите на мистър Рунсайтър си позволиха да използват този термин.

— Парафизиологични възможности — обясни Джо. — Сили на ума, работещи директно, без посредничеството на някакви физически фактори.

— Мистични сили, това ли искате да кажете? Като да гледаш в бъдещето? Питам ви, защото същите тези хора разговаряха за бъдещето, сякаш вече съществува. Не с мен, споделят го помежду си, но аз случайно чух разговора... нали знаете, случва се понякога. Та вие сте медиуми, така ли?

— Нещо подобно.

— И какво ще кажете за войната в Европа?

— Германия и Япония ще загубят — заговори с отегчение Джо. — Съединените щати ще се включат във войната на 7 декември 1941 — той потъна в мълчание, изгубил всякакво желание да продължи. Имаше си достатъчно проблеми.

Как ли възприемат реалността останалите от групата, мислеше си той. Този момент — Съединените щати, 1939 година? Ами ако регресията продължи още по-назад, когато се присъединя към тях? В по-ранен период. Интересен въпрос. Предстоеше им, заедно, ръка за ръка, да изминат обратно пътя на регресията, до тяхното собствено време — близо петдесет и три години напред. Ако групата като цяло беше подложена на същата степен на регресия, каквато бе изживял и той, тогава с присъединяването си нямаше да помогне нито на тях, нито на себе си — освен може би в едно — да му бъде спестено неприятното усещане от още по-изразена регресия. От друга страна, тази реалност на 1939 година изглеждаше доста стабилна — вече близо двадесет и четири часа в нея не се наблюдаваше никаква промяна. А може би причината за това е близостта с групата.

Не, не съвсем — бурканът с Юбик се беше превърнал в дървена манерка, а и асансьорната кабина от 1908, като онази, която бе съгледал Ал...

Всъщност, имаше още нещо. Пилотът също беше забелязал манерката с еликсир от Юбик. Значи тя не е рожба на въображението ми, дори с нейна помощ стигнах до тук. Пилотът видя и регресирания образ на моя Ла Сал. Изглежда, че онова, което е сполетяло Ал е било нещо различно. Поне се надяваше, че е така. Молеше се.

Да предположим, каза си Джо, че не сме в състояние да обърнем посоката на регресията и останем тук до края на своя живот. Толкова ли е лошо? Ще трябва да привикнем с ламповите радиоприемници с плетени предници, ще се научим да управляваме брамки като „остин“, които се продават за сумата 445 долара — тази цифра изплува отнякъде в мислите му, но той беше сигурен, че е вярна — а като си намерим работа и се осигурим финансово, ще летим с по-модерни въздухоплавателни средства — та нали само преди четири години, през 1935 е основана транс-тихоокеанската линия с четиримоторни клипъри^[1]. Тримоторният самолет на Форд вече е навършил единадесет години, за тези хора той е остарял, а двумоторната таратайка, с която долетях е направо музеен експонат. Виж, моят Ла Сал си го биваше, страхотно удоволствие ми достави да го карам.

— Ами Русия? — попита мистър Блис. — Тя ще участва ли във войната? Ще прегазим ли червените? Можете ли да погледнете толкова напред?

— Русия, — отговори Джо, — ще се бие на страната на американците.

С колко други неща ще трябва да привикнем, продължи мисълта си той. Медицината е страшно изостанала, всяко заболяване ще ни носи огромни рискове. Дори и пломбите сега са цяло събитие — все още работят с бормашини и новокаин^[2]. Никой не е чувал за флоридни пасти за зъби, ще ги открият най-рано след двадесет години.

— На наша страна ли? — запелтечи Блис. — Комунистите? Това е невъзможно, те са сключили пакт с фашистите.

— Германия ще наруши пакта — поясни Джо. — През юни 1941 Хитлер ще нападне Съветския съюз.

— И ще ги изтрие от лицето на Земята, надявам се.

Джо се обърна и го погледна.

— Комунистите, — заговори Блис, — ето кое е най-страшната заплаха. А не германците. Вижте, например, отношението им към евреите. Знаете ли кой печели от всичко това? Всичките тези чифути, които се настаниха в нашата страна и си живеят от помощи. Вярно, може би нацистите попрекалиха в някои неща, но така или иначе, еврейският въпрос трябваше да бъде решен — не точно с помощта на концентрационни лагери, но нещо от този род. Тук в щатите си имаме подобни проблеми не само с евреите, но и с чернилките. Не е лошо да измислим някакво подобно решение и за едните и за другите.

— За първи път чувам термина „чернилка“ — промърмори Джо и осъзна колко чуждо и далечно му е това време. И колко много е забравил.

— Линдберг е прав, когато става дума за Германия — продължаваше мистър Блис. — Слушали ли сте речите му? Не това, което пишат във вестниците, а истинските... — той намали пред едно кръстовище. — Вземете сенаторите Борах и Най. Ако не бяха те, Рузвелт щеше да продава амуниции на англичаните и досега да сме се забъркали в тази война, която не е наша. Рузвелт е заинтересован да бъде премахнато ембаргото за продажба на оръжие, но това означава да се включим във войната. Американският народ няма да го подкрепи. Американският народ няма никакво намерение да участва във войната на Англия, а и в която и да е друга война — най-сетне светофарът даде зелено и колата продължи напред.

— Никак няма да ви харесат следващите пет години — отбеляза Джо.

— Защо? Всички жители на Айова мислят като мен. Знаете ли какъв е според мен вашият мистър Рунсайтър? От вашите думи, а и от това, което чух от другите, правя заключение, че вие сте професионални агитатори — той погледна надутото и храбро към Джо.

Джо не отговори, загледан в неизмазаните постройките край пътя, в старовремските автомобили — повечето черни — и се зачуди дали не е единственият от групата, останал в този странен период от историята на неговата страна. В Ню Йорк едва ли мислят по този начин, рече си той, но тук, това е библейският район, изолационисткият Среден Запад. Не бива да оставаме тук, трябва да се преместим на Източното крайбрежие или да поемем на Запад.

Но инстинктивно усещаше, че вече се е сблъскал с най-важния проблем. Знаем прекалено много, каза си той, за да останем в този отрязък от времето. Ако регресията беше продължила само двадесет, или тридесет години назад, нямаше да срещнем затруднения в психологическата адаптация, може би щеше да ни е малко скучно да гледаме първите полети на „Джемини“ и „Аполо“, но поне щяхме да се справим. Но в този период...

Тук все още слушат десет инчови плочи на 78 оборота. „Двете черни врани“. И Джо Пенер. Депресията не е отминала. В нашето време поддържахме колонии на Марс и луната, усъвършенстваме междузвездните полети, а тези хора не са в състояние да се преборят с пустинните области на Оклахома.

Никога няма да привикнем с мирогледа им, с техния морал, с политическата и социална среда. За тях ние сме професионални агитатори, по-страшни от нацистите, може би дори от Комунистическата партия. Ние сме най-опасните агитатори, които биха могли да се появят в този период. Блис е свършено прав.

— От къде сте бе, хора? — попита го Блис. — Не сте от щатите, нали?

— Прав сте — отвърна Джо. — Ние сме от Северно Американската конфедерация — той извади от джоба си една монета с образа на Рунсайтър. — Заповядайте.

Блис погледна монетата, преглътна и се опули.

— Че това е... това е покойният! Това е мистър Рунсайтър! — той взе монетата и я разгледа. — Тук пише, че е от 1990 година!

— Да не я профукате наведнъж — посъветва го Джо.

Когато пристигнаха в района на гробището, церемонията вече беше приключила. На просторното стълбище на погребалната зала се беше подредила малка групичка и Джо веднага разпозна присъстващите. Ето ги най-сетне: Еди Дорн, Типи Джаксън, Йон Айлд, Франси Спениш, Тито Апостос, Дон Дени, Сами Мъндо, Фред Зафски и Пат. Моята жена, помисли си Джо, загледан в красивата ѝ черна коса, изумителния цвят на очите ѝ и могъщия контраст, който се излъчваше от нея.

— Не, — промърмори гласно той, докато слизаше от колата. — Тя вече не е моя жена, това беше в друго време.

Но си спомни, че бе запазила халката. Великолепният пръстен, с нефритен камък, който сама бе избрала... останал бе само той. Срещата с нея го разтърси дълбоко. За миг в него изплуваха спомени от този призрачен брачен живот, който беше изтрит. И който всъщност никога не е съществувал — ако се изключи халката. Стига да поиска, тя може да премахне и нея.

— Здравей, Джо Чип — произнесе Пат с хладен, почти подигравателен глас, а очите ѝ го разглеждаха внимателно.

— Здравсти — отвърна той. Останалите също го поздравиха, но това сега нямаше значение. Пат му бе обърнала внимание.

— А къде е Ал Хамънд? — попита Дон Дени.

— Ал е мъртъв. Уенди Райт също.

— Знаем за Уенди — рече Пат. Все така спокойно.

— Не, не знаехме — възрази Дон Дени. — Предполагахме, но не бяхме сигурни. Аз не бях сигурен. Какво се случи с тях, Джо? От какво загинаха?

— От старост — отвърна Джо.

— Какво? — запита дрезгаво Тито Апостос. Другите се скупчиха около Джо.

— Джо, — заговори Пат, — помниш ли какво ни каза в Ню Йорк, малко преди да излезеш с Ал Хамънд...

— Помня — прекъсна я Джо.

— Спомена нещо за години — продължи Пат. — Каза, че било изминало твърде много време. Какво означава това?

— Мистър Чип, — взе думата Еди Дорн, — откакто пристигнахме тук, този град се е променил до неузнаваемост. Никой от нас не разбира какво става. И вие ли виждате това, което ние виждаме? — тя посочи с ръка погребалната зала, после улицата и останалите сгради.

— Стига, Чип — ядоса се Тито Апостос. — Не се измъквай, за Бога, всичко което искаме от тебе да ни кажеш как изглежда това място! Ето тази кола, например — той махна с ръка. — С която пристигна. Кажи ни какво виждаш, кажи ни с какво дойде.

Всички го гледаха с напрегнато очакване.

— Мистър Чип, — заека Сами Мъндо, — това е един доста стар модел автомобил, нали? — той се изкикоти. — На колко години е според вас?

— Шейсет и две — отвърна Джо след кратка пауза.

— Това прави 1930 година — обърна се Типи Джаксън към Дон Дени. — Съвсем близо до нашите предположения.

— Нашите предположения бяха за 1939 година — произнесе с равен глас Дон Дени като гледаше Джо. В гласа му не се долавяше никакво вълнение. Дори при тези обстоятелства.

— Аз намерих по-лесен начин — заговори Джо. — Погледнах във вестника, който беше пуснат в пощенската кутия на моя апартамент в Ню Йорк. Днес е 13 септември 1939. Французите си мислят, че са пробили отбранителната линия „Зигфрид“.

— Което всъщност, — промърмори Йон Айлд, — е само едно заблуждение.

— Да си призная, — рече Джо, — надявах се, че вие като група съществувате в по-късна реалност. Но виждам че греша.

— Щом казвате 1939, нека бъде 1939 — чу се пискливият глас на Фред Зафски. — Нищо не може да се направи, след като всички възприемаме реалността по един и същи начин.

— Млъквай, Зафски — сръза го Тито Апостос.

Джо Чип погледна към Пат.

— Ти какво мислиш за това?

Тя сви рамене.

— Не вдигай рамене — рече й той. — Отговаряй.

— Върнали сме се назад във времето — произнесе Пат.

— Без майтап — подхвърли Джо.

— И сега какво да правим? — продължи Пат. — Да се преместим напред, така ли?

— Никъде не сме се връщали — тросна се Джо. — Намираме се там, където сме били винаги. Но по някаква причина — или няколко причини — реалността е отстъпила, загубила е своята поддържаща структура и се е отдръпнала към по-ранни форми. От преди петдесет и три години. Но процесът на регресия може и да продължи. В този момент, повече ме интересува дали Рунсайтър ви се е явявал по някакъв начин.

— Рунсайтър, — заговори с тежък глас Дон Дени, — лежи в своя ковчег, вътре в погребалната зала и е мъртъв като скумрия. Това е единственото явление, на което сме присъствали досега и единственото, на което въобще ще присъстваме.

— А думата „Юбик“ говори ли ви нещо, мистър Чип? — запита го Франческа Спениш.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди да схване какво го питат.

— Исусе Христе! — възкликна той. — Не можете ли да различите появата на...

— Франси бе споходена от странни сънища — прекъсна го Типи Джаксън. — Всъщност и преди ги е имала. Франси, разкажи му за съня с Юбик. Снощи го сънува — обърна се тя към Джо.

— Наричам го съня с Юбик, — обясни Франческа Спениш, — защото точно за това става дума. Вижте, мистър Чип, това не беше като нито един от досегашните ми сънища. Огромна ръка се спусна от небето, приличаше на ръката на Господа Бога. Невероятна по размери, като планина. В този момент осъзнавах колко важна е тя. Юмрукът беше стиснат и в него беше скрито нещо толкова велико и толкова ценно, че не само моят живот, но и животът на цялата планета зависеше от него. Зачаках юмрукът да се отвори и той се отвори. И тогава видях какво има вътре.

— Флакон със спрей — добави дрезгаво Дон Дени.

— Върху флакона, — продължи Франческа Спениш, — имаше една единствена дума, изписана със златни блестящи букви и тя беше ЮБИК. Нищо друго. Само тази странна дума. После юмрукът отново стисна флакона, ръката постепенно се скри в сивкавата мъглявина, която я обграждаше. Днес, преди да започне службата, погледнах в

речника, а после се обадох в градската библиотека, но никой не знае какво означава тази дума или на какъв език е. Нямах я и в речника. Библиотекарката ми каза, че такава английска дума няма. Най-близката, е латинската дума *ubique*, което означава...

— Вездесъщ — рече Джо.

Франческа Спениш кимна.

— Точно така. Но дума Юбик няма, а в съня видях именно нея.

— Става дума за същата дума — рече Джо. — Само че произношението е различно.

— Откъде знаеш? — попита го иронично Пат Коунли.

— Вчера ми се яви Рунсайтър — обясни Джо. — В записана предварително реклама — нямах особено желание да се разпростира в обяснения, струваше му се прекалено сложно. Поне в този момент.

— Ах, ти, жалък глупак — просъска Пат.

— Защо? — попита я той.

— Това ли е твоята представа за явяване на мъртвец? Че тогава можеш да наречеш „явяване“ и писмата, които е написал преди смъртта си! И бележките в бележника му...

— Ще вляза да отдам последна почит на Рунсайтър — заяви Джо. После заряза групата, все още подредена на стълбите и влезе в хладната погребална зала.

Пусто. Вътре нямах никой, само празни седалки и в далечния край, ковчег, отрупан с цветя. В една малка странична ниша имаше старомоден червеникав орган с големи тръби и дървени сгъваеми седалки. Миришеше на прах и цветя и от този аромат му се догади. Колко ли жители на Айова, помисли си той, са поели към вечността от тази зала. Полирани подове, кърпички, черни вълнени костюми... и печалната музика на органа.

Той приближи ковчег, поколеба се, сетне надникна вътре.

В единия край беше захвърлен изсъхнал обгорен скелет, който завършваше с прозрачен като пергамент череп, подигравателно захилен, с кухи черни орбити. Наоколо се въргаляха захабени парцали, сякаш раздухани от вятъра. Като че ли скелета се бе загърнал с тях, а сетне ги бе разхвърлял с диханието си. Нищо не помръдваше. Загадъчната промяна, която беше поразила Уенди Райт и Ал, и тук беше стигнала до своя край много отдавна. Преди години може би, като при Уенди.

Какво ли са видели останалите от групата? Или се е случило след церемонията?

Джо протегна ръка и дръпна похлупака на ковчега. Глухият удар на дърво в дърво отекна в празната зала. Никой не се появи.

Заслепен от напирашците в очите му сълзи, той пресече потъналата в тишина зала и излезе навън, в огрения от слънчеви лъчи следобед.

— Какво има? запитва го Дон Дени, когато се присъедини към групата.

— Нищо — рече Джо.

— Изглеждаш така, сякаш някой ти е изкарал акъла — отбеляза Пат.

— Нищо! — той впери в нея поглед, изпълнен със свирепа омраза.

— Случайно да си видял вътре Еди Дорн? — запитва го Типи Джаксън.

— Никъде я няма — обясни Йон Айлд.

— Но нали преди малко беше тук? — учуди се Джо.

— Цял ден се оплаква, че ѝ е студено и е уморена — каза Дон Дени. — Може да се е върнала в хотела. Спомена, че искала да си легне веднага щом приключи службата. Сигурно така е постъпила.

— Сигурно е мъртва — добави Джо. Сетне продължи. — Мисля че вече ви казах. Отдели ли се някой от групата, чака го гибел. Не забравяйте какво се случи с Уенди Райт, Ал и Рунсайтър... — той млъкна.

— Рунсайтър беше убит от взрива — поправи го Дон Дени.

— Ние бяхме убити от взрива — рече Джо. — Знам го, защото Рунсайтър ми го каза. Беше го написал на стената на мъжката тоалетна в нашата служба. А после го видях на...

— Говориш небивалици — прекъсна го с рязък глас Пат. — Мъртъв ли е Рунсайтър, или не е? И ние — мъртви ли сме, или не? Първо казваш едно, после друго. Не можеш ли да говориш разумно?

— Опитай се — помоли го Йон Айлд. Останалите закимаха в знак на съгласие.

— Мога да ви кажа какво беше написано на стената — отвърна Джо. — Мога да ви кажа за износения касетофон, за рекламата на Рунсайтър, за бележката в кашончето за цигари от Балтимор и за

етикета на елексира от Юбик. Но не мога да ви обясня връзката между тези явления. Единственото, което знам със сигурност, е че трябва час по-скоро да стигнем хотела и да открием Еди Дорн преди да е издъхнала и да се е сгърчила. Къде можем да хванем такси?

— От гробищата ни дадоха кола — обясни Дон Дени. — Ей онзи „Пиърс-Ероу“ — той посочи с ръка.

Забързаха натам.

— Едва ли ще можем да се качим всички — каза Типи Джаксън.

— Попитайте Блис дали ще ни обслужи с неговата — рече Джо. Той се настани зад волана, завъртя ключа и щом колата се напълни, подкара по главната улица на Де Моне. Автомобила на Блис наду клаксон за да ги увери, че всичко е наред и се понесе след тях.

[1] презокеански хидроплан — бел.прев. ↑

[2] вид местна упойка — бел.прев. ↑

12

Пъхнете вкусния Юбик във вашия тостер и закуската ви ще се превърне в истински празник! Юбик е продукт на свежи зеленчуци и здравословни ароматни подправки. Безвреден, ако се употребява според инструкцията.

Един по един отпадаме, мислеше си Джо Чип, докато насочваше колата сред оживеното движение. Нещо не е наред с моята теория. Еди не би трябвало да пострада, тя беше неотлъчно с групата. А аз...

Аз трябваше да съм следващата жертва. Докато летях насам от Ню Йорк.

— Ако някой от нас се почувства внезапно уморен, — предупреди ги Дон Дени, — трябва незабавно да предупреди останалите. Това изглежда е първият признак. И никой да не се отделя от групата. Чухте ли? — той огледа седналите отзад. — Почувства ли някой внезапна умора веднага да съобщи на мен или на Джо Чип — той се обърна към Джо. — И после какво?

— И после какво, Джо? — повтори след него Пат. — Какво ще правим тогава? Кажи ни, Джо, слушаме те.

— Изглежда ми странно, — отвърна Джо, — че твоята дарба тук не може да ни бъде в помощ. Въпреки че на пръв поглед ситуацията изглежда създадена именно за нея. Не можеш ли да се върнеш само петнадесет минути назад и да предупредиш Еди Дорн да не се отделя от групата? Защо не направиш онова, което стори когато за пръв път те представих на Рунсайтър?

— Дж. Дж. Ашууд ме представи на Рунсайтър — поправи го Пат.

— Значи нищо няма да направиш — поклати глава Джо.

Сами Мъндо се запревива от смях и рече:

— Снощи двете доста се посдърпаха — мис Коунли и мис Дорн. Мис Коунли никак не я обича, затова не иска да ѝ помогне.

— Харесвам Еди — натърти Пат.

— Има ли някаква причина, поради която не желаш да използваш дарбата си? — попита я Дон Дени. — Джо е прав, странно е, че не искаш да ни помогнеш.

Пат помълча малко, сетне отвърна:

— Дарбата ми е изчезнала. Изгубих я след взрива на луната.

— Защо не ни каза? — възкликна Джо.

— Не ми се казваше, по дяволите — ядоса се Пат. — Защо трябва да ви го съобщавам? Непрестанно се опитвам, но нищо не се получава, нищо. Никога досега не ми се е случвало подобно нещо. Тази дарба е с мен откакто се помня.

— Кога... — заговори Джо.

— Когато бяхме на луната — прекъсна го тя. — С Рунсайтър.

— Значи доста отдавна го знаеш — заключи Джо.

— Опитах в Ню Йорк, след като ти се завърна от Цюрих и стана ясно, че с Уенди се е случило нещо ужасно. Правя опити дори в момента, още откакто изчезна Еди Дорн и ти каза, че била мъртва. Може би причината е в това, че се върнахме назад във времето, може би екстрасенсните дарби не играят никаква роля през 1939. Но тогава как да си обясним случилото се на луната? Освен ако вече сме се връщали назад в този период, но не го осъзнаваме — тя потъна в мрачно мълчание, а на лицето ѝ беше изписано огорчение.

Всичко съвпада, помисли си Джо. Напълно естествено е, дарбата ѝ за пътуване във времето да е изчезнала. Това не е истинската 1939 година, всъщност, излезли сме извън всякакво време, точно както твърдеше Ал. Значи надписът на стената не лъже. Това е полуживотът, точно както се казваше в съобщението.

Все пак не посмя да го сподели с останалите в колата. Защо да им съобщава, че всичко е безполезно? Рано или късно ще го разберат сами. По-схватливите, като Дени например, може би вече се досещат. От думите му и от преживяното досега.

— Май наистина си разтревожен, — заговори го Дон Дени, — от загубата на нейната дарба.

— Естествено — сви рамене Джо. — Надявах се да променим положението.

— Има и още нещо — погледна го Дон Дени. — Виждам го изписано на лицето ти, усещам го в гласа ти. Нещо ужасно важно.

— Тук направо ли да карам? — смени темата Джо.

— Завий надясно — обади се Типи Джаксън.

— Ще видиш тухлена постройка с неонова реклама отгоре — обясни Пат. — Това е хотел „Меремонт“. ужасно място. А и храната е отвратителна. Единственото питие, което предлагат се нарича „Нехи“.

— На мен храната ми хареса — отбеляза Дон Дени. — Великолепни телешки пържоли, нищо общо с нашата синтетика. Истинска съомга...

— А парите вървяха ли? — попита Джо. Изведнъж до ушите му стигна пронизителен вой, който отекваше по улицата. — Какво е това?

— Не зная — вдигна рамене Дон Дени.

— Полицейска сирена — обясни Сами Мъндо. — Не даде сигнал, когато зави.

— Ами как да дам? — възмути се Джо. — Като няма с какво.

— Трябваше да дадеш сигнал с ръка — обясни Сами. Сирената съвсем беше наближила, Джо изви глава и в този момент един мотоциклет ги задмина и препречи пътя им. — Спри до тротоара — посъветва го Сами.

Джо спря колата.

Моторизираният полицаи приближи към прозореца, огледа Джо внимателно, сетне каза:

— Бихте ли ми показали книжката си, господине?

— Нямам — отвърна Джо. — Пишете глобата и да свършваме.

Вече виждаше съвсем ясно хотела.

— Вие най-добре да тръгнете незабавно — обърна се Джо към останалите. В този момент ги задмина и втората кола.

— Имате ли някакви документи за самоличност? — попита го полицаят, когато останаха сами.

Джо започна да рови в портфейла си. Полицаят попълни с нервни жестове една квитанция, откъсна я и му я подаде.

— Не сигнализирайте при промяна на посоката. Не носите шофьорска книжка. Отзад на квитанцията пише къде и кога да се явите.

Полицаят хлопна бележника си, козирува, сетне яхна мотора, даде газ и потегли, без да поглежда назад.

По някаква неясна причина Джо обърна квитанцията и прочете указанията. После ги прочете още веднъж, този път по-бавно. На гърба

на квитанцията, с добре познатия почерк беше написано:

Намирате се в много по-голяма опасност, отколкото предполагам.
Това което ви каза Пат Коунли

Тук бележката свършваше. По средата на изречението. Зачуди се какво ли е продължението. И дали въобще имаше такова. Погледна отпред, там нямаше нищо, после пак обърна квитанцията. Едва сега забеляза, че в долния край беше изписано със ситен текст:

В аптеката на Арчър ще намерите изпитани домашни мехлеми и рецепти с доказана стойност. На подходящи цени.

Не е кой знае колко, помисли си Джо. И все пак, подобно на попълненото с писалка отгоре, това несъмнено беше поредното Рунсайтърво явление.

Той слезе от колата и се отправи към най-близкия магазин, за сладкиши и цигари.

— Мога ли да използвам вашия телефонен указател? — обърна се Джо към задремалия собственик.

— Отзад — махна собственика и посочи с пръст.

Джо намери указателя и затърси по редовете адреса на аптеката на Арчър. Нямаше го никакъв.

Затръшна указателя и се върна отпред, при собственика.

— Да знаете, къде се намира аптеката на Арчър? — попита го той.

— Никъде — отвърна собственика. — По-точно — вече никъде.

— Защо?

— Затвориха я преди доста години.

— Кажете ми, къде се намираше? Нищо че е затворена. Ето — начертайте тук.

— Няма какво да ви чертая. И така ще ви кажа — мъжът вдигна тежката си ръка и посочи вратата на магазина. — Виждате ли ей оня стълб? Като го стигнете, ще поемете на север. Север е натам — той посочи с пръст. — Ще видите една стара сграда с фронтон. Жълта на цвят. Някои от апартаментите вътре все още се дават под наем, но магазините отдолу са затворени. Надписът над един от тях още виси „Аптеката на Арчър“. Ще го видите. Един ден преди доста години Ед Арчър научи, че има рак на гърлото и после...

— Благодаря — прекъсна го Джо. Излезе на огрения от слънцето паваж, изтича до стълба и погледна на север.

Далеч встрани се виждаше висока жълта сграда. Имаше нещо странно в изгледа ѝ. Някакво треперене, колебание, като че ли сградата изплуваше в реалността, а сетне се отдръпваше назад в небитието. Като осцилация, на която всяка фаза продължаваше само няколко секунди, за да премине в своята противоположност, постоянна и симетрична промяна между две състояния — на съществуващата и на подлежащата структура.

Като че ли е жива, помисли си Джо.

Сигурно това е крайт, рече си той. После пое към изоставената аптека, без да откъсва очи от нея, гледаше я как пулсира, следеше промените между двете фази, а с приближаването започна да различава същността на двете алтернативни състояния. В амплитудата на най-голяма стабилност, тя се превръщаше в павилион за домашни украшения от неговото собствено време, снабден с автономна система, готов да предложи на евентуалните купувачи над десет хиляди артикула за обзавеждане на модерните апартаменти — през целия си живот не веднъж бе посещавал подобни компютъризирани и високо функционални търговски обекти.

В амплитудата на нематериалност, пред него се появяваше порутена от старост дрогерия с украса в стил рококо. На витрината се виждаха колани против херния, редици от масивни очила, хаванче и чукало, стъкленици с таблетки, ръчно изписана табелка ПИЯВИЦИ, високи, здраво запечатани буркани, съдържащи може би потомството на Пандора, от патентовани лекарства и плацебо препарати... а над цялото това многообразие беше закована дървена летва с надпис „Аптеката на Арчър“. По нищо не си личеше, че магазинът е затворен, по-късното му състояние — от 1939 година — сякаш беше изчезнало.

Ако вляза вътре, помисли си Джо, или ще се върна още по-назад във времето, или ще попадна в моето собствено време. Очевидно, това което ми е необходимо е тази по-ранна фаза — от преди 1939.

Той спря отпред, долавяйки почти осезателно приливите и отливите на двете фази, влечеше го ту напред, ту назад. Край него се блъскаха минавачи, но не го забелязваха — за тях не съществуваше нито аптеката на Арчър, нито арт-павилионът от 1992 година. Това го изненадваше най-много.

В мига, когато сградата се люшна към античната си фаза, Джо пристъпи напред и пресече прага. И попадна право в аптеката на

Арчър.

В дясно се виждаше дълъг, покрит с мрамор тезгях. Зад него бяха наредени кутии със сивкав цвят, атмосферата вътре в магазина беше мрачна, не само поради недостига на светлина, а сякаш целта е била всички предмети да се слоят със сенките си и да станат незабележими за времето. Въздухът беше плътен, тежък и го дърпаше надолу, като с кука. Осцилациите бяха преустановени. Поне за него, след като беше влязъл. Питаше се дали е постъпил правилно, после се замисли, макар и твърде късно, за другата възможност. За вероятността да попадне в своето време. Да напусне този плъзгащ се назад свят, неспособен да съхрани стабилност дори само за малко — да го напусне и край. Късно е вече, каза си той. После закрачи из аптеката, разгледа витрините и накрая застана пред гишето за рецепти в дъното.

Посрещна го слабичък мъж, облечен в нещо подобно на униформа, с много блестящи копчета. Двамата се гледаха известно време, без някой да заговори. Единственият звук идваше от големия стенен часовник с латински цифри на кръглия циферблат, чието махало се клатеше неуморно напред-назад.

— Бих желал да получа един буркан с Юбик — рече Джо.

— От мехлема ли? — попита аптекарят. Устните му не се движеха в синхрон с думите, а ги изпреварваха значително.

— Това мехлем ли е? — учуди се Джо. — Мислех че е за вътрешна употреба.

Известно време аптекарят не отговаряше. Сякаш двамата бяха разделени от някакво течение, от голям интервал време. Накрая той отвори уста и раздвижи устни. Малко по-късно, до ушите на Джо стигнаха и думите.

— Юбик претърпя няколко промени в процеса на усъвършенстване от производителя му. Вие вероятно сте запознат със стария Юбик.

Аптекарят се завъртя встрани, но движенията му бяха насечени като на стоп-кадър, той направи няколко бавни, отмерени, танцови крачки, с естетически приятен, но емоционално разтърсващ ритъм.

— Напоследък срещаме все по-големи трудности в снабдяването с Юбик — продължи той, докато крачеше обратно, стиснал в ръка плоска тенекиена кутия, която остави на гишето пред Джо. — Този тук е под формата на пудра, към него се добавя горена смола, но нея ще

трябва да си купите отделно. Не е кой знае колко скъпа, за разлика от пудрата. Ще ви искам четирийсет долара.

— А какво съдържа? — попита изстинал Джо.

— Тайна на производителя.

Джо взе кутията и я вдигна към светлината.

— Може ли да прочета етикета?

— Разбира се.

На бледата светлина, която се прецеждаше откъм улицата, той с мъка различи буквите изписани върху кутията. Текстът напомняше указанията в долния край на квитанцията и продължаваше точно от там, където изписаното с почерка на Рунсайтър внезапно бе секнало.

няма нищо общо с истината. Тя не е правила — повтарям — не е правила никакви опити да използва дарбата си след взрива на бомбата. Не се опита да помогне нито на Уенди, нито на Ал Хамънд и Еди Дорн. Тя те мами, Джо, и това ме кара да преосмисля цялата ситуация. Веднага щом стигна до някакъв извод ще ти го съобщя. А междувременно — отваряй си очите. Между другото — пудрата Юбик притежава универсални терапевтични качества, ако се използва според предписанията.

— Ще приемете ли чек? — попита Джо. — Не нося четирийсет долара в мен, а ужасно се нуждая от вашия Юбик. Въпрос е на живот и смърт — той посегна към вътрешния джоб за чековата книжка.

— Не сте от тук, нали? — рече аптекарят. — Познавам по акцента. Съжалявам, трябва да ви познавам, за да приема чек за подобна сума. Последните няколко седмици имахме цял куп неприятности с чекове на разни пришълци от други краища.

— Тогава кредитна карта?

— Какво е това „кредитна карта“? — учуди се аптекарят.

Джо остави кутията с Юбик, обърна се и без да каже нито дума повече, напусна аптеката. Пресече улицата в посока към хотела, но после се спря и погледна назад.

Видя само една порутена стара сграда със спуснати пердета на горните етажи и със залостени врати и прозорци отдолу, зад които прозираше непроницаем мрак. Без следа от живот.

Край, рече си Джо. Изпуснах и тази възможност да си купя Юбик. Дори и да бях намерил четирийсет долара на улицата. Все пак успях да прочета докрай предупреждението на Рунсайтър. Каквото и

да означаваше то. А може и да не е вярно. Да е само неясна и объркана мисъл, породена в един умиращ ум. Майчице, въздъхна той. И все пак — ако е истина?

Минувачите наоколо бяха вдигнали глави към небето. Джо забеляза това и също погледна нагоре. Като прикри очи от слънцето, той откри, че в небето се носи самолет и оставя след себе си следи от дим, които оформяха букви. Заедно с останалите минувачи и той засрича изписаното послание.

НЕ УНИВАЙ, ДЖО!

Лесно е да се каже, помисли си той. А още по-лесно е да го напишеш в небето.

Прегърбен от тревога, чувстващ в себе си надигащ се от дълбините ужас, той пое бавно към хотел „Меремонт“.

Дон Дени го посрещна в покритото с безвкусен провинциален килим хотелско фоайе.

— Откриме я, — уведоми го той. — Всичко е свършило — за нея. Гледката е ужасна, направо ужасна. А сега го няма и Фред Зафски. Все си мислех, че е в другата кола, когато тръгнахме. Но изглежда е останал на гробището.

— Всичко става толкова бързо — промърмори Джо. Мислеше си дали този вечно близък и така недостижим Юбик, наистина би могъл да промени нещо. Никога няма да узнаем, помисли си Джо.

— Има ли тук нещо за пиене? — попита той. — Ами парите? Моите не стават за нищо.

— Гробищната управа поема всички разходи. По нареждане на Рунсайтър.

— И сметката в хотела ли? — стори му се странно. Как ли е било уредено? — Искам да погледнеш тази квитанция — рече той на Дон Дени. — Когато останем сами — Джо му подаде смачканата хартийка. — Прочетох и останалата част на съобщението, затова ме нямаше.

Дени плъзна поглед по надрасканото в квитанцията, после я прочете по-бавно. След това я подаде на Джо.

— Рунсайтър смята, че Пат Коунли ни лъже — произнесе той.

— Да — кимна Джо.

— Разбираш ли какво означава това? Че тя може да неутрализира всичко това. Всичко което ни сполетя, като се започне със смъртта на Рунсайтър.

— Може би означава и много повече — отбеляза Джо.

— Прав си — отвърна Дон Дени. — Да, абсолютно си прав — лицето му се беше изпънало, а очите му блестяха. Приличаше на нещастно, уплашено хлапе.

— Да си призная честно, хич не ми се мисли за това — заговори Джо. — Не ми харесва цялата тази работа. Положението става все по-лошо. Много по-лошо отколкото си мислех, че ще стане и отколкото предполагаше Ал Хамънд. Не че имахме някакви розови представи.

— И все пак, това е най-вероятното обяснение — каза Дени.

— Докато се случваше всичко — рече Джо, — непрестанно се опитвах да разбера смисъла. Сигурен бях, че ако успея да го направя...

Не, дори Ал не предполагаше тази възможност — замисли се той. И двамата пропуснахме. Имахме други проблеми.

— Не казвай на другите — предупреди го Дон Дени. — Може и да не е вярно, а дори и да е така, знанието няма да им помогне с нищо.

— Знанието за какво? — намеси се Пат Коунли. — И какво няма да им помогне? — тя застана пред тях и ги прониза с блестящите си, черни, мъдри и спокойни очи. Невероятно спокойни. — Жалко за Еди Дорн. А и за Фред Зафски — предполагам, че и той вече е поел по своя път. Май останахме съвсем малко, а? Чудя се, кой ли ще е следващият? — нищо не издаваше каквото и да е смущение или неспокойство в нея. Тя се владееше чудесно. — Типи лежи в стаята си. Не каза, че е уморена, но вероятно точно така се чувства. Не мислите ли?

— Да, така е — кимна след кратко мълчание Дон Дени.

— Ще позволиш ли и аз да хвърля един поглед на тази бележка? — Пат протегна ръка. — Моля?

Джо ѝ подаде бележката. Настъпи часът, мислеше си той, всичко е събрано в този миг, в настоящето. В една единствена секунда.

— Откъде полицаят е знаел името ми? — попита Пат, вдигнала учудено вежди и ги огледа. — Тук пише и за мен.

Не позна почерка, помисли си Джо. Защото не познава толкова добре Рунсайтър. Колкото го познаваме ние.

— Това е Рунсайтър — каза той. — Ти го правиш, нали Пат? Ти, с твоята дарба. Всички ние сме тук заради теб.

— И ти ни убиваш — добави Дон Дени. — Един по един. Но защо? — той се обърна към Джо. — Каква причина може да има, за да го прави? Та тя дори не ни познава.

— Затова ли дойде в „Рунсайтър асошиейтс“? — попита я Джо. Опита се да не издава вълнението в гласа си, но безуспешно. Стана му мъчно за самия него. — Дж. Дж. Ашууд те откри и те доведе. Той работеше за Холис, така ли? Значи това е било нещастиято, което ни сполетя — не взривът на бомбата, а ти?

Пат се усмихна.

И фойето на хотела избухна в лицето на Джо Чип.

13

*Привлекателна и желана с новия елегантен
сутиен Юбик! Нашата модна линия от сутиени
Юбик ще ви позволи винаги да изглеждате добре!
Юбик осигурява солидна поддръжка на гърдите,
стига да бъде поставен според инструкцията.*

Наоколо ромолеше мрак и се притискаше към него като влажна, топла вълна. Ужасът, който се бе надигнал в него с падането на мрака ставаше все по-осезателен и реален.

Постъпих непредпазливо, мислеше си Джо. Не последвах съвета на Рунсайтър и й позволих да види написаното в бележката.

— Какво има, Джо? — стигна до него разтревоженият глас на Дон Дени. — Какво стана с теб?

— Нищо ми няма — вече виждаше по малко, мракът бе разреден от хоризонтални сивкави ивици, сякаш бе започнал да се разпада. — Уморен съм — рече Джо и изведнъж осъзна какво невероятно изтощение бе сковало тялото му. Не помнеше някога да е бил толкова уморен. През целия си живот.

— Чакай, ще ти помогна да седнеш в креслото — предложи Дон Дени. Джо почувства на рамото си неговата влажна длан, усети че Дон Дени го води и от този факт му стана още по-страшно. Задърпа се.

— Нищо ми няма — повтори Джо. Най-сетне различаваше очертанията на Дон Дени, после от мрака изплува и хотелското фойе с висящия старомоден полилей и лампионите по стените, разпръскващи жълта светлина. — Ще поседна малко.

— Какво му направи? — попита Дон Дени, като гледаше Пат с ненавист.

— Нищо не ми е направила — отвърна Джо. Гласът му беше изтънял до неузнаваемост.

— Точно така — кимна Пат. — Нищо не съм направила. На никого.

— Искам да се кача в стаята и да си легна — заяви Джо.

— Ей сега ще ти уредя стая — каза Дон Дени. Той ту се появяваше, ту изчезваше от полезрението на Джо, заедно с гаснещите светлини на фойето. Сиянието им от жълтеникаво, стана приглушено червено, после отново се усили. — А ти стой при Джо и не се отделяй от него. Веднага се връщам — Дени забърза към рецепцията. Пат остана.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита любезно тя.

— Не — отвърна Джо. Дори произнасянето на тази единствена дума му струваше огромни усилия. Усещаше някаква празнота в сърцето си, която ставаше все по-голяма. — Може би цигара — допълни той и с това силите му почти се изчерпаха, а сърцето му заблъска лудо. Стана му още по-тежко, като че ли върху него тегнеше непосилно бреме, което го притискаше в креслото. — Имаш ли? — настоя Джо и се опита да надзърне зад мъгливата червена пелена. Зад мигащото сияние на неясната реалност.

— Съжалявам — отвърна Пат. — Нямам.

— Какво... става с мен? — попита Джо.

— Сърдечен удар най-вероятно — каза Пат.

— Как мислиш, в хотела има ли лекар?

— Съмнявам се.

— Няма ли да провериш? Да попиташ?

— За мен причината е психосоматична — обясни Пат. — Ти не си болен. Ще се справиш.

В този миг се върна Дон Дени.

— Намерих ти стая, Джо. На втория етаж, номер 203 — той замлъкна и Джо почувства, че го разглежда с критичен поглед. — Слушай, изглеждаш ужасно. Съкрушен. Сякаш всеки миг ще се пръснеш. Божичко, Джо, да знаеш само на какво приличаш! Ей така изглеждаше Еди Дорн, когато я открихме.

— А, не е вярно — намеси се Пат. — Еди Дорн е мъртва. А Джо не е. Нали, Джо?

— Искам да се кача в стаята — промълви Джо. — Искам да си легна.

Той събра сили и се изправи, сърцето му кънтеше, после за миг се поколеба и пак продължи да блъска като стоманена преса върху бетон — след всеки удар тялото му се разтърсваше. — Къде е асансьорът? — попита той.

— Ще те заведа при него — Дон Дени постави ръка на рамото му. — Като перце си — рече той. — Какво става с теб, Джо? Знаеш ли? Опитай се да ми обясниш.

— Не знае — отбеляза Пат.

— Мисля че трябва да повикаме доктор — предложи Дон Дени. — Незабавно.

— Не — поклати глава Джо.

Като си легна ще ми стане по-добре, помисли си той. Сякаш плуваше сред океанско течение и го дърпаше го невидим прилив принуждавайки го да заеме хоризонтално положение. Притискащата го сила настояваше само за едно — да отпусне тяло, да се изтегне по гръб, сам, горе в хотелската стая. Където никой не може да го види. Трябва да се махна от тук, повтаряше си Джо, трябва да остана сам. Но защо? — питаше се той. Не знаеше отговора, онова, което го влечеше нагоре беше неясен инстинкт, безсмислен, необясним.

— Ще повикам доктор — повтори Дон Дени. — Пат, ти остани при него. Не го изпускай от очи. Веднага се връщам — той се надигна. Джо проследи замаяно как се отдалечава, фигурата му внезапно се смали, после изчезна. До него стоеше Патриша Коунли, но от това не се чувстваше по-малко самотен. Въпреки близостта ѝ, неговата изолация бе станала абсолютна.

— Е, Джо — заговори тя. — Какво искаш? Какво бих могла да сторя за теб? Само ми кажи.

— Асансьорът — изхърка той.

— Искаш да те отведе при асансьора? С удоволствие.

Тя се изправи и той се помъчи да я последва. Струваше му се, че Пат върви страшно бързо, не го изчакваше, дори не поглеждаше назад — едва успяваше да я задържи в полезрението си. Въобразявам ли си, мислеше си той, или наистина се движи толкова бързо? Не, причината е в мен, аз вървя бавно, притиснат от гравитацията.

Светът наоколо беше придобил плътността на твърда материя. Възприемаше себе си по един единствен начин — като предмет,

подложен на силите на гравитацията. Притежаващ само това качество, тази същност. И едно усещане. Инерцията.

— Не бързай толкова — рече той. Вече не я виждаше, беше се стопила отвъд полезрението му. Той се спря, неспособен да продължи и задиша тежко, лицето му беше плувнало в пот, а очите го смъдяха от солената влага. — Почакай.

Пат се появи отново. Наведе се над него и едва тогава различи чертите ѝ. Все същото спокойно изражение. Пълната липса на интерес, по-скоро някакво научно любопитство.

— Искаш ли да ти изтрия потта? — попита го тя, като извади малка везана кърпичка. Усмихна се както преди малко.

— Само ме заведи при асансьора — той насили краката си да продължат напред. Една крачка. Втора. Вече можеше да различи вратата на асансьора, край нея се навъртаха неясни фигури. Над вратата висеше старомоден циферблат с огромна стрелка, която се местеше между четвъртия и третия етаж, слизайки все по-наляво.

— След минутка пристига — увери го Пат. Извади цигара от чантата си, запали и пусна няколко облачета. — Това е един ужасно стар асансьор — рече тя и скръсти спокойно ръце. — Знаеш ли какво си мисля? Кабината сигурно ще е от онези първите, с открита клетка. Това плаши ли те?

Стрелката падна под цифрата две и замря на единицата. Вратата се отвори.

Отсреща блестяха медните перила, зад тях — мрежа. Мъж в униформа бе приседнал на едно ниско столче и стискаше блестяща ръчка.

— Тръгваме нагоре — обяви той. — Отдръпнете се, моля.

— Качвам се — заяви Джо.

— Ама защо не? — попита Пат. — Да не те е страх, че ще се откъсне въжетото? Това ли те плаши? Виждам, че си изплашен.

— Ал видя тази кабина — промълви Джо.

— Слушай, Джо — заговори Пат, — остава само още една възможност да се качиш горе — по стълбите. Но ти нямаш сили да се изкачваш. Особено в това състояние.

— Ще се кача по стълбите.

Той се извърна и ги затърси с поглед. Никъде не ги виждам, помисли си ужасен. Не мога да ги откроя! Тежестта притискаше

дробовете му, дишането ставаше все по-болезнено и мъчително, трябваше да се бори за всеки дъх. Може би наистина съм получил сърдечен удар. Не мога да се кача по стълбите в подобно състояние. Но по-силно от всякога беше желанието да остане сам. Затворен в празна стая, изтегнат на леглото, без свидетели, сред тишината. Прострял ръце встрани, без никаква необходимост да разговаря, дори да се помръдва. Никакви проблеми, никакви тревоги повече. И никой няма да знае къде е. А това, неизвестно защо, му се струваше крайно важно, искаше да бъде непознат и невидим за околните, да живее необезпокояван. Особено от Пат, да, тогава и тя няма да го вижда.

— Ето че стигнахме — рече тя. Хвана го за ръката и го побутна наляво. — Точно пред теб. Хвани се за перилата и можеш да затропкаш нагоре по стълбите. Виждаш ли? — тя изтича леко пред него с танцова стъпка, поклони се и застана на следващата площадка. — Можеш ли да го направиш?

— Не искам... — изхриптя Джо, — да идваш с мен.

— О, миличък — тя премигна с подигравателна покорност и черните ѝ очи блеснаха. — Нима се опасяваш, че ще се възползвам от състоянието ти? И ще ти причиня болка?

— Не — поклати глава Джо. — Просто... искам... да остана... сам — той се вкопчи в перилата и изкачи първото стъпало. После спря и погледна нагоре, като се опитваше да различи горния край на стълбището. И да определи колко път го чака.

— Мистър Дени ме помоли да остана при теб. Мога да ти чета, или да ти подавам разни неща. И да те наглеждам.

Той изкачи още една стъпало.

— Сам — изхриптя Джо.

— А може ли да те гледам как се катериш? Искам да видя колко ще издържиш. Ако въобще стигнеш до някъде.

— Ще стигна — той постави крак на следващото стъпало, напрегна мишци и се издърпа. Изпълненото му с кръв сърце сякаш притискаше гърлото, стисна очи и пое със съскане въздух.

— Чудя се, — говореше Пат, — дали това е направила Уенди. Тя беше първата, нали?

— Аз... я... обичах — прошепна Джо.

— О, знай. Дж. Дж. Ашууд ми каза. Прочете го в мислите ти. Двамата с Дж. Дж. бяхме доста добри приятели. Не малко време сме

прекарвали заедно. Може да се каже дори, че бяхме любовници. Да, така си беше.

— Значи, — рече Джо, — нашето предположение е вярно — той пое дълбоко. Изкачи още едно стъпало, после още едно — с невероятни усилия. — Че ти и Дж. Дж... работите за Холис... и сте проникнали...

— Съвсем правилно — кимна Пат.

— Сред нашите най-добри неутрализатори. И Рунсайтър. За да ни унищожите — той пристъпи на следващото стъпало — всичките. Това не е полуживот. Ние не сме...

— О, можеш да умреш — увери го Пат. — Не си мъртъв, точно ти не си. Но загивате, един по един. Ала защо да говорим за това? Защо да се връщаме към тази тема? Преди малко го каза и да си призна честно — омръзна ми да го повтарям отново и отново. Ти си един ужасно скучен и педантичен човек, Джо. Приличаш на Уенди Райт. Двамата щяхте да сте чудесна двойка.

— Затова значи Уенди умря първа — досети се той. — Не защото се отдели от групата. А защото — той сгърчи устни от непоносима болка в сърцето, опита се да изкачи още едно стъпало, но този път не успя. Спъна се и се преви... точно както се беше свила Уенди в гардероба. Протегна ръка и сграбчи ръкава на сакото си. После го дръпна.

Платът се скъса. Изсъхнал и ухабен, той се разтроши като стара хартия... Вече нямаше никакво съмнение — скоро зад него щеше да остане диря от разпадаща се тъкан. Тъничка пътека по стъпалата, към стаята, където го очакваше така жадуваният покой. Последните му движения щяха да са съвсем механични. Някаква вътрешна ориентация, подтикваща го към смъртта, разложението и небитието. В него властваше повелята на алхимията, чиято кулминация беше гробът.

Джо изкачи поредното стъпало.

Ще успея, осъзна той. Силата, която ме води, се храни от тялото ми, ето защо Уенди, Ал и Еди — а вероятно и Зафски — са се рушали физически, докато са умирали, оставяйки след себе си само една прозрачна, чуплива обвивка, в която няма нищо, никаква плът, жизнени сокове и физическа същина. Тази сила се бори с множество гравитации и цената ѝ е такава — пълно изсмукване на тялото. И все пак, резервите, които се крият в мен ще са достатъчни за да стигна,

това е биологически предопределено и може би дори Пат, която е дала тласък на движението, не е в състояние да му се противопостави. Зачуди се, как ли се чувства тя сега, докато го наблюдава да се изкачва. Дали му се възхищава? Или изпитва съжаление? Вдигна глава, потърси я с поглед и с мъка различи лицето ѝ. В него се четеше само интерес. Никаква ненавист. Неутрално изражение. Това не го изненада. Пат не беше предприела нищо за да го спре, да му попречи. И това му се стори съвсем естествено.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го тя.

— Не — каза той. После коленичи и се покатери на следващото стъпало.

— Изглеждаш ми променен. Вече не си така подтиснат.

— Защото знам че ще успея — заяви Джо. — Сигурен съм.

— Малко остава — успокои го Пат.

— Аха.

— Невероятен си. Така банален, така дребен. Дори в предсмъртния си гърч... — тя млъкна и побърза да се поправи. — Дори в това, което прилича на предсмъртен гърч. Не биваше да използвам този термин. Опитай се да гледаш оптимистично. Нали?

— Каж ми само... колко стъпала... остават.

— Шест — тя продължи безшумно пред него. — Не, съжалявам. Десет. Или девет? Май са девет.

Изкачи още едно. Следващото. И по-следващото. Не говореше. Дори вече не се опитваше да гледа пред себе си. Продължаваше да пълзи като охлюв нагоре, стъпка по стъпка и усещаше как в него се заражда нова способност да изчислява със свършена точност до каква степен да се напряга и как най-добре да използва почти изчерпаните си сили.

— Съвсем близо си — изчурулика отпред Пат. — Няма ли да кажеш нещо, Джо? Някакви коментари за това епично изкачване? Най-великото в цялата човешка история? Не, това не е вярно. Уенди, Ал, Еди и Фред Зафски вече го направиха преди теб. Все пак това е първото, на което присъствам лично.

— Защо точно аз? — попита Джо.

— Избрах да гледам теб, Джо, заради долнопробната идея, която ти беше хрумнала в Цюрих. Искаше да прекараш една нощ в хотела с Уенди Райт. Е, тази вечер ще е различно. Тази вечер ще си сам.

— И онази... също... бях сам — отвърна Джо. Направи още една крачка. Закашля се конвулсивно и заедно с пръските, от него излетяха последните резерви на сила.

— Тя е била там, не в леглото ти, но някъде в стаята. Само че ти си проспал мига — засмя се Пат.

— Опитвам се... — шептеше Джо, — да не кашлям.

Направи още две крачки и почувства, че е стигнал целта. Колко ли време вече беше на стълбите? Нямаше начин да разбере.

Изведнъж осъзна стреснат, че е не само изтощен, но и изстинал. Кога ли е станало това? През последния час, студът бе прониквал в него постепенно и незабележимо. О, Боже, рече си той и се разтрепери. Този път беше по-лошо отколкото на луната, далеч по-лошо. По-страшно дори от мразовития полъх в хотелската стая в Цюрих.

Метаболизмът, мислеше си Джо, е процес на изгаряне, нещо като постоянно действаща пещ. Когато този процес бъде преустановен, спира и животът. Сигурно грешат в преценката си за ада, рече си Джо. В ада е студено, от всичко там лъха на лед. Тялото е съставено от тегло и топлина, сега теглото се превръща в сили, от които аз черпя, а топлината, моята топлина, бавно отслабва. И няма да се върне, докато не се преродя отново. Такъв е редът във вселената. Така че, в края на краищата, няма да остана сам.

Но се чувстваше сам. Твърде бързо губя сили, рече си той. Все още не е дошъл часът, но има някаква сила, която ускорява събитията, принуждава ги да настъпват преждевременно и то само от злоба и любопитство. Нечие незряло и перверзно присъствие, което обича да гледа. Инфантилна, умствено изостанала душевност, която черпи наслаждение от всичко това. Която ме прекърши, като насекомо със смазани крайници. Като забита в земята буболечка, която не може нито да полети, нито да се скрие, а само да потъва все по-надолу в света на разложението. В гробищния свят, когото същата тази перверзна душевност е заселила със своите собствени нечестиви обитатели. Тази душевност се нарича Пат.

— Имаш ли ключ? — попита го Пат. — От твоята стая. Представяш ли си, как би се почувствал, ако след всички тези мъчения откриеш, че си забравил ключа и не можеш да влезеш в стаята.

— Имам — той затършува по джобовете.

Сакото му се разкъса, платът бе износен и стар, свлече се на пода, а от джоба изпадна ключът за стаята. Изтрополи две стъпала по-надолу. Извън обсега на ръката му.

— Ей сега ще ти го дам — предложи с готовност Пат. Тя изтича край него, вдигна ключа, огледа го на светлината, после се върна на площадката и го остави върху перилата. — Тук ще стои — рече Пат. — Да ти е под ръка, като се изкачиш. Като награда. Стаята, струва ми се, е в ляво, през четири врати. Трябва да се движиш внимателно, но изкачиш ли веднъж стъпалата, ще ти е по-лесно.

— Виждам го — рече Джо. — Ключа. И площадката, виждам края на стълбището — той сграбчи с две ръце перилата и се издърпа с отчаяно усилие нагоре. Нещо се скъса в него, тежестта, която го притискаше, внезапно се удесетори, а себеусещането започна да избледнява. Но...

Беше стигнал площадката.

— Сбогом, Джо — каза Пат. Надвесила се бе над него, за да вижда лицето ѝ. — Нямам нужда от помощта на Дон Дени, нали? Сега вече и доктор не може да ти помогне. Ще кажа на Дон, че си се почувствал зле и са те откарали с линейка в болницата. Така поне ще те оставят на мира. Ще бъдеш насаме със себе си. Съгласен ли си?

— Да — изхриптя той.

— Ето ти ключа — тя пъкна хладното метално късче в шепата му и я затвори. — Не унивай, както са казвали през 1939. И не вземай рибата за рак — и това са казвали — тя приклепна до него, погледна го за секунда отблизо и после изтича по коридора към асансьора. Видя я да натиска бутона, вратата се отвори и Пат изчезна от погледа му.

Джо сграбчи ключа, изправи се, като се подпираше на стената, обърна се наляво и пое бавно. Тъмно е, помисли си той. От челото му се стичаше пот и го заслепяваше, не можеше да определи, дали в коридора цари мрак или той е изгубил способността си да вижда.

Докато се добере до първата врата, вече се беше свлякъл на пода и лазеше. Изви глава и погледна номера. Не беше неговия. Продължи нататък.

Когато най-сетне стигна пред вратата на неговата стая, трябваше да се изправи, за да пъкне ключа в ключалката. Усилието едва не го довърши. Все още с ключ в ръка той падна назад, главата му се удари в пода и тялото му се претърколи встрани. Лъкна го мирис на старост,

изтощение и вледеняваща смърт. Нямам сили дори за да вляза в стаята, помисли си Джо. Вече не мога да стана.

Но не биваше да остава тук. Някой можеше да го види.

Джо сграбчи с две ръце дръжката и се притегли към нея. Подпря се с рамо на вратата, пъкна с разтреперани пръсти ключа и се наведе напред, така че да падне в стаята, като се отвори вратата. И тогава, помисли си той, остава само да се отпусна в леглото и всичко ще свърши.

Ключалката щракна. Металното езиче се прибра навътре. Вратата се отвори и той полетя напред, с разперени ръце. Подът се издигна насреща му, мярнаха се шарките на килима, златисти и червени цветя, но с изтрити, износени от употреба цветове и миг преди да се удари, мина му през ума: Тази стая е ужасно стара. Когато са построили хотела, сигурно асансьорът е бил с отворена клетка. Значи видял съм истинския асансьор, първия, автентичния.

Полежа известно време и после се раздвижи, сякаш призован от външна сила. Изправи се на колене, опря длани в пода... и тогава забеляза ръцете си. Кожата беше пожълтяла и напукана като пергамент, като коричката на добре изпечена, но забравена във фурната пуйка. Покрита с изсъхнали плюски, тя не приличаше по нищо на човешка кожа, сякаш тялото му бе пропътувало милиони години назад във времето, използвайки същата тази кожа за платно.

Той отвори очи и напрегна поглед да различи леглото. От далечния прозорец се прецеждаше бледосива светлина. Мярна грозна маса със закривени крака. Сетне леглото, с медни топки на краката, хлътнало и изкривено, сякаш дългите години на употреба бяха прекършили желязната рамка, а лакът бе опадал от дървото.

Каквото и да е, искам да легна в него, помисли си Джо. Пое натам, с протегнатата ръка.

И изведнъж забеляза, че в креслото се е свила нечия фигура. Някакъв невидим наблюдател, който безшумно се изправи и се приближи насреща му.

Глен Рунсайтър.

— Не можеш да ти помогна при изкачването на стълбите — рече Рунсайтър с напрегнато изражение. — Тя щеше да ме види. Да си призная, дори се боях, че може да дойде с теб в стаята и тогава щяхме да загазим, защото тя... — той млъкна, наведе се и вдигна с лекота

тялото му, сякаш Джо бе загубил всякаква тежест. Като че ли материалът, от който бе изграден се бе изпарил напълно. — Ще говорим за това по-късно. Той го понесе, но не към леглото, а към креслото, в което бе седял до преди малко. — Ще издържиш ли още няколко секунди? Трябва да заключи вратата. В случай, че тя промени намеренията си.

— Да — рече Джо.

Рунсайтър пресече с три широки крачки стаята, хлопна вратата, заключи я и се върна при Джо. Дръпна едно чекмедже на масата и извади отвътре стъклено шишенце, с позлатена капачка, тръбичка и гумено балонче.

— Юбик — обяви тържествено Рунсайтър, разклати шишенцето, след това се изправи пред Джо и го насочи право към него. — Не бързай да ми благодариш — заговори той, докато пръскаше наляво-надясно, а въздухът сияеше, сякаш из него се носеха ослепителни късчета светлина — сякаш в порутената хотелска стая бе проникнала слънчевата енергия, в цялата си прелест. — По-добре ли се чувстваш? Би трябвало да действа мигновено, сигурно вече го усещаш — той огледа тревожно Джо.

Поставете храната си в найлонов плик и ще я съсипете. Ала възползвайте ли се от специалната четирислойна опаковка Юбик ще се наслаждавате на свежест и аромат, а влагата ще остане навън. Наблюдавайте нашия малък експеримент.

— Имаш ли цигара? — попита Джо. Гласът му трепереше, но не от изтощение. Не и от студ. И двете усещания бяха изчезнали. Напрегнат съм, рече си Джо. Но вече не умирам. Юбик сложи край на процеса. Точно както беше обещал самият Рунсайтър, в онази телевизионна реклама. Щеше да се оправи много по-рано, ако беше успял да се снабди. Загубил бе доста време. За малко да се провали съвсем.

— Без филтър — каза Рунсайтър. — В този период още не са използвали филтрите за цигари — той му подаде пакет „Камел“. — Ще ти ти дам огънче.

— Съвсем свежа е — отбеляза Джо.

— Да, по дяволите. Божичко, та нали току що ги купих от павилиона за цигари във фоайето. Доста по-навътре сме отколкото предполагаш. Вкиснатата сметана, изсъхналите цигари — всичко това остана назад — той се ухили мрачно, а очите му блеснаха. — Навътре, не навън. Има разлика — Рунсайтър запали и за себе си цигара, пое дълбоко и се облегна назад с все така мрачно изражение. И уморено, реши Джо. Ала тази умора бе различна от неговата.

— Можеш ли да помогнеш и на останалите от групата? — попита го Джо.

— Разполагам само с едно шише Юбик. По-голямата част от него ще ми е нужна за теб — той махна отчаяно, а ръката му се сви в неволен гняв. — Способността ми да променям нещата тук е

ограничена. Направих каквото можах. Опитвах се да се добера до теб — до всички вас — по всякакви начини, които ми хрумваха. С всички сили. Ала всички усилия бяха напразни. Почти напразни — той потъна в мълчание.

— Онзи надпис на стената в тоалетната — рече Джо. — Ти беше написал, че ние сме мъртви, а ти си бил жив.

— Аз съм жив — сопна се Рунсайтър.

— И всички останали сме мъртви, така ли?

— Да — отвърна Джо след продължителна пауза.

— Но телевизионната реклама...

— Направих го, за да ви накарам да се борите. Да откриете Юбик. Карах ви да го търсите и вие го търсехте. Мъчех се да ви снабдя с него, но знаеш какво ми пречеше — тя продължаваше да ви дърпа назад в миналото, въздействаше на всички ни с тази нейна дарба. Заливаше го с нови вълни на регресия и го правеше безполезен — Рунсайтър задъхано продължи: — Успях единствено да ви изпратя някой откъслечни послания, във връзка с него — той протегна пръст към Джо. — Виж срещу какво се изправям. Същото, което ви премахва един по един. Честно казано, даже се удивлявам, че успях да постигна толкова много.

— И кога започна да разбираш какво става? От самото начало ли го знаеше?

— „Началото“ — повтори с горчивина Рунсайтър. — Какво означава това? Началото беше преди месеци, може би дори преди години, един Господ знае от колко време Холис, Мик, Пат Коунли, С. Доул Мелипоун и Дж. Дж. Ашууд са подготвяли този план, обмисляли са и са премислили всичко. Ето какво е станало. Примамили са ни на луната. Позволихме на Пат Коунли да дойде с нас, жена която не познаваме, притежаваща непонятна за нас дарба — неразбираема може би и за Холис. Дарба, свързана по някакъв начин с обратния ход на времето. Не с възможността да се пътува във времето... например, тя не би могла да отиде в бъдещето. В известен смисъл тя не може да се премести и в миналото, това на което е способна, доколкото съм в състояние да го разбера, е да даде началото на този обратен ход, който да разкрие предишните форми заложи в наследствеността на материята. Но ти вече го знаеш, двамата с Ал се досетихте — той

гневно оголи зъби. — Ал Хамънд — каква невъзвратима загуба. Нищо не можах да направя, не успях да се намеся тогава.

— А защо сега успя? — попита го Джо.

— Защото, — отвърна Рунсайтър, — това е най-далечната точка в миналото, до която тя е в състояние да ни отведе. Нормалният ход на времето вече се възвръща. Отново се движим от минало през настояще към бъдеще. Явно способностите ѝ са на изчерпване. 1939, това е границата. Не ѝ остава нищо друго, освен да спре да използва дарбата си. И защо не? Нали постигна всичко, заради което я изпрати при нас Рей Холис.

— Колко души бяха засегнати?

— Само нашата група, която се намираще в този момент в онази подземна стая на луната. Без Зое Уирт. Пат може да ограничава обхвата на полето, което създава. Това, което е известно на света е, че сме се приземили на луната, но в последствие е възникнала авария, предизвикала взрив, от който сме загинали всички. Грижливият Стантън Мик е побързал да ни постави в охлаждателни камери, но така и не са успели да установят с нас контакт — било е твърде късно.

— Бомбата не беше ли достатъчна? — попита Джо.

Рунсайтър го погледна неразбиращо.

— Защо трябваше въобще да намесват Пат Коунли? — поясни Джо. Усещаше нещо гнило в цялата история. — Какъв смисъл има от тази реверсивна машинация, това ретроградно потъване до настоящото време на 1939 година? За какво въобще им е притрябвало?

— Това е интересен въпрос — отвърна Джо като кимна бавно с каменно изражение. — Трябва да го обмисля. Дай ми малко време — той застана до прозореца и присви очи към магазините на отсрещния край на улицата.

— Струва ми се, — продължи Джо, — че силата, която се е изправила срещу нас, е по-скоро зла, отколкото целеустремена. Тя не се мъчи само да ни унищожи, да елиминира нашата организация, но и... — той се замисли над думите си, — ...да и изпитва перверзно удоволствие от мъките, които ни причинява. Погледни само как ни избива — един по един. Защо ѝ трябва да протака нещата? Не ми прилича на Рей Холис, той е практичен и хладнокръвен убиец. А доколкото познавам Стантън Мик...

— Това е от Пат — прекъсна го мрачно Рунсайтър и обърна гръб на прозореца. — В психологически план, тя е личност със садистични наклонности. Обича да къса крилата на мухите. Играе си с нас — той наблюдаваше внимателно реакцията на Джо.

— По-скоро ми прилича на детинско поведение — рече Джо.

— Вгледай се внимателно в нея — тя е злобна и завистлива. Първо премахна Уенди, защото не можеше да я понася. Тръгна след теб по стълбите, за да се наслаждава на мъченията ти, да поглъща всяка секунда.

— А ти откъде знаеш? — попита Джо.

Нали си ме чакал тук, в тази стая, мислеше си той, откъде си ме видял? И... откъде знаеше, че ще дойда точно в тази стая?

Рунсайтър въздъхна измъчено и започна:

— Не съм ти разказал всичко. В известен смисъл... — той млъкна, прехапал устни, после набра сили и продължи. — Това, което ти казах не е съвсем вярно. За разлика от вас, аз не съм свързан с този регресиращ свят. И ти си прав — аз зная твърде много. Така е, защото прониквам в него отвън, Джо.

— Твоите явления — промълви Джо.

— Да. Прониквам на различни места в света. В стратегически моменти. Като в онази квитанция, например. И като в аптеката...

— Не си записал онази телевизионна реклама — прекъсна го Джо. — Беше на живо.

Рунсайтър кимна неохотно.

— И каква е разликата, — зарита Джо, — между твоето и нашето положение?

— Искаш ли знаеш?

— Да — той се стегна, предчувствайки онова, което щеше да чуе.

— Аз не съм мъртъв, Джо. Надписът не лъжеше. Вие сте в охладителни камери, а аз... — Рунсайтър говореше с мъка, без да гледа към Джо. — Аз седя в залата за срещи на „Мораториума на любимите събрата“. По мое нареждане, вие сте свързани по между си, за да бъдете запазени като група. А аз съм отвън и се опитвам да се свържа с вас. Чрез моите явления, както ги нарече. Вече цяла седмица се мъча да ви пробудя за полуживот, но все не успявам. Сигналите ви един по един отслабват.

— Ами Пат Коунли? — попита Джо.

— Да и тя е с вас и също е свързана.

— А тези регресии — на нейния талант ли се дължат? Или са нормален процес при полуживота? — той зачака напрегнато отговора, усещайки че всичко зависи от него.

Рунсайтър подсмъркна, намръщи се, после рече дрезгаво:

— Нормален процес са. Ела също мина през него. Изпитват го всички, които се пробуждат в полуживота.

— Лъжеш — прекъсна го Джо. Чувстваше се като прободен с нож.

Рунсайтър втренчи поглед в него.

— За Бога, Джо, та аз ти спасих живота, вложих всички сили за да се добера до теб и да те пробудя за полуживот — иначе вече да си си отишъл. Ако не бях те чакал в тази стая, докато пълзеше към вратата, дявол да го вземе, досега да си изсъхнал като вейка. Аз съм твоят шеф — Глен Рунсайтър, правя всичко, каквото мога за да помогна не само на теб, но и на останалите членове от групата, аз съм единственият от реалния свят, който се свързва с вас — той не откъсваше изненадан поглед от Джо. Сякаш не можеше да проумее смисъла на случилото се. — Онова момиче, — продължи Рунсайтър, — Пат Коунли, щеше да те унищожи, също както премахна... — той млъкна.

— Както уби Уенди, Ал, Еди Дорн, Фред Зафски и може би Тито Апостос.

— Положението е доста сложно, Джо — произнесе с овладян глас Рунсайтър. — Сега не е време за прости отговори.

— Ти въобще не знаеш отговорите — упрекна го Джо. — Ето това е проблемът. Измисляш си ги за да обясниш присъствието си тук. Всички твои присъствия тук, които наричаш явления.

— Не ги наричам така, вие с Ал измислихте този термин. Не ми приписвай нещо, което...

— Не знаеш нищо повече от мен — рече Джо, — за това, което се е случило с нас и за причинителя му. Глен, не можеш да ми кажеш срещу кого се изправяме, защото нямаш и най-малка представа.

— Знам, че съм жив, — отвърна Рунсайтър, — знам, че седя тук, в залата за срещи на мораториума.

— А тялото ти в ковчега, тук в гробището? — попита Джо. — Него видя ли?

— Не, — рече Рунсайтър, — но това не е ...

— Сгърчило се е — прекъсна го Джо. — Смалило се е също като телата на Ал, Еди и... като моето. Така че и теб те постигна същата участ — ни повече, ни по-малко.

— В случая с теб, използвах Юбик — заговори Рунсайтър, но отново потъна в мълчание, на лицето му се изписа странна и почти неразгадаема смесица от страх, прозрение и още нещо. — Аз донесох шишето с Юбик за теб — настоя той.

— Какво е Юбик? — попита Джо.

Рунсайтър не отговори.

— Значи и ти не знаеш — каза Джо. — Не знаеш какво е, нито как действа. Не знаеш дори откъде се е взел.

След продължителна, агонизираща пауза, Рунсайтър най-сетне произнесе:

— Прав си, Джо. Напълно си прав — той запали цигара с разтреперани пръсти. — Но исках да ти спася живота. Това поне е вярно. По дяволите, исках да спася всички ви — цигарата се изплъзна от пръстите му, тупна на пода и се изтъркаля. С видимо усилие Рунсайтър се наведе и я потърси. На лицето му се четеше тъга. Почти отчаяние.

— Ние сме вътре в играта, — рече Джо, — а ти си седиш отвън, в залата за срещи и не можеш да направиш нищо, за да сложиш край на историята.

— Вярно е — кимна Рунсайтър.

— Значи лежим в охладителни камери — примири се Джо. — Но има и още нещо. Нещо неестествено за пребиваващи в състояние на полуживот. Тук действат две сили, както пръв се досети Ал, едната ни помага, а другата търси начин да ни разруши. Ти работиш със силата, която е на наша страна. От нея си получил и твоя Юбик.

— Да.

— В такъв случай, нямаме и най-малка представа кой всъщност цели нашето унищожение, както и кой ни защитава. Не го знаме ние отвътре, нито пък ти отвън. Може би това е Пат.

— И аз така мисля — съгласи се Рунсайтър. — Тя е вашият враг.

— Може би — поправи го Джо. — Знаеш ли, аз не съм на същото мнение.

Защото, рече си той, струва ми се, че все още не сме се изправили лице в лице с врага. Нито пък с нашия защитник. Но скоро и това ще стане. Не след дълго ще ги опознаем и двамата.

— Сигурен ли си, — попита той Рунсайтър, — ама съвсем сигурен, че ти си единственият, оцелял след взрива? Помисли, преди да ми отговориш.

— Както вече казах, Зое Уирт...

— От нас — натърти Джо. — Защото Пат Коунли, например, не е с нас в този период от времето.

— Пат Коунли бе намерена със смазан гръден кош. Почина от шок и белодробен колапс, с множествени вътрешни увреждания, включващи разкъсан черен дроб, а освен това имаше тройна фрактура на крака. Практически, тя се намира само на четири крачки от теб, искам да кажа — тялото ѝ.

— И останалите ли сме така близо? Всички ли сме тук — в този мораториум?

— С едно единствено изключение — рече Рунсайтър. — Сами Мъндо. Той получи масивно увреждане на мозъка и изпадна в дълбока кома, от която специалистите смятат, че няма да излезе никога. Мозъчната кора...

— Значи той е жив. Не е в охладителна камера. Не е тук.

— Не бих го определил като „жив“. Непрестанно му правят енцефалограми — няма никакви следи от мозъчна активност. Нищо повече от едно растение. Без личност, без движение, без съзнание — в мозъка на Мъндо вече не се случва нищо.

— Затова не искаше от началото да говориш за него — рече Джо.

— Но ето че ти казах.

— Чак след като те попитах. И колко далече е той от нас? В Цюрих ли е?

— В Цюрих е, да. Настанихме го в болница „Карл Юнг“. На четвърт миля от мораториума.

— Наеми телепат — посъветва го Джо. — Или използвай Дж. Дж. Ашууд. Накарай да го проверят телепатически.

Той е само едно момче, мислеше си Джо. Объркано и лишено от опит. Груба, неоформена, склонна към злини личност. Възможно е това

да е отговорът. Напълно съвпада с преживяното от нас, с всички тези противоречиви, своенрави събития. Като в детска игра, първо ни откъснаха крилете, а сетне се помъчиха да ни ги върнат. Временните ни възстановявания, като моето в този момент.

Рунсайтър въздъхна.

— Вече опитахме. Това е обичайна практика при случаите на мозъчно увреждане — да се потърси телепатичен контакт с личността. Безрезултатно. Фронталният лоб е напълно унищожен. Съжалявам, Джо — той размаха едрата си длан подобно на метроном, очевидно споделяйки разочарованието на Джо.

Докато отлепяше слушалката от ухото си, Рунсайтър произнесе в микрофона:

— Ще поговорим отново, малко по-късно.

Остави слушалките на масата, изправи се замаян и се загледа за миг в мъглявите, неподвижни очертания на Джо Чип, изтегнат под прозрачния похлупак на камерата. Замлъкнал завинаги.

— Викахте ли ме, сър? — в залата дотича Херберт Шонхайт фон Фогелсанг, поклащайки се като огромна жаба. — Да върна ли мистър Чип при останалите? Свършихте ли, сър?

— Свърших — промълви Рунсайтър.

— Връзката ви...

— Да, всичко беше наред. Този път се чувахме и двамата — през цялото време — той запали цигара и се почувства така, сякаш не е пушил от часове. Беше изтощен от продължителните опити да влезе в контакт с Джо Чип. — Да имате наблизко амфетаминов автомат? — обърна се той към управителя на мораториума.

— Във фойето отпред — посочи с готовност управителят.

Рунсайтър напусна залата, застана пред автомата, пхна една монета, дръпна ръчката и в нишата се спусна малка, пакетирана в целофан таблетка.

Самият ѝ вид го накара да се почувства по-добре. Изведнъж си спомни, че след два часа има уговорена среща с Лен Нигелман. Зачуди се дали ще успее да стигна навреме. Толкова много неща се случиха, рече си Рунсайтър. Все още не съм готов да изляза с доклад пред Съвета. Трябва да се свържа с Нигелман и да поискам отсрочка.

Потърси с поглед някой обществен видеофон, сетне набра номера на Нигелман, в Северно Американската Конфедерация.

— Лен, — заговори той, — нямам повече сили днес. Прекарах дванадесет часа в напрегнати опити да се свържа с моите хора в камерите и съм направо изчерпан. Какво ще кажеш да се срещнем утре?

— Колкото по-скоро, — отвърна Нигелман, — ни изпратиш своя официален доклад, толкова по-бързо ще можем да предприемем действия срещу Холис. Хората от юридическия отдел са готови за атака.

— И смятат, че ще могат да предявят необходимите обвинения?

— Както от граждански, така и от углавен характер. Свързахме се с областния прокурор на Ню Йорк. Но без официален доклад от твоя страна не можем...

— Утре — обеща Рунсайтър. — След като се наспя. Тази история направо ме довърши.

Защото изгубих най-добрите си хора, помисли си той. И най-вече Джо Чип. Организацията ми е унищожена, ще минат месеци, преди отново да се захвана за работа, може би дори години. Божичко, възкликна той, откъде ще намеря толкова неутрализатори за да заменя тези, които загубих? И къде ще открия специалист като Джо?

— Разбрано, Глен — отговори в същото време Нигелман. — Гледай да се наспиш, а утре в десет те чакам в кабинета си.

— Благодаря — промърмори Рунсайтър. Затвори, после се изтегна на пластичната пейка край стената.

Никъде няма да намеря човек като Джо, повтаряше си Рунсайтър. Истината е, че с моята организация е свършено.

Край него безшумно се появи управителят на мораториума.

— Какво мога да направя за вас, мистър Рунсайтър? Чашка кафе? Още една амфетаминова таблетка, с удължено действие? В кабинета си имам дори двадесет и четири часоци, от онези, които ти помагат да работиш цяла нощ без да мигнеш.

— Тази нощ, — рече Рунсайтър, — смятам да спя.

— Тогава не желаете ли...

— Разкарай се — кресна му Рунсайтър. Управителят подскочи и изчезна нанякъде.

Защо ми трябваше да избирам това място? — помисли си Рунсайтър. Сигурно, защото тук лежи Ела. А тя лежи тук, защото това е най-доброто място. Затова и те са тук. Помисли си само, всички до

един са от другата страна на похлупака. Каква катастрофа! Ела, спомни си той. Трябва незабавно да поговоря с нея, да ѝ разкажа за случилото се. Нали ѝ обещах.

Той се изправи и тръгна да търси управителя.

И този път ли ще се появи този проклет Джори? — питаше се Рунсайтър. Или ще успее да задържа достатъчно дълго сигнала на Ела, за да ѝ разкажа за предположенията на Джо? Толкова трудно е да държи връзката с нея, откакто Джори започна да разширява полето си и да се храни от нейното и полетата на останалите. Управата на мораториума трябва да направи нещо, Джори е опасен за всички лежащи тук. Защо му позволяват да продължава?

Може би защото не могат да го спрат?

Може би никога досега не е имало такъв като Джори в света на полуживота?

Имам лош дъх, така ли, Том? Слушай, Ед, това не е проблем, ако се снабдиш с новия препарат Юбик, който притежава мощен гермициден ефект и е гарантирано безопасен, стига да се използва според предписанието.

Вратата на стаята в стария хотел изскърца. На прага стоеше Дон Дени, придружен от мъж на средна възраст, със загрижен вид, пригладил назад посивелите си коси. Дени попита разтревожено:

— Как си, Джо? Защо не си легнал? За Бога, бързо в леглото.

— Моля легнете, мистър Чип — посъветва го докторът докато отваряше кожената си чанта. — Освен затрудненото дишане, чувствате ли и някаква болка? — той приближи към леглото, стиснал в ръка старомоден дървен стетоскоп и продълговата бакелитова кутия, с живачен апарат за кръвно налягане. — Да сте имали досега сърдечни оплаквания, мистър Чип? Разкопчайте си ризата, моля — той придърпа едно кресло до леглото и се разположи в него.

— Вече съм добре — отвърна Джо.

— Остави го да ти преслуша сърцето — посъветва го Дени.

— Готово — Джо се изтегна в леглото и разкопча ризата си. — Всички ние сме в охлаждателни камери. Той е отвън и се опитва да се свърже с нас. А някой друг пък се мъчи да ни навреди. Не е Пат, или не е сама. Нито тя, нито Глен Рунсайтър разбират напълно смисъла на ставащото. Като влезе, видя ли Рунсайтър?

— Не — поклати глава Дени.

— Седеше отсреща в стаята — обясни Джо. — Само преди няколко минути. — „Съжалявам, Джо“ — това бяха последните му думи, преди да преустанови връзката. Погледни, дали е оставил на масата шишенце с Юбик.

Дени приближи масата и вдигна блестящото шишенце.

— Ето го. Но изглежда празно — той го разклати.

— Почти празно — поправи го Джо. — Напръскай се с останалото. Хайде, давай — той махна нетърпеливо.

— Не говорете, мистър Чип — упрекна го докторът, надвесен със стетоскопа. Той нави ръкава на ризата му и се зае да прикрепя гумения маншет на апарата за кръвно.

— Как е сърцето ми? — попита го Джо.

— Изглежда съвсем нормално. Пулсът е леко учестен.

— Виждаш ли? — обърна се Джо към Дени. — Оправям се вече.

— Но другите умират, Джо — рече Дени.

— Всичките ли? — Джо седна изненадан.

— Всички, които останаха — Дени все още не беше използвал шишенцето.

— И Пат също ли?

— Открих я като излязох от асансьора на втория етаж. Току що я беше ударило. Изглеждаше ужасно изненадана, направо не можеше да повярва. Предполагам, била е уверена, че всичко това се дължи на нея. И на нейната дарба.

— Точно така си мислеше — потвърди Джо. — Защо не използваш шишето с Юбик?

— По дяволите, Джо, всички ще умрем. Знаеш го, и аз го знам — той свали очилата си, с позлатени рамки и потърка очи. — След като видях в какво състояние е Пат, побързах да навестя и останалите. Видях какво е станало с тях. С нас. Ето защо се забавих толкова много, преди да дойда. Накарах доктор Тейлър да ги прегледа. Не можех да повярвам, че за толкова кратко време са се стопили. Ускорението на процесите е направо ужасяващо. Само за последния час...

— Използвай Юбик — посъветва го Джо. — Или аз ще те напръскам с него.

Дени вдигна шишето, разклати го и го насочи към себе си.

— Добре — рече той. — Щом толкова настояваш. Пък и няма никаква причина да не го сторя. Това е краят, нали? Искам да кажа, всички са мъртви, останахме само двамата, а и до няколко часа въздействието на Юбик върху теб ще се изчерпа. Няма откъде да получиш още. И тогава ще остана само аз — той стисна решително балончето и около него се вдигна облак от блестящи като стомана

микроскопични частички, които танцуваха чевръсто. Дон Дени изчезна, скрит под мъглавинята от разноцветни светлини.

Доктор Тейлър обърна глава, забравил за миг кръвното налягане на своя пациент. Пред очите им изпаренията започнаха да се кондензират, по килима заблестяха локвички, а стената зад Дени се покри с бледи петна.

Облакът, който го скриваше започна да се изпарява.

Човекът, който стоеше в средата на мокрото петно на килима не беше Дон Дени.

Вместо него там имаше момче в юношеска възраст, стройно, с необичайно черни очи, под дългия перчем. Облечено беше доста старомодно — бяла смачкана риза, джинси и кожени мокасини. Облекло от средата на века. Лицето му бе огряно от усмивка, но тази усмивка беше тъжна, наподобяваща по-скоро мъчителен гърч. Чертите на лицето му до една не си подходяха: ушите му бяха прекалено големи, а очите — прекалено тесни. Дългата права коса си противоречеше с рунтавите вежди. Носът му беше твърде тънък, дълъг и остър. Дори брадичката не беше в хармония с останалата част на лицето — прорязана от дълбока рана, която очевидно проникваше чак до челюстта отдолу... Сякаш, помисли си Джо, когато е стигнал до нея, създателят е ударил с длетото, разгневен от лошия резултат. Ала материалът се е оказал прекалено твърд, момчето е останало невредимо и само белегът ще напомня за случилото се. А момчето продължава да живее напук на всичко, дори на този, който се опитал да го разруши. Надсмива се над него и над всичко.

— Кой си ти? — попита го Джо.

Пръстите на момчето се сгърчиха, тик който изглежда го предпазваше от заекване.

— Понякога се наричам Мат, а понякога Бил — произнесе то. — Но най-често съм Джори. Това е истинското ми име. Джори.

Той оголи сивкавите си зъби. Езикът му беше грапав.

След кратка пауза, Джо попита:

— А къде е Дени? Той не е стъпвал в тази стая, нали?

Мъртъв е, рече си Джо, като останалите.

— Изядох твоя Дени доста отдавна — заяви момчето на име Джори. — Още в началото, преди да дойдат тук от Ню Йорк. Първо изядох Уенди Райт. Дени беше вторият.

— Какво разбираш под това „изядох“ — попита Джо. В буквалния смисъл? — кожата му настръхна, тялото му се залюля от невидим, но могъщ полъх, сякаш искаше да побегне. Все пак успя да го прикрие.

— Направих това, което правя — рече Джори. — Трудно е да се обясни, но го върша от доста време и съм го правил на голям брой пребиваващи в полуживот. Изяждам живота им, или това, което е останало от него. Но тъй като по начало останалото у всеки е малко, налага се да се храня с големи количества хора. Преди оставях хората да поживеят известно време в полуживота, но сега се нахвърлям върху тях незабавно. Така трябва, ако искам да продължа съществуването си. Приблужи се до мен и като отворя уста ще чуеш гласовете им. Не на всички, само на последните, които изядох. Познаваш ги — той оголи зъби и втренчи поглед в Джо, очевидно в очакване на реакцията му. — Нищо ли няма да кажеш?

— Значи ти беше причината да започна да умирам долу във фойето?

— Аз, а не Пат. Изядох я в коридора, пред вратата на асансьора, а после изядох и другите. Мислех, че си мъртъв — той завъртя бавно шишето с Юбик. — Ето това не мога да разбера. Какво има вътре и откъде го взима Рунсайтър? — той сбърчи вежди. — Не, в едно си прав, не Рунсайтър стои зад това. Той е навън. Източникът е някъде в нашето обкръжение. Така е, защото отвън не достига нищо друго, освен думи.

— Значи нищо не можеш да ми сториш — рече Джо. — Не можеш да ме изядеш, заради Юбик.

— За известно време само. Но скоро Юбик ще изветрее.

— Откъде знаеш, след като дори нямаш представа как се е появил този Юбик?

Чудя се, не мога ли да ти видя сметката, помисли си Джо. Изглеждаш ми толкова крехък. Значи това нещо е убило Уенди. И аз се изправих лице в лице с него. Знаех, че рано или късно това ще стане. Уенди, Ал, истинският Дон Дени и всички останали. Нахвърлило се е дори на трупа на Рунсайтър, докато е лежал в ковчега. Вероятно е било привлечено от остатъчен заряд на протофазонна активност. Или го е примамило нещо друго.

— Мистър Чип, — обади се докторът, — преди малко нямах възможност да ви измеря кръвното налягане. Моля, легнете.

Джо погледна към него, след това произнесе:

— Той не те ли видя, Джори? Не забеляза ли промяната?

— Доктор Тейлър е продукт на моя ум — обясни Джори. — Както и целият пейзаж на този псевдо-свят.

— Не мога да повярвам — отвърна Джо. Той се обърна към доктора и попита: — Чухте какво каза, нали?

С тих свистящ пукот докторът изчезна.

— Видя ли? — попита доволно Джори.

— И какво ще правиш след като ме убиеш? — попита го Джо. — Ще запазиш ли този псевдо-свят от 1939 година?

— Разбира се, че не. Няма никакъв смисъл.

— Значи всичко това е заради мен. Целият този свят е построен в моя чест.

— Е, не е чак толкова голям — рече Джори. — Само един хотел в Де Моне и улицата зад прозореца с минувачите и колите. Плюс още няколко сгради, които се виждат отсреща, в случай, че речеш да погледнеш натам.

— А Ню Йорк и Цюрих, те не са ли твое дело?

— Защо са ми? Там няма никой. Когато ти, или някой друг от групата реши да се отпрати нанякъде, аз просто изграждам осезаема реалност, съответстваща на вашите минимални очаквания. Докато летеше насам от Ню Йорк, аз създадох стотици мили земна повърхност, град след град — беше толкова уморително. Трябваше доста да ям, за да имам сили за подобно дело. Всъщност, точно това бе причината да изям останалите веднага, щом ти пристигна тук. Трябваше да се подсиля.

— Но защо точно 1939 година? — учуди се Джо. — Защо не нашия съвременен свят на 1992?

— Не ми стигнаха силите. Все не можех да преустановя процеса на регресия. В началото създадох 1992 година, но после всичко започна да се разпада. Монетите, сметаната, цигарите — всички странни неща, които ти направиха впечатление. След това Рунсайтър започна да се намесва отвън и с това нещата станаха още по-трудни. По-добре щеше да е, ако не беше се намесвал — Джори се усмихна убийствено. — Не ме тревожат реверсивните процеси. Знаех, че ще

набедиш за тях Пат Коунли. По характера си, те напомнях за нейния талант. Мислех дори, че ще я убиете. За мен щеше да е забавно — той се усмихна още по-широко.

— И какъв смисъл има да продължаваш да държиш хотела и улицата навън? След като ми каза всичко.

— Винаги постъпвам така — очите на Джори се разшириха.

— Ей сега ще те убия — произнесе Джо. Той се хвърли напред с разперени ръце, вкопчи се в гърлото на момчето и трескаво затърси трахеята.

Джори изръмжа и го ухапа. Яките му зъби се впиха дълбоко в рамото на Джо. Джори дръпна глава назад, ръката на Джо я последва и двамата втренчиха погледи един в друг. Стиснал здраво зъби, Джори съскаше, а от устата му капеше слюнка. Зъбите се забиваха все по-дълбоко, болката ставаше непоносима. Той наистина ме яде, помисли си Джо.

— Няма да можеш — извика той, замахна и удари Джори в носа. Удари го още веднъж и още веднъж. — Юбик ще ме предпази — той разтвори пръсти и бръкна в ококорените очи на Джори.

— Кхам-грам — изломоти в отговор момчето, мърдайки челюсти в страни, като овца. Болката преминаваше всякакви граници. Джо замахна и го ритна с все сила. Стисналите го зъби се разтвориха, той отскочи назад и погледна разкъсаната кожа, от която шуртеше кръв. Майчице, рече си ужасено Джо.

— Не можеш да постъпиш с мен, — извика той на Джори, — така както постъпи с останалите.

Той сграбчи шишето с Юбик, насочи отвора към кървящата рана и стисна розовия гумен балон. Отвътре изскочи тъничка струйка от микроскопични блестящи частици и покри с плътен слой разкъсаната тъкан. Болката се стопи мигновено. Раната заздравя пред очите му.

— И ти не можеш да ме убиеш — рече ухилен Джори.

— Слизам долу — заяви Джо. Приблужи се неуверено към вратата и я отвори. Отвън се простираше сумрачният коридор. Джо прекрачи прага и пое бавно, стъпка по стъпка, като се оглеждаше предпазливо. Подът имаше съвсем солиден вид. Без намеци за псевдореалност и въображаемост.

— Не отивай много далеч — посъветва го Джори. — Не мога да поддържам прекалено обширен район. Ако вземеш някоя кола и

потеглиш напосоки, скоро всичко около теб ще се разпадне. Едва ли ще ти е много приятно да присъстваш на подобна сцена.

— Не виждам какво бих могъл да изгубя — отвърна Джо и натисна копчето на асансьора.

— Имам проблеми с асансьорите — извика отзад Джори. — Твърде сложни са. По-добре използвай стълбите.

Джо почака малко и се отказа. Както го беше посъветвал Джори, насочи се към стълбището, което преди малко бе изкачил с такова невероятно усилие.

Ето че срещнах една от двете сили, под чието въздействие се намирам, мислеше си Джо. Този който е рушал нас и светът около нас е бил Джори. Той унищожил всички, освен мен. Зад Джори не стои нищо, той е краят. Ще срещна ли и другата сила? Вероятно когато това стане, ще бъде твърде късно. Той отново огледа ръката си. Беше напълно заздравяла.

Когато слезе във фоайето, Джо се огледа внимателно. Наоколо бе пълно с хора, отгоре висеше познатият масивен полилей. Въпреки постоянния процес на регресия, Джори беше свършил добра работа. Подът отдолу изглеждаше съвсем реален.

Замисли се за опита, който притежаваше Джори. Вероятно го беше правил стотици пъти.

Приблужи рецепцията и попита чиновника:

— Бихте ли ми препоръчали някой ресторант?

— Надолу по улицата — отвърна другият. — В дясно. Ресторант „Матадор“. Великолепно място, сър.

— Самотен съм — рече Джо, под въздействие на внезапно хрумване. — Тук, в хотела, можете ли да ми предложите нещо? Момичета?

— Не и в този хотел, сър — отвърна хладно чиновникът. — Това не е бардак.

— Значи съм попаднал в свестен, чистичък семеен хотел — отбеляза Джо.

— Това е и нашето мнение, сър.

— Само ви проверявах — увери го Джо. — Искан да се уверя, че хотелът е почтен.

Той излезе навън, спусна се по мраморните стъпала, прокрадна се през въртящата се врата и спря на паважа.

Няма по-вкусен, хрупкав, хранителен и ароматен деликатес от новите печени царевични пръчици Юбик. Пълна купа с Юбик е божествен дар за закуска! Не надхвърляйте препоръчаните количества по време на ядене.

Разнообразието на коли го впечатляваше. Присъстваха модели от най-различни времена. Фактът, че повечето от тях бяха черни беше по-скоро белег за автентичност, отколкото за някаква неспособност на Джори да поддържа картина с такава сложност.

Но откъде знаеше Джори всичко това?

Ето това е най-странното, мислеше си Джо, това детайлно познаване на 1939 година от страна на едно малко момче. Период от време, в който никой от нас не е живял. С изключение на Глен Рунсайтър.

Изведнъж Джо осъзна причината. Джори сам му беше признал истината — той не беше конструирал този свят, а някакво въображаемо отражение на техния собствен. Разпадането на формите към техните по-ранни състояния беше естествен процес, протичащ въпреки желанието му. Това бяха естествени атавизми, които изникваха успоредно с отслабващата сила на Джори. Нали сам се оплака, че е на изчерпване. Вероятно за пръв път създава толкова многообразен свят, населен с толкова много хора. Необичайно беше такава съобщество на голям брой обитатели на полуживота.

Положихме прекалено голяма тежест на раменете на Джори, осъзна Джо. И си платихме за това.

Край него премина едно очукано такси и Джо махна с ръка. Колата изскърца до тротоара.

Сега да видим на какво е способен Джори, реши Джо. И докъде се простират границите на този изкуствен свят. Той се обърна към

шофьора:

— Искам да се поразходя из града, карайте без посока. Бих искал да разгледам колкото се може повече улици, да се радвам на хората, а като приключим с Де Моне, ще ме откарате в съседния град, за да огледам и него.

— Не обслужвам между градовете, мистър — рече шофьорът, докато му отваряше вратата. — Но с удоволствие ще ви разходя из Де Моне. Това е едно чудесно градче, сър. Не сте от нашия щат, нали?

— От Ню Йорк съм — отвърна Джо и влезе в колата.

Таксито се включи в движението.

— И какво мислят за войната в Ню Йорк? — поде разговор шофьорът. — Как смятате, дали и ние ще се включим? Рузвелт естествено цели точно това...

— Не ме интересува нито политиката, нито войната — прекъсна го Джо.

Продължиха да пътуват мълчаливо.

Джо разглеждаше улицата, сградите и минувачите и се чудеше как Джори успява да поддържа всичко това. Толкова много подробности. Все някъде трябваше да има край.

— Ей, шофьора, — подхвърли Джо, — тук, в Де Моне, нямате ли публичен дом?

— Не — отвърна другият.

Сигурно Джори е неспособен да го изгради, реши Джо. Твърде млад е. Или не одобрява идеята. Внезапно Джо почувства умора. Къде отивам? — запита се той. И защо? Да докажа на самия себе си, че думите на Джори са верни? Но аз вече го знам, нали видях как изчезна докторът. Видях как Дон Дени се превърна в Джори и това трябваше да ми е напълно достатъчно. С това, което правя сега само затруднявам допълнително Джори, а значи и усилвам апетита му. Безсмислено е. По-добре да се предам.

Пък и нали Джори каза, че действието на Юбик скоро ще се изчерпа. Защо трябва да прекарам последните минути от живота си в скитане из улиците на Де Моне. По-добре да потърся някакъв изход.

Млада красива жена бавно се разхождаше по тротоара, очевидно бе излязла да погледа витрините. Косата ѝ бе завързана отзад на плитка, носеше ярко червена пола, високи обувки и тясна, разкопчана блузка.

— Намали — подвикна той на шофьора. — Ей там, виждаш ли онази жена с плитката?

— Тя няма да разговаря с вас — отвърна шофьорът. — Ще повика полиция.

— Не ми пука — рече Джо. В този момент това нямаше никакво значение.

Колата замря с мъчително скърцане на паважа. Жената погледна към тях.

— Здравейте, госпожице — викна ѝ Джо.

Тя го огледа с любопитство, топлите ѝ, сини, умни очи се разшириха, но в тях не блесна и най-малка тревога или страх. По-скоро беше учудена.

— Да? — запита тя с добронамерен тон.

— Скоро ще умра — заяви Джо.

— О, горкият — рече загрижено младата жена. — Да не сте...

— Не е болен — отвърна вместо него шофьорът. — Непрестанно разпитва за момичета и накрая избра вас.

Жената се разсмя. Без капчица враждебност. И не си тръгна.

— Почти обедно време е — каза ѝ Джо. — Искате ли да ви заведем в ресторант „Матадор“? Разбрах, че там било много приятно — умората му продължаваше да расте, усещаше я като тежест и внезапно осъзна ужасен, че прилича на онази умора, която го бе налегнала във фойето на хотела, след като бе показал квитанцията на Пат. И студът. Постепенно физическото усещане на заобикалящата го охладителна камера се беше върнало при него. Действието на Юбик се изчерпва, осъзна той. Не ми остава много време.

Жената изглежда бе прочела нещо по лицето му, защото пресече тротоара и се спря до прозореца на колата.

— Добре ли сте? — попита го тя.

— Аз умирам, госпожице — с мъка проговори Джо. Раната на ръката му се бе отворила наново и пулсираше болезнено. Дори само този факт го изпълваше с ужасяващ страх.

— Накарайте шофьора да ви откара в болница — предложи жената.

— А не може ли преди това да обядваме заедно? — попита Джо.

— Толкова ли го искате? Въпреки че сте... болен? Болен сте, нали? — тя отвори вратата на таксито. — Искате ли да ви придружа до

болницата?

— До „Матадор“ — рече Джо. — Ще ви поръчам панирано филе от марсиански ровичкащ щурец. — Изведнъж си спомни, че този вносен деликатес е непознат в настоящия период. — Не, пържола. Или бифтек. Искате ли бифтек?

Момичето се отпусна на седалката и каза на шофьора:

— Той иска да отиде в „Матадор“.

— Добре, госпожице — кимна шофьорът. Колата потегли. На следващото кръстовище завиха обратно, очевидно в посока към ресторанта. Чудя се, дали ще издържа до там, мислеше си Джо. Умората и студът вече напълно се разпореждаха с тялото му, сякаш всички останали жизнени процеси се изключваха един по един. Органите му нямаха бъдеще, не се налагаше черният дроб да произвежда червени кръвни клетки, нито бъбреците да отделят ненужни продукти, червата също вече не изпълняваха никаква функция. Само сърцето продължаваше да тупти и с всеки дъх ставаше все по-трудно да диша, сякаш върху гърдите му бе поставен бетонен блок. Моят надгробен камък, реши Джо. Раната кървеше отново, отвътре се прецеждаше гъста и тъмна кръв, капка по капка.

— Искате ли един „Лъки Страйк“? — заговори жената до него и му протегна пакет цигари. — В рекламата пише, че са изпечени. Според обяснението, това означава че...

— Казвам се Джо Чип — представи се той.

— Да ви кажа ли моето име?

— Да — изхърка Джо и затвори очи, почти неспособен на продължи. — Харесва ли ви Де Моне? — той се помъчи да скрие наранената си ръка. — Отдавна ли живеете тук?!

— Изглеждате ми много уморен, мистър Чип — отбеляза жената.

— О, по дяволите — той махна с ръка. — Няма значение.

— Не, има — възпротиви се жената. Тя отвори чантичката си и затършува вътре. — Защото аз не съм деформация на Джори, не съм и като него — тя посочи шофьора. — Като тези магазини, сградите или хората с техните разнородни коли. Заповядайте, мистър Чип — жената извади от чантата си малък плик и му го подаде. — Това е за вас. Отворете го веднага, и двамата не разполагаме с време за губене.

Той разкъса плика с натезали пръсти.

Вътре имаше някакво удостоверение, подписано и подпечатано. Погледът му беше замъглен и не можеше да разчете написаното.

— Какво пише? — попита я Джо и се облегна назад.

— Това е от компанията, която произвежда Юбик — обясни момичето. — С настоящото получавате право на безплатно, доживотно снабдяване с препаратата. Безплатно, защото сме запознати с финансовите ви проблеми, с вашата, да я наречем, идиосинкразия. На обратната страна има списък на аптеките, в които се продава. Две от тях — при това функциониращи — се намират в Де Моне. Съветвам ви да посетим една от тях, преди да отидем да обядваме. Шофьор, моля — тя се наведе напред и подаде на шофьора листче с предварително написания адрес. — Побързайте, скоро ще затворят.

Отпуснат назад, Джо пое мъчително дъх.

— Ей сега ще открием аптеката — потупа го успокояващо младата жена.

— Коя си ти? — попита я Джо.

— Името ми е Ела. Ела Хайд Рунсайтър. Съпругата на твоя шеф.

— Значи и ти си тук с нас — рече Джо. — От тази страна на охладителната камера.

— И то от доста време, както предполагам, знаеш. Съвсем скоро ще се родя отново през друга утроба. Така поне твърди Глен. Непрестанно сънувам онова мътно червеникаво сияние, но това е лош признак и не говори добре за моята бъдеща утроба — тя се изсмя звучно.

— Значи ти си другата сила — възкликна Джо. — Джори ни унищожаваше, а ти се мъчеше да ни помогнеш. Зад теб не стои никой, също както няма никой зад Джори. Най-сетне разкрих личностите на въвлечените сили.

— Не се смятам за никаква „сила“ — възрази Ела. — Предпочитам да мисля за себе си като за Ела Рунсайтър.

— Но това е самата истина — увери я Джо.

— Да — кимна замислено тя.

— Защо се противопоставяш на Джори?

— Защото Джори ме нападна — обясни Ела. — Заплашваше ме по същия начин, по който и теб. И двамата знаем на какво е способен — призна го пред теб в хотелската стая. Понякога е доста силен, случва се дори да заглуши моя сигнал, докато разговарям с Глен. Но за

разлика от останалите обитатели, аз се справям значително по-добре с него — с, или без помощта на Юбик. По-добре, например, от вашата група, макар да действахте заедно.

— Да — кимна Джо. Това беше самата истина.

— Когато се преродя, — продължи Ела, — Глен няма да може повече да се консултира с мен. Да си призная, мистър Чип, причината да ви помагам е доста егоистична. Искам да ме заместите. Искам Глен да има някой, към когото да може да се обръща за съвет и съдействие, някой, на когото да разчита. Вие сте идеалният избор — ще продължите да вършите и в полуживота, онова, което вършехте в реалния живот. Така че, в известен смисъл, аз не се движех само от благородни подбуди. Спасих ви от Джори за благото на цялото дело. Един Бог знае колко ненавиждам Джори — добави тя.

— Значи след като се преродите, — запита Джо, — аз няма да бъда изяден?

— Разполагате с доживотни запаси от Юбик. Както пише в удостоверението.

— Може би ще успее да победи Джори — предположи Джо.

— Искате да кажете, да го унищожите? — Ела го погледна замислено. — Той не е неуязвим. Може би с течение на времето ще се научите как да го неутрализирате. Струва ми се, че това е най-доброто, на което бихте могли да се надявате. Съмнявам се, че някога ще успеете да го унищожите напълно — или да го изконсумирате — както той постъпи с хората от мораториума.

— Дявол да го вземе — възкликна Джо. — Ще разкажа всичко това на Глен и ще го помоля да се погрижи Джори да бъде преместен другаде.

— Глен не притежава подобна власт.

— Тогава Шонхайт фон Фогелсанг...

— Херберт получава огромен хонорар всяка година за да държи Джори сред другите и да измисля подходящи причини за това. Пък и във всеки мораториум има по един Джори. Тази битка се води навсякъде, където съществува полуживот, тя не е нищо повече от разновидност на борбата за съществуване — Ела потъна в мълчание и за пръв път от началото на разговора, Джо забеляза на лицето ѝ следи от гняв. — Налага се да я водим от тази страна на стъкления похлупак. От нас, жертвите, с които се храни Джори. След като се преродя, вие

ще ги поведете, мистър Чип. Мислите ли, че ще се справите? Задачата е трудна. Джори непрестанно ще подкопава силата ви, ще стоварва върху вас тежести, които ще чувствате като... — тя се поколеба, — приближаващата смърт. Което донякъде е вярно. Защото в полуживота, ние гаснем непрестанно. Джори само ускорява този процес. Рано или късно идват умората и студът. Но винаги разполагаме с малко време.

Няма да забравя как постъпи Джори с Уенди, рече си Джо. Това ще ми дава сили. Само този спомен.

— Ето я аптеката, мис — обади се шофьорът. Колата забави ход и спря.

— Няма да влизам с вас — рече Ела Рунсайтър на Джо, докато той отваряше вратата. — Сбогом. Благодаря ви за вашата вярност към Глен. Благодаря ви за всичко, което сторихте за него — тя се наведе и го целуна по бузата, а от устните ѝ сякаш бликаше живот. Част от тази жизненост се предаде на него и той се почувства по-добре. — Успех с Джори — Ела се облегна на седалката, притиснала в скута малката си чанта.

Джо затвори вратата, обърна се и закрачи към аптеката. Двигателят на колата зад него изрева, но той не се обърна за да го изпрати с поглед.

В мрачното, осветено от лампа помещение го посрещна плешив аптекар, облечен в жилетка, с папионка и прилежно изгладени пипитени панталони.

— Опасявам се, че ще затваряме, сър. Тъкмо смятах да заключа вратата.

— Но вече съм влязъл — рече Джо. — И искам да бъда обслужен — той показа на аптекаря удостоверението, което му бе предала Ела и мъжът го разгледа, присвивайки очи, зад позлатените си очила. — Ще ме обслужите ли? — настояваше Джо.

— Юбик — промърмори аптекарят. — Струва ми се, че свърши. Почакайте да проверя — той се обърна.

— Джори — произнесе Джо.

Аптекарят спря, обърна глава и попита:

— Сър?

— Вие сте Джори — рече Джо. Сигурен съм вече, помисли си той. Научих се да го познавам, когато го срещна. — Завладели сте тази аптека, — продължи той, — и всичко в нея, с изключение на флаконите

с Юбик. Но над него нямате власт, защото идва от Ела — Джо стисна зъби и пое стъпка по стъпка напред, към лавиците с лекарства. Опитваше се да открие Юбик. Светлината в магазина беше намалела съвсем. Античните предмети губеха очертания.

— Подложих на регресия всички запаси от Юбик в аптеката — заяви аптекарят с пискливия младежки глас на Джори. — И той отново се превърна в балсам за черен дроб и бъбреци. За нищо друго не го бива.

— Тогава ще отида в другата аптека — рече Джо. Опря се на щанда и пое болезнено дъх.

Скрит зад образа на плешивия аптекар, Джори отвърна:

— Тя ще е затворена.

— Утре — промълви Джо. — Мога да издържа до сутринта.

— Не можеш — каза Джори. — А и в другата аптека, Юбик също ще е регресирал.

— Ще ида в друг град.

— Където и да идеш, навсякъде ще е така. Ще откриеш само лековит балсам, пудра или елексир. Но никога не ще намериш флакон със спрей, Джо Чип — аптекарят се усмихна, показвайки блестящите си резци.

— Мога да... — той млъкна, опитвайки се да събере цялата налична жизненост. Да затопли своето изтръпнало, вледенено тяло. — ...да го върна в настоящето.

— Така ли смятате, мистър Чип? — аптекарят му подаде една дървена кутия. — Заповядайте. Отворете я и ще видите...

— Знам какво ще видя — тросна се Джо. Той се съсредоточи върху положената в кутията стъкленица с лековит балсам за черен дроб и бъбреци. Еволюирай напред, увещаваше го мислено, като същевременно го заливаше с тревогата си, облъчваше го цялата останала енергия. Стъкленицата не се променяше. Върни се в реалния свят, продължаваше да упорства Джо. — Флакон със спрей — проговори неусетно той. После затвори очи и въздъхна.

— Няма никакъв флакон, мистър Спрей — обади се аптекарят. Той zakрачи из аптеката и се зае да гаси светлините, сетне пъкна ключ в касата и отвори чекмеджето. С пъргави движения, аптекарят преброи банкнотите и монетите вътре, сетне ги прехвърли в металическа касета и я заключи.

— Ти си флакон със спрей — рече Джо на кутията, която стискаше в ръката си. — Годината е 1992 — произнесе той и се опита с един последен тласък да промени всичко.

Изгасна и последната лампа, изключена от лъже-аптекаря. Бледо сияние откъм улицата осветяваше вътрешността на аптеката. Но и то бе достатъчно на Джо за да различава очертанията на кутията. Аптекарят отвори външната врата и се обърна към него:

— Хайде, мистър Чип. Време е да се прибирате у дома. Тя сгрещи, видяхте ли? Никога вече няма да я видите, защото тя е поела по пътя към прераждането и вече не мисли нито за вас, нито за мен или Рунсайтър. Това което Ела вижда в момента са най-различни светлини — червени, сиви, а може би оранжеви...

— Това, което държа в ръката си, — каза Джо, — е флакон със спрей.

— Не — поклати глава аптекарят. — Съжалявам, мистър Чип. Наистина съжалявам, но се лъжете.

Джо остави кутията на щанда до него. Обърна се и пое бавно, с достойнство, през коридора към външната врата, отворена широко в негова чест от аптекаря. Никой от двамата не проговори и дума, докато Джо излизаше в мрака навън.

Аптекарят го последва, после се приведе и заключи вратата.

— Мисля, че най-добре ще е да се оплача на производителя — рече Джо. — Относно... — той млъкна. Гърлото му се беше свило, не можеше да диша, нито да говори. Не след дълго затруднението отмина. — ...вашата регресирала аптека — довърши той.

— Лека нощ — пожела му аптекарят. Спря се и за миг разгледа Джо във вечерния здрач. После сви рамене и си тръгна.

В ляво от мястото, където стоеше, Джо различи очертанията на трамвайна спирка с пейка. Закуцука натам и се отпусна на пейката. Другите двама или трима, които седяха на нея се отдръпнаха, от уплаха, или за да му сторят място — трудно му беше да определи коя от двете причини, пък и не го беше грижа. Единственото, което усещаше, беше опората на пейката под него и облекчението от някаква неимоверна инертна тежест. Само още няколко минутки, каза си той. Ако си спомням добре. Божичко, през какви изпитания трябваше да премина. И то за втори път.

Е, поне се опитахме, мислеше си Джо, докато разглеждаше блестящите рекламни надписи и неоновите светлини, както и неспирния поток от коли в двете посоки на улицата. Мислеше за себе си, за отчаянието усилия на Рунсайтър да им помогне, за дългата и мъчителна борба на Ела. Дявол да го вземе, възкликна за миг Джо, още малко и щях да върна тази проклета стъкленица с балсам от Юбик в настоящето. Почти успях. Нещо важно се криеше зад тази мисъл, като осъзнаване на собствената си огромна сила. Неговият последен трансцедентален опит.

С шумно металическо подрънкване, на спирката се закова очакваният трамвай. Седящите на пейката се надигнаха и се покатериха на задната платформа.

— Ей, мистър! — извика кондукторът на Джо. — Идвате ли или не?

Джо не отговори. Кондукторът почака малко, после дръпна сигналното въженце. Трамваят потегли с оглушително дрънчене и не след дълго се изгуби от погледа му. Желая ти късмет, каза си Джо, заслушан в отслабващия в далечината грохот. И сбогом.

Облегна се назад и затвори очи.

— Извинете — над него се бе навело момиче, облечено в палто от синтетична щраусова кожа. Джо отвори очи и се вгледа в нея. — Мистър Чип? — рече момичето. Беше красива и стройна, носеше шапка, ръкавици, спретнато костюмче и високи обувки. — От Ню Йорк, нали? Служител в „Рунсайтър асошиейтс“? Не бих желала да го предам не на този, за когото е предназначено.

— Аз съм Джо Чип — кимна той. За момент си помисли, че може би момичето е Ела Рунсайтър. Но никога преди не беше я виждал. — Кой ви изпраща? — попита той.

— Доктор Зондербар — отвърна момичето. — Младият доктор Зондербар, синът на основателя доктор Зондербар.

— Кой е пък този? — първоначално името не му говореше нищо, после изведнъж си спомни къде го е срещал. — Откривателят на балсама за черен дроб и бъбреци — възкликна той. — Ментово масло, цинков оксид, натриев цитрат, въглен... — той млькна, сразен от умората.

— С помощта на най-модерните технологии на съвременната наука, — заговори момичето, — реверсивният процес на материята

към по-ранни форми може на свой ред да бъде реверсиран, при това на цена, достъпна за всеки обикновен човек. Юбик се продава във всички магазини за домашни украшения, навсякъде по земята. Търсете го и във вашия магазин, мистър Чип.

— Къде да го търся? — попита Джо, който се беше съвзел напълно. Изправи се с мъка на крака и застана, полюшвайки се. — Вие сте от 1992, от онази телевизионна реклама на Рунсайтър — полъхна го вечерен ветреца и той почувства как го тегли встрани, сякаш беше само един парцалив разпадащ се вързоп от паяжина и вълна.

— Да, мистър Чип — момичето му подаде малък пакет. — Вие ме призовахте от бъдещето, с онова, което направихте преди малко в аптеката. Повикахте ме направо от завода. Мистър Чип, ако нямате сили, мога аз да ви напръскам. Искате ли? Аз съм официален представител на завода и технически консултант, знам как се прилага това средство — тя издърпа пакета от разтрепераните му ръце, разкъса опаковката и го напръска без да губи време с Юбик. В здрача, той забеляза металическия блясък на флакона. И веселите, разноцветни надписи.

— Благодаря — рече той след известно време. След като се почувства по-добре. Затоплен.

— Този път се нуждаехте от по-малко количество, отколкото в хотелската стая — отбеляза момичето. — Вероятно защото сте посилен от преди. Ето, вземете флакона, утре може пак да ви потрябва.

— А ще мога ли да си набавя още? Когато този свърши?

— Разбира се. Щом веднъж успяхте да ме призовете тук, предполагам, че няма да се затрудните при следващия опит. По същия начин — тя отстъпи назад и се скри в сянката на близкия магазин.

— Какво е Юбик? — извика по дире й Джо. Не искаше да си тръгва.

— Флаконът с Юбик — отвърна момичето, — всъщност е преносим отрицателен йонизатор, снабден със самозахранваща се, високоволтажна и нискоамперна 25-киловатова хелийна батерия. Отрицателните йони се завъртат обратно на часовниковата стрелка в наслоен с радикали миниатюрен ускорител, който им предава центростремителна сила, за да могат да се съединяват, а да не се разсейват. Отрицателното йонно поле намалява скоростта на нормално съществуващите в атмосферата анти-протофазони и веднага щом тази

скорост падне под определена граница те престават да бъдат анти-протофазони и според принципа на равенството, вече не могат да се свързват с протофазоните, излъчвани от човек, поставен в охладителна камера, или с други думи — пребиваващ в състояние на полуживот. В резултат на всичко това, количеството на протофазони, несвързани с анти-протофазони, се увеличава което означава — за определено време разбира се — нарастване в мрежовата полева активност на протофазоните... възприемано от полуживеца като възвръщаща се жизненост и намалено усещане за охлаждащото действие на камерата. Сега вече разбирате защо регресиралите форми на Юбик не са в състояние да...

— Изразът „отрицателен йон“ е неправилен — произнесе механично Джо. — Всички йони са отрицателни.

— Може би пак ще се видим — рече с тих глас момичето. — За мен беше голяма чест да ви донеса флакона със спрей, може би следващия път... — тя бавно се отдалечи от него.

— Може би ще вечеряме заедно — прекъсна я Джо.

— Надявам се — гласът ѝ се чуваше от все по-далеч.

— Кой е открил Юбик? — попита Джо.

— Няколко полуживци, жертви на Джори. Най-голям принос имаше Ела Рунсайтър. Необходимо им беше много време. Все още не разполагаме със значителни количества — тя продължи да отстъпва в мрака, докато накрая се изгуби.

— В „Матадор“ — извика след нея Джо. — Доколкото знам, Джори е положил огромни усилия за да го материализира. Или да го регресира до оригиналния му изглед — той се заслуша, но момичето не отговори.

Притиснал внимателно флакона с Юбик, Джо Чип огледа носещите се по улицата коли, търсейки жълтия знак на някое такси.

Спря се под уличната лампа и прочете на светлината изписаното върху флакона.

МИСЛЯ, ЧЕ ИМЕТО Ё Е МИРА ЛЕНЕЙ
ПОГЛЕДНИ НА ОБРАТНАТА СТРАНА НА
ФЛАКОНА
ЗА АДРЕСА И ТЕЛЕФОННИЯ НОМЕР

— Благодаря — рече Джо.

В наша услуга са поставени органични богове, помисли си той, които говорят, пишат и общуват с нас чрез тази нова среда. Всевиждащи, мъдри, истински богове от реалния живот, чиято намеса е като живителна струя кръв за някое замиращо сърце. И от всички тях, специални благодарности на Глен Рунсайтър. Творецът на инструкциите, етикетите и бележките. На безценните съвети.

Той вдигна ръка и махна на минаващия наблизо „греъм“, модел 1936 година.

Аз съм Юбик. Аз бях преди вселената, аз съм и сега. Аз сътворих слънцата. Аз сътворих световите. Аз създадох всичко живо и го дарих с място, където да обитава, а сетне го преместих там. И аз се разпореждам със съдбините му. Аз съм светът и моето име не се произнася никога. Никой не знае това име. Наричат ме Юбик, но така се казвам. Аз съм, бях и ще бъда.

Глен Рунсайтър не можеше да открие управителя на мораториума.

— Сигурен ли сте, че знаете къде е? — запита той мис Бисън, личната секретарка на управителя. — Изключително важно е отново да разговарям с Ела.

— Ще наредя да ви я докарат — увери го мис Бисън. — Можете да използвате кабинет 4-Б. Моля изчакайте, след малко ще се срещнете с жена ви. Настанете се удобно.

Рунсайтър откри кабинет 4-Б и закрачи нервно вътре. Най-сетне се появи един от помощниците, тикащ пред себе си ковчега на Ела.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — заговори го помощникът и веднага се зае да включва електронния комуникационен механизъм, като си свирукаше безгрижно.

Малко по-късно всичко бе готово. Помощникът провери за последен път връзката, кимна доволно и понечи да излезе.

— Това е за вас — спря го Рунсайтър и му подаде шепа монети, които бе събрал по джобовете си. — Искам да ви благодаря за бързината, с която изпълнихте задълженията си.

— Благодаря ви, мистър Рунсайтър — отвърна помощникът. Той погледна една от монетите и се намръщи. — Що за пари са това?

Рунсайтър взе монетата и я разгледа внимателно. Почти веднага осъзна какво е имал пред вид помощникът — монетата наистина беше доста необичайна. Кой бе човекът, изобразен върху нея? Не този, който би трябвало. И все пак му изглеждаше познат.

Да, познавам го, помисли си Рунсайтър.

Изведнъж се досети чий е профилът. Чудя се, какво ли означава това? — запита се той. Никога досега не ми се е случвало толкова странно нещо. Човек може да обясни много от чудатостите на обкръжаващия ни свят. Но... Джо Чип, върху монета от петдесет цента?

Това беше първата монета с образа на Джо Чип, която Рунсайтър виждаше.

Ала имаше чувството, че ако претършува джобовете си, ще открие още.

И това бе само началото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.